halkın ormanı

8

ormancılık kurultayı hakkında görüşler ...

halkın ormanı

İki aylık ormancılık - ekonomi dergisi

Eylül - Ekim 1978, Cilt : 2 Sayı : 8

Fiatı : 15 TL

SAHİBİ : FEVZİ YILMAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MD. :
SAVAŞ EMEK

KAPAK: SEMRA DİNLER

İDARE YERİ :
1451 Sokak No: 13
Alsancak - İZMİR
Tel : 13 69 50

YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ :
P.K. 53 KONAK - İZMİR

DİZGİ - BASKI :
UĞUR OFSET MATBAACILIK
Koll. Şti. Tel : 12 61 57 İZMİR

DERGİDEN KAYNAK GÖSTERMEK KOŞULUYLA ALINTI YAPILABİLİR.

ABONE KOŞULLARI :
YILLIK : 90 TL., 6 AYLIK : 45 TL.
YURT DIŞI YILLIK : 250 TL.
İŞÇİ - KÖYLÜ, ÖĞRENCİLERE
YILLIK : 60 TL.

ABONE İÇİN BANKA HESAP NO :
HALKIN ORMANI İŞ BANKASI
KARŞIYAKA ŞUBESİ TAS G :
720 İZMİR

İLAN KOŞULLARI : SİYAH - BEYAZ
SÜTUN SANTİMİ : 75 TL.
1/4 SAYFA: 1000 TL, 1/2 SAYFA:
2000 TL. TAM SAYFA: 4000 TL.

ÇOK RENKLİ 1/4 SAYFA: 3000 TL.
1/2 SAYFA: 5.500 TL., TAM SAYFA:
10.000 TL. YAYIN İLANLARINDA VE
SÜREKLİ ANLAŞMALARDA İNDİRİM
YAPILIR.

İÇİNDEKİLER

KİTLE ÖRGÜTLERİ VE DEMOKRASİ ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE 3

HAKLI BİR ZEMİNDE MÜCADELE EDELİM 9

TARTIŞMA 15

YENİ ZELANDA ORMANCILIĞI 20

HABERLER 26

1. CİLT YAZILAR DİZİNİ 31

1979'A GİRERKEN DÜNYA ORMANCILIĞI 36

SOVYET SOSYAL - EMPERYALİZMİ ÜZERİNE (3) ... 41

KİTLE ÖRGÜTLERİ VE DEMOKRASİ ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE

«Orman Yüksek Mühendislerinin ezici çoğunluğu emekçi kökenlidir, köylüdür, fakir halk katmanlarından gelmedir. Ve yine görevlerini gereği halkın içindedirler, halkla haşir neşirdirler. Köy lerde; dağbaşlarında yaşamını sürdüren üyelerimiz vardır. Elbette halkının, yoksul kırsal kesimin sorunlarına eğileceklerdir. Elbet te ülke ve dünya sorunlarıyla ilgileneceklerdir, çözüm yolları arı yacaklardır. (...) Farklı siyasi çizgiler toplumdaki farklı sınıf ve zümre çıkarlarını aksettirdiklerinden ve siyasi arenada belirli bir mücadele içinde olduklarından bu mücadelenin, Orman Mühen dislerine ynasımaması da olanaklı değildir.

Yani Orman Mühendisleri Odası içindeki (ve benzer tüm meslek ve demokratik kitle örgütleri içindeki) siyasi eğilimlerin mücadelesini yadırgamamak gerekir. Ve bu mücadelenin ana hedeflerinin de örgütün izleyeceği politikada söz sahibi olmak, baş ka bir değişle yönetime ağırlığını koymak olması son derece doğaldır».

Yukarıya aldığımız bu satırlar dergimizin önceki sayılarından birisinde yayınlanmadı. Orman Mühendisleri Odası Haber Bülteni'nin 1 Şubat 1979 tarihli 70. sayısın da yer aldı. Orman Mühendisleri Odası'nın 21.1.1979 tarihinde İzmit Kavakçılık Enstitüsü Lokalinde yapılan Bölge Toplantısında, İzmit Baştemsilcisi Metin SARIBAŞ tarafından söylenen bu sözler bir gerçeği dile getiriyor. Hiç kuşkumuz yoktur ki, Oda üyeleri nin büyük çoğunluğu bu şekilde düşünüyor ve Odamız içerisinde demokrasi uygulanmasını istiyorlar. Oysa ki, özellikle son yıllarda Odamız ve diğer meslek örgütleri içerisinde bazı grup ve kişilerin demokrasi konusunda ısrarla yanlış bir çizgiyi izledikleri gözlenmektedir. Daha da üzüntü verici olan bu grup ve kişilerin aynı zamanda yönetici kurullarda görev alabilmeleridir. Elbette, MC İktidarı zamanında meslek örgütlerine ve özellikle de Odamıza yapılan faşist saldırı ve baskılar, bu kişilerin ve grupların kendilerini demokrat olarak göstermelerine, bir ölçüde kitlemize şirin gözükmelerine zemin hazırlamıştır. Ama yine de bu grupların demokrasi konusunda yanlış çizgiyi izlemelerine rağmen yönetime gelebilmeleri özellikle demok rat, devrimci mühendisleri ciddi bir şekilde düşündürmelidir.

KİTLE ÖRGÜTLERİ NEDİR? NE DEĞİLDİR..

Kitle örgütleri kitlelerin belirli ihtiyaçlarını karşılamak, ekonomik, demokratik, sosyal vb., isteklerine cevap vermek için kurulurlar. Kitlesinin bu ihtiyaçlarına cevap vermeyen bir örgüt uzun süre ayakta kalamaz. Daha doğrusu kitlesi bu örgütü terkeder. Bu ihtiyaçların karşılanması sırasında kitle içindeki farklı tutum ve tavırların çözüm önerileri de farklı farklı olur. Kitle dediğimız şeyin kendisi homojen bir yapı göstermediğinden, örgütlerin de bu anlamda homojen olması düşünülemez. Elbette kitle örgütleri içinde de, tıpkı kitle içinde olduğu gibi, farklı farklı düşünceler, hatta bunun da ötesinde farklı farklı siyasetler olacaktır. Bun-

dan daha doğal olan bir şey yoktur. Örneğin küçük esnafların çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak için kurulmuş bir derneğin içinde yalnızca tek bir siyasi görüşün, tek bir düşünce sisteminin olması mümkün değildir. Küçük esnafların ekonomik, demokratik, sosyal vb. ihtiyaçlarını karşılama, alınacak hakları elde etme noktasında her siyasi görüş kendince bir yol önerecektir. Yine bu görüşlerin tümünün birden doğru olması da mümkün değildir. İçlerinde bir tanesi diğerlerine göre daha doğrudur. Ve bu **diğerlerine göre daha doğru olan** görüş yönetime gelirse kitlesinin ihtiyaçlarını taleplerini daha iyi karşılayacaktır, bunları çözme yolunda önemli adımlar atacaktır. Bu söylediklerimizden sonra bir parantez açarak şunu da belirtelim ki, bu görüşlerden hangisinin yönetime geleceğine karar verecek olan da kitlenin kendisidir. Kimsenin kitle adına doğru olanı seçme ve yönetime getirme diye bir hakkı olamaz. Kitle örgütlerinin ne olduğu konusunu kısaca açıklamaya çalıştık. Bu açıklamalardan da görüleceği gibi kitle örgütleri tek bir siyasi görüşün egemen olduğu «parti» değillerdir. Bir parti'de tek bir siyasi görüşün egemen olması çok doğaldır. Bu siyasi partinin görüşlerini paylaşmayan insanlar üye olmazlar ya da bu partiden ayrılırlar. Ama kitle örgütlerinin konumu bu değildir. Üstelik Odamız gibi meslek örgütlerinde üyelik isteğe bağlı olmayıp, zorunludur. Bu şartlarda Odamız içerisinde çok çeşitli fikirlerin bulunması kadar doğal olan bir şey yoktur.

KİTLE ÖRGÜTLERİ VE DEMOKRASİ KAVRAMI

Genel hatlarını yukarıda kabaca belirlemeye çalıştığımız kitle örgütlerinde demokrasi uygulaması denince aklımıza gelen nedir? Şimdi bu sorunun cevabını vermeye çalışalım; Kitle örgütlerinde yukarıda da belirttiğimiz gibi farklı, farklı düşünceler bulunması, farklı siyasi görüşlerin bulunması demokrasi uygulamasının zeminini oluşturmaktadır. Yan yana bulunan farklı farklı fikirleri ortak bir temel üzerinde birleştirebilmek, kitle örgütünün niteliği yanında demokrasi uygulaması ile de yakından ilgilidir. Eğer bir grup çıkar da benim düşüncemden gayrisi burada barınamaz, olamaz derse o grup bir arada bulunmanın zeminini dinamitliyor demektir. Yani o grup, kitle örgütünü parçalamak istiyor demektir. Demokratik işlerlik her kitle örgütünde vazgeçilmez bir kuraldır. Hatta kitle örgütlerinin bile ötesinde partilerde dahi demokratik işlerlik olması gerekir. (Ki devrimci partilerde demokratik işlerlik vardır.) Farklı farklı siyasi görüşlerin yönetime gelme mücadelesi de demokratik işlerlik içerisinde olacaktır.Kimse herhangi bir kitle örgütünde yönetime gelmeyi «ipotek» altına alamaz. Herkes kitleye kendi program ve ilkelerini açıklar ve yönetime talip olur. Kitle ise bunlardan dilediğini yönetime getirir. Yönetime gelemeyen grupların eleştiri hakları her zaman vardır. Ama hiçbir grup da örgütün birliğini parçalayamaz.

Bu söylediklerimizi ülkemizde birçok örgütü örnek göstererek pekiştirebiliriz. Ama bugün bu örgütlerin hepsinde arzulanan demokratik işlerliğin yerleştiğini aynı rahatlıkla söylememiz mümkün değildir. Çünkü bazı siyasi görüşlerin kitle içinde demokrasi uygulama ya da kitlenin kendi sorunlarını çözmek için örgütlenmesi diye bir meseleleri yoktur. Onlar demokrasinin ve halkın örgütlenmesinin yeminli ve azılı düşmanı olduklarından demokratik işlerliği bozmaya, örgütü parçalamaya ve zorbalık uygulamaya çalışırlar. Onların kitle örgütlerinin yönetimine talip olmaları da sadece kitlenin mücadelesini bu mevziden yararlanarak bastırmak içindir. Yoksa kitlelerin haklarını almak için değil..

FAŞİZM HALKIN ÖRGÜTLENMESİNİN VE DEMOKRASİNİN YEMİNLİ DÜŞMANIDIR.

Faşizm hakim sınıfların en gerici, en terörcü kesiminin ideolojisi olduğundan halkın örgütlenmesine ve demokrasiye düşmandır. Bulunduğu her yerde demokrasiyi yoketmeye, halk örgütlerini dağıtmaya çalışır. Özellikle de bizim gibi ülkelerde işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının en gerici, en şöven, en terörcü ve emperyalizme en sadık kesiminin siyasi hareketi olan faşizmin kitle örgütlerine ve demokratik işlerliğe karşı olan tavrı çok açık olarak belirlendiğinden burada üzerinde fazlaca durmıyacağız.

En azından kendi kesimimizde (üyeliği herkes için zorunlu ve bir meslek örgütü olan), Orman Mühendisleri Odası'nda faşizmin bu niteliğini iyice gördük ve kavradık. Kendilerinden başka hiçbir düşünceye yaşam hakkı tanımıyan faşizmin uzantılarının örgütümüzü ellerine geçirmek ve demokrasiyi yok etmek için iktidarında desteğiyle

nasıl uğraştıklarını gördük. Orman mühendisleri'nin ezici çoğunluğu halktan yana olduklarından, faşist ideolojinin peşinde giden zorbalar bir avuç kaldılar ve kitlemiz bu zorbalara karşı yiğitçe direndi. Bütün bu nedenlerden dolayı da başarılı olamadılar. Genel Kurullarımızda sergiledikleri tavırlar hem onların gerçek yüzünü tanımamıza yardımcı oldu hem de onların nasıl sahtekarlığa ve yalana başvurarak yönetime gelmeyi amaçladıklarını gösterdi. Bugün bu ideolojiye ve takipçilerine karşı uyanık olduğumuzu rahatlıkla söyliyebiliriz. Ama demokrasinin düşmanı, halkın örgütlenmesinin düşmanı yalnız faşizm değildir. Kitle örgütlerinde demokratik işlerliği bozmaya çalışan, halkın örgütlenmesine düşman olan başka bir ideoloji ve onun takipçileri de var.

REVİZYONİZM! DEMOKRASİNİN BİR YEMİNLİ DÜŞMANI DAHA...

Revizyonizmi kabaca tanımlarsak, devrimci ideolojinin devrimci siyasetin tahrifatı demektir. Ama ustalıkla yapılmış, üstelik devrimci gözükerek yapılmış bir tahrifatıdır. Revizyonistler devrimci tezlerin eskidiğini ileri sürerek bu tezleri «yenileştirdiklerini» iddia ederler. Günün şartlarına uydurduklarını ileri sürerler. Ama gerçek hiç de öyle değildir. Onlar gerçekte devrimci tezlerin özünü inkar ederler, devrimci teoriyi en can alıcı noktalarda sakatlamaya çalışırlar. Bu şartlarda da bazıları gibi revizyonizmi devrimcilik içinde «küçük bir sapma», «teoriyi farklı yorumlama» olarak göremeyiz. O bizzatihi burjuvazinin ideolojisidir.

Revizyonizm başta işçiler olmak üzere tüm halk için tehlikeli bir ideolojidir. Çünkü kendisini ustalıkla gizleyebilir ve devrimci maskesi takar. Üstelik günümüzde revizyonizm tek tek ülkeler içerisinde ortaya çıkan bir siyasi akım da değildir. Bugün dünyayı yeniden paylaşmak isteyen emperyalist Rusya'nın başını çektiği, bütün ülkelere ihraç ettiği bir ideolojidir. Bu haliyle de günümüzde revizyonizm; yalnızca devrimci teoriye, işçilere, halka bir ihanet değil aynı zamanda en tehlikeli emperyalistin hizmetinde olduğundan yurda ihanettir. Bütün dünyada emperyalist Rusya, revizyonistleri kullanarak emellerine varmaya çalışmaktadır. Herhangi bir ülkenin Rusya'ya bağlanması için revizyonistleri «içten kaleyi fethedecek» bir güç olarak kullanmaktadır.

Revizyonizm de tıpkı faşizm gibi, bu niteliklerinden dolayı, demokrasiye karşı tahammülsüzdür ve halkın örgütlenmesine karşıdır. Revizyonistler efendilerinin düşüncesinden gayri bir düşüncenin savunulmasına özellikle de efendilerinin eleştirilmesine hiç tahammül edemezler.

Faşizm kadar olmasa dahi, son yıllarda revizyonizm bütün sosyalist, ilerici vb. demagojisine rağmen, kitleler tarafından tanınmaya ve teşhis edilmeye başlanmıştır. Hayatın ve mücadelenin her alanında özellikle de kitle örgütlerinde revizyonizmin gerçek yüzü kitleler tarafından görülmeye başlanmıştır. Geçtiğimiz yıl içerisinde bu ideolojinin takipçileri tarafından öğretmenlerin kitlesel örgütü TÖB-DER'in parçalanarak iki başlı hale getirilmek istenmesi, KÖY—KOOP'taki bölücü tavırları, gençlik içinde kargaşalık çıkarma siyasetleri, işçi sınıfı içindeki faaliyetleri nedeniyle siyasi olarak teşhir edilmeleri hız kazanmıştır.

Yukarıdaki açıklamalarımızdan sonra kendi kesimimizdeki somut durumun tahliline geçebiliriz.

ORMAN MÜHENDİSLERİ ODA'SINDA DURUM NEDİR?

Yukarıda «Orman Mühendisleri Odası'nda faşizmin bu niteliğini iyice gördük ve kavradık» demiştik. Gerçekten de mühendislerin büyük bir çoğunluğu bu ideolojinin peşinde gidenlerin yapmak istediklerini yaşadılar, gördüler ve biliyorlar. Ama demokrasinin diğer düşmanı revizyonizme karşı yeteri kadar uyanık olduğumuzu söylememiz mümkün değildir.

Odamız içinde revizyonist ideolojinin yaygınlaşmasının birçok nedeni vardır. Bunların başında son yıllardaki faşist baskılar, devrimcilerin revizyonizmle aralarına kesin bir sınır çekmemeleri, özellikle de «demokratik solcu mühendisler»in revizyonizmin etkisinde kalmaları gibi nedenler ard arda sıralanabilir. Ama revizyonizmin gerçek yüzünün görülememesinin en büyük

nedeni yazımızın başında belirttiğimiz gibi MC iktidarı zamanında yapılan baskılar nedeniyle akla karanın birbirine karışmış olmasındandır. Faşist baskılar nedeniyle revizyonizmin anti-demokratik tavrı yeterince görülememiştir. Ama geçtiğimiz yılda meydana gelen bir dizi olay revizyonizmin bu tavrının açığa çıkmasını büyük ölçüde kolaylaştırmıştır. Odamızın 10-11 Şubat 1979 tarihinde Ankara'da yapılan 25. Genel Kurulu revizyonist ideolojinin takipçilerinin anti - demokratik tavırlarının açıkça sergilendiği bir alan olmuştur.

Genel Kurul sırasında konuşmacılara söz atmalar, küfür etme ve konuşmayı kesmek için bağırıp, çağırmalar geçen yıllarda olduğu gibi faşist ideolojinin etkisindeki kişilerden değil, revizyonist ideolojinin takipçilerinden gelmiştir. Ve bütün bu yapılan işler de ne gariptir ki, «demokrasi» adına, «devrimcilik» adına yapılmıştır. Yine Genel Kurul sırasında aynı kişilerin dergimizi sattırmamak için bazı provakasyonlar düzenlediği ve Başkanlık Kurulu'nu bu konuda etki altına almak istediği görülmüştür. Genel Kurul'un daha ilk günü sabahı eski yönetim kurulu başkanı İyigün Pulat salonda Oda yayın organlarından başka bir şeyin sattırılmayacağını anons etmiştir. Salonda bulunan arkadaşlarımız Divan Başkanlığı seçilinceye kadar dergilerimizi toplamışlar ve beklemişlerdir. Divan Başkanlığı seçilip göreve başlayınca dergimizin ve hazırladığımız özel sayının satışı yeniden başlamıştır. Fakat özellikle sahte «TKP»nin etkisindeki kişiler Divan Başkanlığına yanlış bilgi vererek dergimizini satışını yeniden engellemek istemişlerdir. Arkadaşlarımızın divan başkanlığına dergilerimizden örnekler de göstererek yaptıkları başvuru üzerine satışımıza yeniden izin verilmiştir. Dergimizin satılmasını engellemeye çalışmak ile demokrasinin bir ilgisi olabilir mi? Ayrıca dergimizin satışının yapılmamasını kimler isteyebilir?

Düne kadar bütün meslek örgütlerinde demokrasiye düşmanlığın bayraktarlığını faşistler üstlenmişti. Görünen odur ki, bugün bu bayrağı onların elinden revizyonistler almaktadır. Hem de faşistleri bile geride bırakacak bir demokrasi düşmanlığı yapmak üzere.. Geçtiğimiz yıllarda yapılan Genel Kurullarımızı hatırlarsak, olayları daha sağlıklı bir şekilde değerlendirebiliriz. Devrimcilerin, yurtseverlerin konuşmaları faşist elebaşılar tarafından küfürle, yaygara ile kesilmek isteniyor, laf atılıyordu. Hatta bir Genel Kurulumuzda TMMOB Başkanı Teoman Öztürk konuşturulmamak istenmişti. Kendi dışındaki fikirlere düşmanlık ve zorbalık faşistlerin en doğal karakteridir. Ama revizyonistler de bu konuda faşistlerden geri kalmamak için var güçleriyle çalışmaktadırlar. Bugün konuşmalara sataşan, küfür ve zorbalığa kalkışan onlardır. O kadar ki, bu tutumları faşistleri bütün herkesin gözünde «mazlum» göstermeğe yaramaktadır. Genel Kurul sırasında yurtsever mühendis grubundan konuşma yapan bir arkadaşımızın «Oda içinde demokrasiyi savunan» «Bakanlıkta faşistlerin intikamcı metodlarını devralmamamızı» savunan görüşlerinin faşistler ve onların etkisindeki mühendisler tarafından da alkışlanması, bu gün revizyonistlerin peşinde giden herkes için uyarıcı olmalıdır. Eğer devrimciler kitlelerin demokratik haklarını savunmazlarsa, faşistler de bu haklara sahip çıkıyor gözükeceklerdir. Siz istediğiniz kadar «faşist demogojiye, yalana yer yok» deyin, davranışlarınızla bu demogoji ve yalana imkan sağlamış olursunuz. Yurtsever mühendis grubundan konuşma yapan arkadaşımızın demokrasi konusundaki sözleri kendisine «devrimci, ilerici» diyen kişiler tarafından alkışlanmalı, bu sözlere onlar sahip çıkmalıydı. Ama ne oldu? Rus taraftarı revizyonistlerin zorbaca tutumları, faşistleri sanki demokrasi taraftarıymış gibi gösterdi. Bundan daha ala faşist propaganda, demagoji olabilir mi? Biz bugün revizyonizmin peşinde gitmekte hiçbir sakınca görmeyen hatta fayda uman grup ve kişilere sesleniyoruz, son Genel Kurulumuzu sağlıklı bir şekilde değerlendirirseniz, ortaya çıkacak sonuçlar gerçekten ibret verici olacaktır.

ZORBALIK; GERÇEKLERDEN KORKAN, ÇÖKEN, GELECEĞİ OLMAYAN SINIFLARIN TUTUMUDUR.

Zorbalık, fikirleri susturma devrimcilerin tutumu olamaz. Tam tersine zorbalık, devrimcilik adına da yapılsa, devrime zarar verir. Dünyaya gözlerimizi çevirip bakalım; kim zorbalık uygulayarak ayakta durabiliyor? Kim zorbalığa yaslanarak uzun süre başarılı olabiliyor? Hiç kimse.. Dün faşistler Genel Kurullarımızda zorbalıkla fikirlerin tartışılmasına engel olmaya çalıştılar,

bugün de revizyonistler biraz «palazlanınca» aynı şeyi yapmaya çalışıyorlar. Ama fikirleri zorbalıkla, küfürle bastırmak mümkün değildir!

Revizyonistler ve faşistler fikir tartışmasının yerine her yerde zorbalığı geçirmeye çalışıyorlar. Onlar kitlelerden korktukları, gerçeklerden korktukları için böyle davranıyorlar. Kendilerine «solcu», «devrimci» diyen insanların bu siyaseti izlemesi doğru mudur? Fikir tartışmasını engellemek, ikna yerine saldırganlığı geçirmek, hakim sınıfların emekçilere siyaset yapmayı yasaklamaya çalışan, bunun için de karşı-devrimci şiddete başvuran sınıf siyasetlerinin bir devamıdır. Devrimciler fikirlerden ve gerçeklerden korkmazlar. Gerçeklerden korkan, geleceği olmayan sınıflar zorbalığa başvururlar. Fikirlerin açıklanmasına karşı tahammülsüzlük ve kaba kuvvete başvurarak insanları susturmaya çalışmak geçmişte de denenmiş ama hiçbir zaman başarıya ulaşamamış bir yoldur. Bu tutuma ister gerçeklerin açıklanmasına karşı duyulan korku, isterse kitleye olan güvensizlik yol açsın bunun çıkmaz bir yol olduğu herkes tarafından görülmelidir.

Bir devrimci usta bu konuda hepimizin ders alması gereken bazı şeyler söylüyor;

«Marksizm bilimsel doğrudur ve eleştiriden korkmaz. Eleştiriden korksaydı ve eleştiri tarafından yıkılabilseydi, değersiz bir şey olurdu Marksistlerin tam tersine şiddetli eleştiri ortamı ve fırtınalı mücadeleler içinde kendilerini çelikleştirmeye geliştirmeye, yeni mevziler kazanmaya ihtiyaçları vardır. Hatalı görüşlere karşı mücadele etmek, aşı olmaya benzer. Aşı olan kimse mikroba karşı daha büyük bir bağışıklık kazanır. Limonlukta yetişen bitkiler dayanıklı olmazlar. Yüz çiçeğin açmasına ve yüz düşüncenin birbiriyle yarışmasına izin verme siyaseti, ideolojik alanda Marksizmin önder durumunu zayıflatmak yerine, onu güçlendirecektir.»

Bazıları Rus uşağı revizyonistlerin zorbalık siyasetini devrimcilik adına izliyorlar. Onlar ben güçlü isem, benden başka kimseyi konuşturmam, bunu da gerekirse «devrimci şiddet» yoluyla yaparım diyorlar. Peki bu tutumun faşistlerinkinden ne farkı vardır? Onlar da sayıca «güçlü» oldukları ya da kendilerini öyle gördükleri zaman kimseyi konuşturmuyorlar. Bugün revizyonistlerin bu siyasetini takip eden gruplar yarın içlerinden birisi «palazlanınca» diğerlerini susturmaya kalkışacağını bilmiyorlar mı? Nitekim özellikle öğrenci gençlik içinde bu görüşümüzü doğrulayan yüzlerce, binlerce örnek vardır. Filan grup «güçlü» olduğu bir yerde falanca grubu kapı dışarı ediyor, dövüyor, sövüyor! Peki bu tutumun devrimcilikle bir ilgisi var mıdır? Kendi dışındaki herkese düşmanlık etmenin, faşistlerin tutumundan, çöken sınıfların tutumundan hiçbir farkı olamaz. Dergi sattırmamanın, görüşlerin açıklanmasından, tartışılmasından korkmanın adı devrimcilik değildir. Bizim söylediklerimiz ve yazdıklarımız ortadadır, alırsın eline kağıdı, kalemi sen de yazarsın, ya da çıkarsın kürsüye konuşursun.. Zorbalık niye?

Bazıları da halkın içinde farklı fikirler olmasını doğal karşılamıyorlar. Kendileri gibi düşünmiyenleri düşman kabul ediyorlar. Ya da susturmaya çalışıyorlar. Oysa ki halkın içinde de, kitle örgütlerinde de farklı farklı fikirler vardır. Bu fikirlerden sistemleşmiş ve örgütlenmiş olanlar yönetime gelmek için mücadele verirler. Peki bu durumda devrimcilerin tavrı ne olmalıdır? Devrimciler bu durumda her türlü fikrin açık açık savunulmasından, sergilenmesinden yana olmalıdırlar. Çünkü devrimciler fikirlerden korkmazlar. İnsanların kafasında yalnızca doğru fikirlerin olması, yanlış fikirlerin hiç olmaması mümkün müdür? Ya da bugün yanlış düşünen birisinin ömür boyu o yanlışlık içinde olması zorunlumudur? Özellikle de «ezici çoğunluğu emekçi kökenli, köylü, fakir halk katmanlarından gelme» bir toplumda bu mümkün müdür? Bugün yanlış fikirlerin etkisinde kalan insanlar çoğunlukta olabilir. Biz bu durumda onların yanlış fikirlerini sergilemelerine imkan vermezsek, doğru fikirleri nasıl kabul ettirebiliriz? Ya da hiç yanlışın olmadığı bir yerde doğru da olabilir mi? Yanlış ve doğru bir arada bulunurlar ve biz müneccim olmadığımız için ikisinin de ortaya çıkmasına izin vermek zorundayız. Kaldı ki biz izin vermesek bile o fikirler örgütlenir ve kendilerini ortaya çıkarır-

lar. O halde yapılacak şey her türlü fikrin ortaya çıkmasını istemektir, hatta bundan da öte bu özgürlüğü kararlı bir şekilde savunmaktır. Peki fikirlerin ortaya çıkmasını istemek, yanlış fikirlerle uzlaşmak ve onlara karşı mücadele etmiyelim demek midir? Asla, tam tersine bu tutum yanlış fikirlerle mücadele imkanını da doğurur. Siz bir genel kurulda kürsüyü bazı fikirlere kapadım, onlara söz hakkı olamaz, benden gayri fikir tanımıyorum derseniz ve bunu da demokrasi adına yaptığınızı söylerseniz, bu işte bir gariplik vardır deriz. Siz fikirlerden korkuyorsunuz ve gerçekte haksız olan bir «dava»nın peşinde gidiyorsunuz deriz.

Bu arada genel kurul sırasında bütün bu olup bitenleri kaygısızca seyreden «demokratik solcu mühendis» grubunun tutumuna da değinmek istiyoruz.

«Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın» mantığının fakülte sıralarında 1969-1970 yıllarında vardığı nokta hatırlanmalıdır. O zaman faşistler önce devrimcilere saldırmış ve «demokratik solcu»lar bu saldırılara karşı kayıtsız kalmışlardı. Daha sonra ise faşistler «demokratik solcu»lara da saldırarak öğrenci yurdundan onları da uzaklaştırmışlardı. Şimdi de revizyonistler aynı yolu denemekte, önce devrimcilere saldırarak, kitledeki direnişi ve demokratik tutumu yoketmeye çalışmaktadırlar. Geçmişten doğru bir ders çıkartıp günümüzde doğru bir tutum almak gerekir. Demokrasiye karşı vurulan darbelere karşı «demokratik solcu» mühendis grubunun kayıtsız kalması, anti-demokratik güçlere kuvvet vermektedir. Örgütlerimizde demokrasi uygulanmasını savunmak hepimizin görevidir.

ÖRGÜTLERİMİZDE DEMOKRATİK İŞLEYİŞİ HAKİM KILALIM!

Kitleler içinde ve onların örgütlerinde demokrasi uygulanması hiçbir şekilde sayı, kuvvet, güç hesaplarına dayalı olamaz. «Sayısal üstünlük» bende ise, hiçkimseyi konuşturmam, hiçkimseyi yaşatmam anlayışı ile kitle örgütleri yönetilemez. Ülkemizin ve mesleğimizin sorunları gerçekten de büyüktür. Bu sorunları tartışabilmek için öncelikle demokratik bir zemin yaratmalıyız. Son genel kurul sırasında özellikle yaşlı ve orta - kuşak mühendislerinden «Ormancılık sorunlarına eğilmek ve onları tartışmak» talebi geldi. Gerçekte çok haklı olan bu talebi ifade etmek için konuşan mühendislerin sözleri de aynı çirkinlikle kesildi, söz atmalar oldu. Bu örnek de gösteriyor ki, Odamızda ve örgütlerimizde demokrasiyi uygulamazsak ormancılık sorunlarını tartışmaya bile imkan bulamıyacağız. Ormancılık sorunlarını, yurt sorunlarını tartışmak için öncelikle fikirlerin serbestçe ifade edilmesine imkan sağlamak zorundayız. Benden olmayan kötüdür, karadır mantığından sıyrılmamız ve her türlü fikri sabırla dinlemeyi öğrenmemiz gerekmektedir.

Herşey zıddına dönüşür. Zorbalık da kendi zıddını doğuracaktır, doğurmaktadır. Nitekim bu konuda hem kendi kesimimizde hem de diğer kesimlerde olumlu gelişmeler vardır. Halkımızın büyük bir çoğunluğu gibi ormancılar da birlik ve demokrasi istemektedirler. Zorbaların geleceği yoktur. Ama herkesin fikirlerini özgürce söyliyebileceği, sağlıklı, bir demokratik işlerliğin kurulması için de mücadele etmeliyiz. Örgütlerimizin sorunlarımıza çözüm bulması, doğru mesleki kararlar üretebilmesinin yolu da bu işleyişi kurmamıza bağlıdır.

Kitle örgütlerinde demokratik ve yurtsever güçlerin mücadelesi eninde sonunda geçmişte faşist barikatı aştığı gibi demokrasinin önündeki sahte solcu revizyonist barikatı da aşmasını bilecektir. Hele «ezici çoğunluğu emekçi kökenli, köylü, fakir halk katmanlarından» gelme orman mühendislerinin ve diğer ormancıların kendi örgütlerinde demokratik işleyişi kuracaklarından hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

halkın ormanı

Orman Mühendisliği Dergisi'nin Eylül - Ekim 1978 tarihli 5. sayısında yayınlanan Ahmet AYHAN'ın yazısı üzerine

Haklı bir zeminde mücadele edelim

Devrimci mücadelenin yenilmezliği doğru siyasetlere sahip bulunmasındandır. Doğru siyasetler ise hiç şüphesiz «gökten zem bille inmezler» Bizim dışımızdaki dünyadan, gerçeklerden kaynaklanırlar. Doğru tutum gerçeği olgularda aramak ve gerçek şartlardan yola çıkmaktır. Yoksa hayalci ve kitabi bilgilerimiz bizi her zaman yanıltırlar ve bizim bu tutumumuz her zaman devrime zarar verir.

ELEŞTİRİ HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ

«Orman Mühendisliği Dergisi»nde çeşitli konularda birçok yazı yayınlanmaktadır. Özellikle orman işçi ve köylülerinin sorunlarını konu alan, ormancılık kesimindeki yoğun sömürüyü sergileyen yazıların çıkması herkesi sevindirmektedir. Özellikle bu yazıların - daha önce eleştirdiklerimiz gibi **esas** olarak **iyi niyetle** kaleme alındıklarından, yazarlarının **asıl** amaçlarının halka hizmet olduğundan kuşkumuz yoktur. Ancak amaca ulaşmak için iyi niyet **herzaman** yetmez. Berrak bir siyasi çizgi izlemek konusunda da kararlı olmak gerekir.

Birçok arkadaşı ve meslektaşı «nemelâzımcılık» mantığı ile gününü gün etmeye bakarken; «ben kendi dümenime bakarım» salıncağında «hacıyatmazlık» oynarken iyiniyetli insanların halkın davasına gönülvermiş olmasına ancak saygı duyulur. Bu bakımdan getireceğimiz eleştirilerin **tek** amacının arkadaşlarımızı ve **kendimizi** geliştirmek olduğunu hangi siyasetten olursa olsun bütün herkesin bilmesini isteriz.

Eleştirimiz Orman Mühendisliği Dergisi'nin Eylül-Ekim 1978 tarihli 5. sayısında yayınlanan A. Ayhan arkadaşın «M. Kemalpaşa Örneği ve Ormancılıkta Talan» yazısı örnek alınarak hazırlandı. Yazının eleştirisinde okuyucu yormamak için uzun alıntılar yapmadık. Yalnızca üzerinde duracağımız görüşleri ele alırken verdiğimiz alıntılarda da cümlelerin yazının bütünü içindeki anlamını göz önünde tuttuk.

Eleştirilerimizin esasına geçmeden önce cümle kuruluşları ve kullanılan dil ile ilgili bazı şeylere dikkat çekmek istiyoruz;

Yazarken mümkün olduğu kadar basit ve anlamı açıkça kavranabilen cümleler kurmak bizde zorlamasız bir alışkanlık haline gelmelidir. Yaşayan ve halkın kullandığı dile itibar etmeliyiz. Dilimizi «arılaştırmak» amacıyla bile olsa, halkla aramıza duvar çekmemeliyiz. Yazdığımız yazıyı yayınlamadan önce tekrar tekrar okumalı ve daha sonra da yazımız hakkında ilgili kesimlerden eleştirilerini sormalıyız. Bu yol ileri sürdüğümüz görüşlerin kavranıp kavranmadığının tesbiti bakımından da bize ölçü olabilir.

Dil konusundaki görüşlerimizi belirttikten sonra A. Ayhan arkadaşın adı geçen dergide yayınlanan «M. Kemalpaşa Örneği ve Ormancılıkta Talan» başlıklı yazısı hakkındaki eleştirilerimize geçelim.

ORMANCILIKTAKİ SÖMÜRÜ ÜLKEMİZİN YARI - SÖMÜRGE, YARI - FEODAL YAPISINA UYGUNDUR.

A. Ayhan arkadaş şöyle diyor; «...Ormanların işletilişindeki talancılık anlayışının kökü **Osmanlı saray ağalığına,** çağdaş olmayan işletme unsurlarındaki ilişkiler ise yine **Osmanlı zaptiye anlayışına** dayanmaktadır.»

«Modern Cumhuriyet yasaları bile, ormancılığımızdaki Osmanlı talan anlayışının izlerini silememiştir.»

«Devlet ormanlarının yağmalanması öyle yasa dışı birşey değildir» (Altını biz çizdik)

A. Ayhan arkadaş, vahidi fiyat sistemini eleştirirken şöyle diyor: «bu yöntem (vahidi fiyat kastediliyor. H. Ormanı).. bir **ortaçağ kurnazlığıdır»** (Altını biz çizdik)

Yine aynı yazıda, orman işletmelerinden söz ederken; **«Üretim biçimi ve yöntemindeki ilkellikler** dikkati çekmez. (..) **Ortaçağ fabrikalarında** bile emeğin bu kadar sömürüldüğünü söylemek abartma değil, orman işletmelerinin **bugünkü** durumlarının tam **koşutudur.»**

«Devlet Orman İşletmeleri (...) hayattaki şekli ile **çağdaşı bir sömürge kolonisidir.** Bu nedenle işletmeden çok bir **hayret musluğu gibi** çalışmaktadırlar.»

«Emeğin ormandaki **zorunlu** ve **ücretsiz** işi yangın söndürme ve orman içi çalışmalarındaki **angaryalardır.»** (altını biz çizdik)

Özetlersek A. Ayhan arkadaş, orman işletmeciliğini çağdışı ve Osmanlı talan anlayışına uygun buluyor. Öte yandan bu kesimdeki sömürünün ortaçağ sömürüsüne benzediğini belirtiyor. Gerçekten de ormancılık kesimindeki sömürü gözle görülür biçimde ağır ve acımasızdır. Ve orman köylüleri, işçileri henüz ortaçağ karanlığından kurtulmuş değillerdir. A. Ayhan arkadaş bu olguyu da tesbit ediyor. Ancak bu sömürünün niteliklerini belirten arkadaşımız **ismini** belirtmiyor. O'na göre sömürücü sınıflar «uluslararası tekelci sermaye ile bütünleşmiş **milli** kapitalistler, odun tüccarları ve **tuzu** kuru keresteci esnaf'tır.» (Altını biz çizdik)

Birincisi, «Uluslararası tekelci sermaye ile bütünleşmiş» kapitaliste artık «milli» denmez» **işbirlikçi** denir. Milli olmak özelliği - şöven görüşlerin dışında - bir milletin **ferdi** olmak değildir yanlızca. O, milletin sömürülmesine yabancı sermaye ile birlikte ortak olmamaktır. Bir ölçüde yabancı sermaye çevrelerine karşı milli bağımsızlığı savunmaktır. Kapitalist milli de olsa sömürücüdür ama uluslararası tekellerle işbirliği yapmak kapitalistin işbirlikçi kesiminin niteliğidir. Onlar, sadece sınıf mücadelesi açısından değil, milli bağımsızlık mücadelesi açısından da düşman saflarındadır.

İkincisi, son tahlilde orman ürünlerinden odun ve kereste tüccarının önemli ölçüde kazanç sağlıyor olması bunların orman köylü ve işçilerini **doğrudan** sömürdüklerini göstermez. Bu mantığa göre, herhangi bir fabrikada, işçiyi sömüren patron değil de, elde edilen sınai ürünün satımıyla ilgilenen herhangi bir bayii olmuş olur. Sömürü, kapitalist üretim biçiminde artı-değerin kimin tarafından gaspedildiğine bakılarak tayin edilir. Ormancılık kesiminde de kapitalist ilişkiler hakim olmasa bile - sömürücüyü tayin ederken mülkün sahibine bakmak gerekir. Ormancılık kesiminde sömürücü bizatihi «devlet»in kendisidir. Devletin sınıfsal temeli işbirlikçi burjuvazi ile yarı-feodal toprak ağaları ittifakıdır. Sömürünün kimin adına kimin tarafından yapıldığını tesbit etmek için tutulacak yol, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının doğru tahlilidir.

Üçüncüsü, A. Ayhan ormancılıktaki sömürüyü «anamalcı» (kapitalist) sömürü olarak nitelemektedir. Bu doğru mudur?

Ormancılıktaki talan anlayışı «Osmanlı»ya dayanıyorsa ve modern Cumhuriyet yasaları bile bu izleri silememişse; sömürü «ortaçağ» sömürüsüne benziyorsa, «üretim biçimi» kapitalist üretim biçimine göre «ilkel» görülüyorsa; söz konusu üretim ilişkilerini kapitalist üretim ilişkileri olarak tanımlamak mümkün değildir. Hem üretici güçleri **geri** olarak niteleyeceksiniz, hem orman işletmesini «çağdışı sömürge kolonisi» olarak göstereceksiniz, hem emeğin halâ «angarya» ile yükümlü olduğuna işaret edeceksiniz, hem de bu ilişkilere yarı-feodal ve sömürüye de yarı- feodal sömürü demiyeceksiniz. Bu hayata uygun bir tahlil değildir. A. Ayhan arkadaş, somut gerçeği görüyor ama, bu gerçekten hareket ederken ısrarla da kendi kafasına koyduğu isme uygun bir sistem olmasını istiyor. Arkadaşımız bilgilerini yeniden gözden geçirmelidir. Osmanlı talan düzeni esas olarak feodal üretim biçiminin varlığının sonucudur. Bu yüzden üretim ilişkilerinde bugüne kalan miras da Osmanlı feodal sisteminin halâ yaşayan «izleridir.»

Dördüncüsü, A. Ayhan arkadaşın kullandığı bazı deyimler, **kullanıldıkları amaca** hizmet etmiyor. Örneğin, sömürünün ağırlığını anlatırken, ortaçağ fabrikaları (!) ile kıyaslama yapıyor. Burada belirtilmek istenen sömürünün sistem bakımından ortaçağ sistemine benzer bir sistemin sonucu olduğudur. Bunu anlamak mümkün. Ama ortaçağın sömürüsü **fabrikada** olmazdı! Ortaçağın üretim biçimi feodal üretim biçimiydi, genel olarak sömürü de tarlada olurdu. Toprakta olurdu. Bugün yurdumuzda yalnızca toprakta değil, fabrikalarda da ortaçağın karanlıklar vardır. Ama bundan söz ederken ortaçağ sömürüsünün mevcut olduğunu söylemek ayrı Ortaçağda fabrika icadetmek

ayrıdır. Fabrika bugünkü anlamıyla ancak kapitalizmin gelişmesi ile ortaya çıkmış bir olgudur.

Bunun gibi orman işletmeleri «sömürge kolonisi» olarak da nitelenemez Sömürge ne demektir? Bir ülkenin bir **başka** ülkeyi, her türlü kaynağını yağmalamak üzere siyasal iktidar da dahil olmak üzere ;yönetim ve denetim altında tutması demektir. Oysa ormanlar da, orman işletmeleri de bizim kendi ülkemizin içindedir. Sömürge kolonisi deyimi ormanlardaki yağmacı düzeni belirtmek için bile kullanılsa, hem deyim, hem de sistem hem de toplumun üretim biçimi açısından yanlış kullanılmıştır. Orman işletmeleri «hayrat musluğu»na da benzemez. Eğer böyle tanımlamak mümkünse A. Ayhan arkadaşa sormak gerekir; «hayrat musluğu gibi çalışan» herhangi bir kurum, kimi, nasıl ne zaman ve hem de «ortaçağ» sömürüsü ağırlığında sömürebilir. Hayrat denilen varlık **herkesin**, hiçbir kayıt ve şarta bağlı kalmaksızın yararlandığı şeydir. Eğer ormancılıktaki yağma ve talan düzeni birşeye benzemiyorsa o da «hayrat musluğu»dur. Çünkü bu düzende ormandan yararlanan **esas** olarak hakim sınıflardır. Orman hakim sınıflar için bir ölçüde hayrat musluğudur ama halk için hiç de öyle değildir.

Burada bir noktayı konu dışına çıkarak açıklamakta yarar görüyoruz. Biz sözcükler üzerinde durarak bilgiçlik taslamak niyetinde değiliz. Ama böyle yazılarda kullandığımız deyim ve sözcüklerin gerçeği yansıtmaya araç olması gerektiği ve dikkatli olmak zorunluğuna işaret ediyoruz.

DOĞRU OLANI SÖYLİYELİM, DOĞRU OLANI SAVUNALIM

A. Ayhan arkadaş, ormancılıkta, yürürlükte bulunan sistemi eleştirirken bazı yanlış ve eksik bilgiler veriyor. Bu yüzden, suçladığımız sistemin bu eleştiriye konu olan noktalardan arınırsa düzeleceği şeklinde bir anlam çıkıyor yazıda. Bu bir yana verilen yanlış ve eksik bilgiler, hakim sınıf ideologları tarafından kolayca yalanlanabilecek nitelikte. Bu ise bizi değil, onları haklı zemine getirebilir. Bu yönden de yazının bu niteliğini ayrı bir şekilde ele aldık.

A. Ayhan arkadaş Orman İdaresini bütünü itibariyle ele almıyor. Elindeki örneği genellemiyor. Bu yüzden de tek tek işletmelerin kârı, ya da zararından söz ediyor. Oysa önemli olan Devlet orman idaresinin bütünü itibariyle zarar edip etmediğidir. O, orman idaresinin bütünü itibariyle aslında zarar ettiğini ama, «bedava doğal kaynağı işlediği» için bu zararın görülmediğini, aslında «kâr» denilen şeyin, **«kârdan zarar»** olduğunu iddia ediyor. Bu hayata uygun olmadığı açıkça görülen bir tahlildir. Dolayısıyla bilime de uygun değildir. Çünkü ekonomik anlamda herhangi bir işletme, hem emeği çok ucuza kapatıp, hem bedâva doğal kaynak işlerken, hem de **«zarar»** etmez. «Kârdan zarar» dendiğinde anlaşılması gereken, aslında daha da yükselmesi mümkün olan «kâr» oranının istenilen düzeye varamamış olmasından doğan «kâr azlığı»dır. Ama sonuç olarak sözkonusu olan **zarar** değil, yine de **kârdır.** Burada arkadaşın ifade etmek istediği «sağlanan kâr ormanların yokolmasını getiriyor, biz bu yüzden - yağma edilen doğal kaynaklarımız açısından- bu kârı, halkımız için zarar sayıyoruz» şeklinde ise, bunu ekonomik anlamda kullanılan terimleri gelişigüzel sıralayarak yapmamalıyız. Orman işletmeciliğinin «rasyonel» olmadığı, «prodüktif» olmadığı doğrudur. Ama rantabl (karlı) olmadığı yanlıştır. Biz, orman işletmeciliğini bu kârı ormanları yok ederek sağlıyor diye eleştirmekteyiz. Yoksa orman idaresi bütünü itibariyle hiçbir dönemde zarar etmemiştir ve hatta devletin bütçesi içinde çok önemli bir katılıma sahiptir.

Öte yandan orman idaresi zarar ediyor derken, açıkça ne dediğimizi anlatmazsak, hakim sınıfların «vatan millet aşkına işletmecilik» sloganına da meşruiyet ve haklılık kazandırırız.

A. Ayhan arkadaş «orman idaresi, hammaddesi orman ürünü olan çeşitli sınai kuruluşların, hammadde ihtiyaçlarını karşılamak zorundadır» diyor. Ayrıca «kapasite belgesi» ile hammadde ihtiyaçlarını belgeleyenlere, hammadde tahsisi yapıldığını ve bunların **«diledikleri»** takdirde kapasiteleri kadar hammaddeyi (tomruk vb.) ihaleye girmeden alabileceklerini ileri sürüyor. Bu uygulamanın içinde bulunmasına rağmen, arkadaşımızın bilgileri eksik veya yanlış.

Birincisi, «kapasite belgesi» verilmesi, **yalnızca** kişilerin kendi **dilek** ve isteklerine bağlı değildir. Yani bir kişi herhangi bir yere tesis kurmak istediğinde bunu yapabilir ve orman idaresi de buna kapasite belgesi verir demek mümkün değildir.

Bunun için orman idaresi önemli bir takım kurallar koymuştur. Bırakalım orman ürünlerine dayalı bir kuruluşu, herhangi bir sınai tesisin bile ormana 4 km. den başlamak üzere kurulması Orman İdaresinin iznine bağlıdır. (6831 sayılı yasa) (Madde 18)

İkincisi, bu iznin verilmesi hammadde sağlanmasından (ormana dayalı sınai tesisler için) ormana verebileceği zararlar gözönüne alınarak yer seçimine kadar bir dizi şarta bağlıdır.

Üçüncüsü, kapasite belgesinde belirtilen hammadde sağlanması konusunda Orman İdaresi «zorunluluk» içinde değildir. Ancak eğer hammadde **varsa** verecektir. Bunu sağlamaya zorunluluğu yoktur. Öyle olmasaydı yurdumuzdaki bu tür tesislerde yüzde 40-60 oranında atıl kapasite bulunur muydu? A. Ayhan'ın yazısının yayınlandığı derginin aynı sayısında, Tezer TEKE'nin Ormancılık Yüksek Danışma Kuruluna sunduğu tebliğ de yer almaktadır. Burada ülkemizdeki lif-yonga levha tesislerinin bile aktüel kapasitesine göre ancak yarısına yakın kısmının tahsislerle hammadde sağlayabildiği belirtiliyor. Mevcut sınai tesislerinin hammadde ihtiyaçlarının «kusur» olup olmadığı ayrı bir tartışma konusur. Ama sistemde kusur ararken ayaklarımızı haklı bir zemine basalım. «Hammadde varsa verecektir» demek ayrı şey «hammaddeyi sağlamaya mecburdur» demek ayrı şey. Kaldı ki bir tesisin hem kuruluşuna izin verme yetkisini elinde tutup onu çeşitli şartlara bağlamak - bu arada hammadde konusunda da şartlar ileri sürmek-hem de mevcut olsada hammadde vermemek doğru olabilir mi?

A. Ayhan arkadaş, **«ihaleli»** ve **pazarlıklı** satışlar konusunda da yanlış ve eksik bilgiler veriyor. İhaleli satışları (A. Ayhan «ihaleli» terimini kullanıyor, ama kastedilen «açık arttırmalı» terimidir. H. Ormanı) Döner Sermaye yönetmeliğinin **«tüm satışlar»** için **«ideal»** kabul ettiğini yazıyor.

Birincisi, açık artırmanın **esas** olması sadece yönetmelik değil **yasa** maddesidir. (6831 sayılı yasanın 30. maddesi)

İkincisi, açık arttırma **ideal** değil, **esas** kabul edilmiştir. Birincisinde bir tercih hakkı, ikincisinde bir **yaptırım** vardır. Hakim sınıflar bu konuda uygulamacıyı bağlamak istemişlerdir. Yoksa açık arttırmanın esas kabul edilmesi tesadüfen konulmuş bir hüküm değildir.

Üçüncüsü, açık arttırma **tüm satışlar** için değil, **piyasa satışları** için esas kabul edilmiştir.

Görüldüğü gibi üç noktada da A. Ayhan arkadaş mevcut uygulamayı doğru tanımlıyamamakta, olmayan şeyleri eleştirmektedir. Bu tutum onu haklı zeminden uzaklaştırmaktadır.

Pazarlıklı Satışlar konusunda da arkadaşımızda aynı tutum hakimdir. A. Ayhan pazarlıklı satışların «ihalede alıcı bulamayan mallara uygulandığını» ileri sürüyor. Oysa durum hiç de öyle değildir. Pazarlıklı satışların hangi orman emvaline uygulanacağına ilişkin bir talimatname vardır. Bu talimatname 6831 sayılı yasanın 30. maddesine göre yayınlanmıştır. (Kararnamenin no. 4/8135 ve tarihi 11.10.1956, değiştiren kararnamenin no: 6/9385 ve tarihi 22.1.1968)

Bu talimatnamenin 1. maddesi pazarlıklı satışların hangi hallerde ve hangi emvale uygulanacağını **22 kalem** birbirinden farklı emval için ayrı ayrı göstermiştir. Bu 22 kalem emvalden birincisi de A. Ayhan arkadaşın sözünü ettiği «alıcı bulamayan emvalleri» göstermektedir.

Öte yandan A.Ayhan «pazarlıklı satışın iki kişi arasında ve kapalı kapılar arkasında yapıldığını ve bu yüzden kusku duyulması gerektiğini ileri sürüyor.» Özellikle işletme yöneticilerini töhmet altında bırakan bu sözlerin gerçeğe uygun olup olmadığını araştıralım. **Birincisi**, bırakın pazarlıklı satışta «pazarlığın» iki kişi arasında yapılmasını, açık arttırmada satılamayan emvalin pazarlığa kalıp kalmıyacağı bile **ihale komisyonunun teklifine** ve bölge başmüdürünün **onayına** bağlanmıştır. Ve pazarlıklı satış da yine bir **komisyon** (en az üç kişi) marifetiyle yapılır. Bu yüzden iki kişi arasında pazarlıktan söz edilemez.

İkincisi, pazarlığa kalan emval de yine satışı yapılmadan önce duyurulur. Öyleyse bu iş kapalı kapılar arkasında olmuyor

demektir.

Kısaca belirtirsek, orman idaresi A. Ayhan arkadaşın kuşku duyacağı konuda ondan daha kuşkulu davranmış ve işi sağlama bağlama yolunu seçmiştir. Bu nedenle arkadaşımızın kuşkusu yersizdir! (Döner Sermaye Yönetmeliğinin 16.2.1973 gün ve 7/5864 sayılı kararname ile değişik 34. maddesi)

A. Ayhan arkadaş, Pazarlıklı satışlar konusunda da haklı bir zemin üzerinde mücadele etmiyor.

Köylü Pazar Satışları (K.P.S.) konusunu ele alalım: A. Ayhan şöyle diyor: «Pazar satışı kısaca, seçim **kaygularıyla** orman emekçisine verilen ve fakat geri alınamayan bir **ödündür.** Orman işletmelerinde pazar satışları **180 sayılı tebliği** ve sonradan çıkarılan 17 tane ekle gerçekleşmektedir. (altını biz çizdik) Bu tebliğ 1965 tarihini taşımaktadır. **6831 sayılı Orman Yasası ise 1956 yılında yürürlüğe girmiştir. Politikacı bunca zaman nerdeydi dersiniz?»** (Altını çizen A. Ayhan)

Birincisi, K.P.S. 1965 yılından beri değil çok daha eski tarihlerden beri fiilen uygulanmaktadır. 180 sayılı tebliği bu uygulamada yapılan yeni düzenlemeleri yorumlamakta nasıl olacağını göstermektedir. Yoksa bizatihi K.P.S. hakkı 1965 yılındaki tebliğ ile doğmuş değildir. Bırakalım Cumhuriyet dönemini 19. Yüzyılın son yarılarına doğru ülkemizdeki ormanlardan köylülerin yararlanması bazı yasalarla düzenlenmiştir. 1859 tarihli Arazi Kanunu, 1869 tarihli Orman Nizamnamesi köylülerin ormandan yararlanmaları ve pazara getirecekleri orman emvali için kayıtlar ve düzenlemeler getirmiştir. 1871 yılında çıkarılan bir yasa ile bu hak yeniden düzenlenmiş ve köylülerin pazara getirecekleri orman ürünlerinin bir kısmı **öşüre** bağlanmıştır.

1920 yılında Kurtuluş Savaşı sırasında da Ankara Hükümeti çıkardığı Baltalık Kanunu ile köylülerin ormanlardan ticari amaçla faydalanmaları konusunda tam bir serbesti getirmiştir. (Bu o zamanki hükümetin gelmiş geçmiş en ilerici hükümet oluşunun da kanıtı sayılabilir) Ormanlar belli bir yasaya bağlanıp devletleştirildikten sonra da aynı hak değişik biçimde devam edegelmiştir. 1937 yılında çıkarılan 3116 sayılı yasa K.P.S. hakkını düzenleyen hükümler getirmiştir. Tek parti döneminde ve henüz Atatürk sağ iken K.P.S. hakkı için «seçim kaygusu»nu kıstas almak doğru mudur? K.P.S. 1950 yılında çıkarılan ve 3116 sayılı yasanın 18. maddesini de değiştiren 5653 sayılı yasa ile bugünküne benzer bir hale getirilmiştir. Daha sonra da 1956 yılında çıkarılan 6831 sayılı yasa ve en son 1906 sayılı yasa ile bugünkü şeklini almıştır. A. Ayhan arkadaş hakkın fiili durumuna değil, isime dikkat çekiyor. Bu hakkın fiilen var olduğunu ispat etmek için illâ da adını K.P.S. olarak koymak mı gereklidir?

İkincisi, K.P.S. için sadece seçim kaygusundan doğmuş bir hak demek mümkün değildir. Ormanların mülkiyetinin yasal olarak hakim sınıfların eline geçmesi birdenbire olmamıştır. Bir tarihi süreç içinde gerçekleşmiştir. Gerçekten de Osmanlı feodalizminden bu yana bu süreci izlemek mümkündür. Örneğin Kurtuluş Savaşı sırasında çıkarılan yasada merkezi hükümetin **o zaman esas olarak** ilerici yapısından dolayı çıkarılmıştır. Ancak burjuvazi iktidarı tam olarak eline geçirdikten; emperyalizmle uzlaşma çizgisine girdikten ve halkı ezmeye başladıktan sonra; merkezi iktidarını güçlendirme yolunda önemli adımlar atma doğrultusunda ormanlara da sahip çıkmaya başlamıştır. Bu tarihi süreci görmek zorundayız. Ancak hakim sınıflar halkın mülkünü gaspederken elbette buna meşruiyet de kazandırmak, kısaca görünürde bir eşkiya gibi davranmamak zorundaydı. Bu yönüyle bakıldığında **asıl** kaygu ormanların **halk eliyle tahribini önlemek** gibi milli (!) bir kılıfa bürünerek gizlendi. Dışarı da emperyalist tekellerle uzlaşarak işbirlikçi çizgiye giren burjuvazi içerde de toprak ağaları ile ittifakını kurdu. Bu yüzden de toprak ağalığını tasfiye edemedi. Ama halkın ormanını elinden aldı. Bu arada halkın muhalefetini baştan bastırabilmek için sınırlı bazı haklar tanıdı. İşte K.P.S. hakkı bu şekilde ortaya çıkmıştır. Soruna sadece «seçim kaygusu» açısından bakmak, onu sınıf özünden koparmak olur.

K.P.S. konusunda A. Ayhan arkadaş iki temel yanlışa düşüyor. Önce bu hakkın tarihi geçmişini ele almıyor ve 1965 de

çıktı sanıyor. Sonra bu hakkı seçim kaygusuna dayalı bir ödün olarak görüyor ve genel bir deyimle «politikacı»ya hesap soruyor. «Neredeydin» diyor. Görüldüğü gibi haklı bir zemin üzerinde durmuyor arkadaşımız. Genel olarak hayatın yorumlanması bizatihi politikanın kendisidir. Bu bakımdan A. Ayhan arkadaş hakim sınıf politikacılarını ismen de yani sınıfı itibariyle de ayırarak konuşmalıydı. Yoksa genel olarak politikacı tanımı içerisine kendisi de girmektedir. O'nu hakim sınıf politikacılarından ayıran özellik halkın saflarında bulunmasıdır. (Öte yandan K.P.S. ve benzeri haklar hakim sınıfların siyasal örgütlerince orman köylüsünün siyasal yönlendirilmesinde kullanılabiliyor diye bu haklara karşı çıkamayız. Ayrıca bu duruma bakarak, bu hakların temel olarak bu kaygılara dayandığını da iddia edemeyiz.)

K.P.S. hakkı, ülkemizde orman köylülüğünün örgütsüz ve bu anlamda güçsüz oluşu yüzünden-yani sistemin kendi iç dinamiğinden dolayı son tahlilde taşrada belirli bir sermaye sahibi olabilmiş, kişilerin cebini doldurmaya hizmet eder hale gelmiştir.Bu durumun ortadan kaldırılması gerekir. Ancak A. Ayhan arkadaş bu konuda yanlış yollar öneriyor. O, bu hakkın tefeci-tüccara yaradığını göstererek kısıtlanmasını istiyor. Bu nasıl bir mantıktır? Orman köylülerinin menfaatleriyle bu mantığın bir ilgisi var mıdır? Sözgelimi banka kredileri dağıtımı bugün tefeci tüccara yarıyor diye bir olgudan söz ettiğimize göre çözüm krediyi ortadan kaldırmak ya da kısıtlamak mıdır? Yoksa tefeci - tüccara akışını önlemek ve bu asalakları ortadan çıkarmak mıdır? A. Ayhan bir hak çeşitli engeller yüzünden köylüye ulaşamıyor diye, engellerin değil, hakkın ortadan kaldırılmasını istiyor. Ona bakacak olursak, faşist katil adam öldürüyor diye, sokağa çıkma hakkımızdan vazgeçmeliyiz. Burada yapılacak ve uğrunda mücadele verilecek şey, katilin sokağa çıkmasını engellemektir. K.P.S.'ı kısıtlandığı zaman köylü yararına ne değişecektir? Bizim savunacağımız şey, bu hakkın köylüden başkasının cebine akıtılmasını önlemektir. Tefeciyi mi ortadan kaldıralım, yoksa son tahlilde tefeciye yarıyor diye, köylü pazar satışı hakkını mı? A. Ayhan arkadaş bu soruyu cevaplandırmalıdır. Biz A. Ayhan'ın aslında tefecinin ortadan kaldırılmasını istediğini biliyoruz. Ama haklı bir zeminde ve doğru siyasi tahlillere dayanarak mücadele etmediği için sonunda söylemek istediklerini değil, istemediklerini söylemek zorunda kalıyor.

ORMAN KÖYLÜLERİNİN DE KURTULUŞU TOPRAK DEVRİMİ İLE OLACAKTIR

A. Ayhan arkadaş, bütün iyi niyetine rağmen ormancılık kesimindeki sömürüyü iyi ortaya koyamıyor. Yazısının sonuç bölümünde bu yüzden yanlış şeyler söylüyor. O yarı-feodal üretim ilişkilerini ortadan kaldırmayı milli kapitalistlerin görevi olarak görülüyor. «İleri teknolojinin» şu ya da bu biçimde «klâsik sınıfların çanına ot tıkayacağını», gelişen teknoloji ile «işçi sınıfının kristalize olacağını», böylece sınıf mücadelesinin «keskinleşeceğini» ileri sürüyor. A. Ayhan arkadaş, bütün güzel sözlerine rağmen orman işçi ve köylüsü başta olmak üzere **esas** olarak **halka güvenmiyor.** Klâsik sınıfları ve geri üretim ilişkilerini «milli» kapitalistler ortadan kaldırmayacak. Ormancılık kesimindeki ortaçağ karanlıkları da **TOPRAK DEVRİMİ** ile ortadan kaldırılacaktır.

A. Ayhan arkadaş, kendi sözleriyle aynı zamanda uluslararası tekellerin geri üretim ilişkilerini ve üretim teknolojisini ortadan kaldıracak ilerici bir role sahip olduğunu sanıyor. Ortaçağ sömürüsüne benzettiği sömürünün esas olarak onlar tarafından ya da onların devleti tarafından sürdürüldüğünü göremiyor. Ve böylece Türkiye'nin en gerici ve en sömürücü sınıflarına halka hizmet görevi yüklüyor. O, sınıf mücadelesinin bugün de keskin olduğunu, binlerce köylünün toprak ve hürriyet talebini hergün daha çok haykırdığını göremiyor. O, bu yüzden halkın muazzam ve yenilmez gücüne güvenmediğini de - iyiniyetine rağmen - açığa vurmuş oluyor.

Ama yine onun dediği gibi «orman emekçisinin herşeyi oluruna bırakması olası değildir.»

halkın ormanı

Ormancılık Kurultayı

Bu sayımızda TARTIŞMA başlığı altında ormancılık kurultayı konusundaki çağrımıza verilen cevapları yayınlıyoruz. Geçen sayımızda yayınladığımız duyuruda yer alan ;

1. Kurultay sizce niçin toplanmalıdır?
2. Kurultayda esas olarak hangi konular tartışılmalıdır?
3. Kurultaya kimler çağrılmalıdır?

Şeklindeki sorularımıza verilen cevapları bundan böyle de yayınlamaya devam edeceğiz. Bütün okuyucularımızı ormancılık kurultayı fikrini çevrelerinde tartışmaya ve oluşan görüşleri dergimize yazmaya çağırıyoruz.

ORMANCILIK KURULTAYI NİÇİN TOPLANMALIDIR VE NELERİ GÖRÜŞMELİDİR

YAZAN : Prof Dr. Tahsin Tokmanoğlu

Her meslek başarıya ulaşmak için Propoganda yapmak zorundadır. Hiç propoganda yapmadan başarıya ulaşacak bir mesleğin varlığını düşünemiyoruz. Her meslek, diğer mesleklerde çalışan kimselerden ve vatandaşlardan, bir şeyler ister, en azından bir anlayış bekler. Bu beklenenler sayesinde bir ortam hazırlanacak ve meslek de bu ortam içersinde gelişecektir. Hazırlanacak bu ortamı, canlıların içersinde bulunduğu ekolojik koşullara benzetebiliriz. Ekolojik koşulların elverişli olmadığı yerlerde, hiç bir canlı yaşıyamaz. Ekolojik koşulların az elverişli olduğu yerlerde yaşamak zorunda bulunan canlılar mutlu bir yaşam sürdüremezler. Amiyane deyimile, sürünerek yaşamak zorunda kalırlar. Canlıların mutlu olabilmesi için, ekolojik koşulların optimum durumda olması gerekmektedir.

Canlılar içersinde bulundukları ekolojik koşulları optimum duruma getirmek için, çeşitli çalışmalar yaparlar. Örneğin ağaçlar, üzerinde yaşadığı toprağı kaçırmamak için, köklerile toprağa sarılırlar. Kayaları ve taşları eriterek toprak haline getirmek için, ağaç kökleri çeşitli asitler çıkarırlar. Kunduzların, akarsuların önlerine seddeler yaparak baraj haline getirdikleri ve böylelikle kendilerine, daha iyi yaşamlarını sağlıyacak bir ortam hazırladıkları herkesçe bilinmektedir.

Mesleklerde aynen canlılar gibi, başarıya ulaşmak için, içinde bulundukları ortamı geliştirmek ve gereksinmelerine uygun hale getirmek zorundadırlar. Aksi halde, ne kadar çok çaba harcarlarsa harcasınlar başarıya ulaşamazlar. Mesleklerin gereksinme duydukları ortamı yaratabilmeleri için yapacakları işlerin başında propaganda gelmektedir. Propoganda sayesinde vatandaşlar bilinçlenecek ve gerekli anlayış düzeyine ulaşacaklardır. Gene propoganda sayesinde, çeşitli kamu kuruluşlarını yönetenlere bilgi verilecek ve onlardan beklenen yardım sağlanabilecektir. Bu bakımdan propogandanın önemi büyüktür. İleri ülkeler propogandanın bu önemini çok iyi kavramışlardır. Bu ülkelerde her meslek devamlı olarak kendi propogandasını yapar ve gerekli gördüğü ortamı oluşturmaya çalışır. Kalkınmakta olan ülkelerin de, ayni yola girmeleri ve propoganda'dan faydalanmaları zorunludur. Aksi halde mes-

lekler gerekli ortamı bulamıyacak ve başarılı çalışmalar yapamıyacaklardır.

Mesleklerin başarılı çalışma yapamaması, ülkenin geri kalmışlıkdan kurtulamaması demektir.

Çeşitli mesleklerin, gelişmek için gerekli buldukları propogandalar, yoğunluk bakımından birbirinin aynı değildir. Bir meslek yoğun bir propogandaya gereksinme duyarken diğer bir tanesi, pek hafif bir propogandayla yetinebilmektedir.

Meslekler gereksinme duydukları propoganda yoğunluğu bakımından sıraya konulacak olursa, ormancılık listenin başlarında yer alır. Vatandaşların, orman konusunda belirli bir bilgi düzeyine kavuşmadığı ülkelerde, ormancılığın gelişmesine ve başarılı çalışmalar yapmasına olanak yoktur. Ormancılık, diğer kamu kuruluşlarının çalışmalarına ve vatandaşların anlayışına geniş çapta gereksinme duymaktadır. İleri ülkelerde, ormancılık tam olarak yerleşmiş ve başarılı çalışmalar yapar duruma gelmiş olmasına rağmen, ormancılar devamlı propaganda yapmaktadırlar. Ne yazıkki **biz Türk ormancıları bu konuya gereken önemi vermiyoruz ve yeteri kadar propaganda yapmıyoruz. Değişik anlamlar verilme olasılığını düşünerek, propagandadan uzak duruyoruz. Bu çekingenliğimiz, mesleğimize ve ülkemize zarar vermektedir. Propoganda yapmamız zorunludur.**

Yapacağımız propogandanın, bilgi düzeyleri farklı insanlara göre ayarlanması gerekir. Örneğin ilk eğitimden geçmemiş kimseler karşısında söyleyeceklerimizle, yüksek eğitimden geçmiş kimselere söyleyeceklerimiz arasında büyük farkların bulunması doğaldır. Bir hukukçuya anlatacaklarımızla bir kadostrocuya veya bir doktora anlatacaklarımız aynı olmayacaktır. Zaman zaman kendi meslekdaşlarımızla ve yakın mesleklerde bulunan kimselerle bir araya gelerek problemlerimizi tartışmak zorundayız. Aksi halde, birbirine ters düşen yorumlar ve çatışmalar ortaya çıkar, bundan da ülkemiz zarar görür. Örneğin bizim orman arazisi olarak ayırdığımız bir yere, ziraatçılar tarım arazisi olması gerekir derse, bu konuyu toplanarak aramızda çözümlememiz gerekir. Bu konu ormancı ve ziraatçı olmıyanlar arasında tartışılacak olursa, her iki mesleğe de zarar vermekden başka bir sonuç elde edilemez. Hatta, ormancı ve ziraatçıların alt kademelerinde bulunan kimseler arasında dahi bu konuların uzun boylu tartışılması faydalı olmaz. Tamamile teknik bilgiye dayanılarak çözümlenmesi gereken bu konuların politik tartışmaların aracı haline getirilmesi son derece sakıncalıdır.

Uygulamakda olduğumuz kadastro yöntemini de kadastrocu arkadaşlarımızla tartışmak ve onların kritiğinden geçirmek zorundayız. Aksi halde uygulama alanında sürtüşmeler ve uyumsuzluklar meydana gelir.

Mesleğimizin problemlerine çözüm yolu getirecek olan, yüksek düzeyli propogandalar da yapılmaktadır. Diğer kamu kuruşlarlarının ve mesleklerin, bizlere karşı olan tutumlarında ve çalışmalarımızı yorumlamalarındaki yanlışlıklar, bu toplantılarda ortaya çıkmaktadır. Ortaya atılan düşüncelerden yararlanılarak, içinde bulunduğumuz ortamın, mesleğimizin gelişmesine ne derecede elverişli olduğunu görebilmekteyiz. Ortamın daha elverişli hale getirilmesi için neler yapmamız gerektiğini araştırmakda bizlere düşmektedir.

Konuyu bir örnekle biraz daha açıklığa kavuşturmak faydalı olacaktır:

9 — 14 Ekim 1978 günlerinde Ankara da «1. Ormancılık Yüksek Danışma Kurulu» toplandı. Çeşitli mesleklerin ve kamu kuruluşlarının, üst kademelerinde bulunan kimselerin katıldığı bu toplantı mesleğimiz için çok faydalı oldu. Bakanlığımızda yapılan çalışmaların büyük çoğunluğu incelemelerden geçirildi ve çeşitli bildiriler tartışıldı. Maliye Bakanlığı «1. Ormancılık Yüksek Danışma Kurulu»muza, (11 — 17 Eylül 1978 toplantı gündeminin 3.ncü maddesinde yer alan «Orman Mülkiyeti ve Kadastro Sorunları ve öneriler» hakkında görüşlerimiz) isimli kısa bir bildiri göndermiştir. 3268—143 nolu olan bu bildiride aynen şunlar yazılmaktadır.

«... Orman Kadastrosunca, devlet ormanlarının Tahdidinde eskiden orman sayılan ve devlet ormanları sınırı içersinde bulunan bir çok arazinin orman sınırları dışına çıkarıldığı ve kültür arazisi olarak hazine adına tescili istendiği...»

Bakanlığımıza aksederi yazışmalardan ve Danıştaydan tebliğ edilen dava dilekçelerinden anlaşılmaktadır. Bu husus sakıncalı bulunmaktadır. Zira:

1961 Tarihli 334 sayılı Anayasamızın (17.4.1970 gün ve 1225 sayılı kanunla değişik) 131.nci maddesinin son fıkrasında ba-

zı koşullar dışında.. orman sınırlarında hiç daraltma yapılamaz..

Hükmü yer almıştır. Bu nedenle orman kadastrosunca devlet ormanlarının tahdidi yapılırken eski durumun mümkün mertebe muhafaza edilmesi ve ölçüm işlerinin ona göre yapılması..»

Özet olarak, Maliye Bakanlığı 1744 nolu yasayı uygularken, bazı arazi parçalarını orman sınırlarının dışına çıkarıyor ve hazineye teslim ediyorsunuz. Biz bunu uygun bulmuyoruz. Orman sınırlarının dışına arazi çıkartmayın diyor.

Yüksek Danışma Kurulumuz, bu bildiriyi 1744 nolu yasaya aykırı buldu ve reddetti. Bu bildiriyle, Orman Bakanlığı ile Maliye Bakanlığı arasında 1744 nolu yasayı anlayış bakımından önemli bir farkın bulunduğu ortaya çıktı. İki bakanlığın yetkilileri acele bir araya gelerek, anlayış birliğine varmalıdırlar. Aksi halde, Orman Kadastro Komisyonları Orman sınırları dışına arazi çıkartmıya devam edecek, Maliye Bakanlığı bunları teslim almak istemiyecek ve problem gün geçtikçe büyüyecek ve bu durumdan, kötü niyetli bir çok kimse yararlanacaktır. «1. nci Ormancılık Yüksek Danışma Kurulu» Toplantısı bu farklı görüşlerin ortaya çıkmasını sağladığı için çok yararlı olmuştur. Adı geçen toplantıda ormancılığın hemen her konusuna değinilmiştir. 5 gün olan toplantı süresi, bütün konuların tartışılmasına yeterli olmadığından, bir çok konuya sadece değinilmiş veya hiç değinilmemiştir. Konuşmalar ve tartışmalar sadece bildirilen sınırları içersinde kalmıştır. Örneğin, orman yangınlarına hiç değinilmemiş, bu konuda herhangi bir konuşma veya tartışma yapılmamıştır. Bu durum kanımızca önemli bir eksikliktir. Yangın konusu deşilmeli ve enine boyuna incelenmeliydi.

Aynı sakıncalı duruma, toplanacak olan Ormancılık Kurultayında da düşülmemesi için, önlemlerin alınması gerekir.

Ormancılığımızın çok sayıda problemi vardır. Bu problemlerin hepsine birden 1. Ormancılık Kurultayında değinmek ve çözüm yolları aramak doğru değildir. Böyle bir zorunlulukdabulunmamaktadır.

Ormancılığımızın bugün için aktüel olan ana davalarından 3—4 tanesi seçilmeli ve genellikle bu konular üzerinde durulmalı. Konuların neler olacağı, çok önceden ilân edilmeli, Katılacak kimseler buna göre hazırlanarak gelmeli. Önemli olduğu ve bu sebeple de konuşulmasının zorunlu bulunduğu kabul edilen konularda, bildiri bulunmasını sağlamak gayesile, ilgili görülen kimselerden «Çağrılı Bildiri» istenmelidir. Aksi halde, yangın konusunda olduğu gibi, çok önemli olan bir konu bildirisiz kalabilir.

Kurultayın büyük bir ilgile izlenmesini sağlamak için, Ankara dışından gelecek kimselere yardımcı olmak da gereklidir. Ankarada barınma olanaklarının çok zorlaştığı dikkate alınmalıdır. Sadece Ankarada oturan arkadaşlarımızın katılacağı bir kurultayın beklendiği gibi faydalı olamıyacağı kanısındayız. Uygulama alanında çalışanlar gelmeli ve düşüncelerini açıkça söyliyebilmelidirler. Ayrıca mesleğimizle uzak veya yakın ilişkisi bulunan kimselerin toplantımıza katılmaları sağlanmalıdır. Yapılacak kurultayın, mesleğimizin propoganda gereksinmelerine de faydalı olmasını sağlamak gayesile, önlemler alınmalı. Örneğin gazeteciler sadece çağrılmakla kalınmamalı, toplantımızla ilgili olarak gazetelerine yazacakları yazılar için kendilerine bir ücret de ödenmelidir. Gazetelerin güç durumda olduğunu, reklâm, ilân karakterindeki yazılara daha çok yer verdiklerini düşünmek zorundayız. Toplanacak Kurultaydaki basın masalarının, Ormancılık Yüksek Danışma Kurulundaki basın masaları gibi boş olmamasını sağlıyacak çareler aramalıyız.

Buraya kadar açıkladığımız önlemler alınırsa, toplanacak kurultayın büyük çapta ilgi göreceği kanısını taşıyoruz. Kurultayın mesleğimize ve ülkemize faydalı olmasını diliyoruz.

ORMAN BAKANLIĞI MEMURLARI HAKLARINI KORUMA DERNEĞİ (OR.ME.DER) GENEL BAŞKANI FEVZİ SEVİMLİ'NİN GÖRÜŞLERİ

1. Gerek orman varlığı ve gerekse bu varlıkta hizmet veren kesim kamuoyunda yerini ve etkinliğini gösterememiştir. Toplumun ağaca ve ormana hala daha cebeli mubaha gözü ile baktığı bir gerçektir. Kurultayın bu açıdan yeri ve değeri büyük olacaktır.

ta hizmet veren kesim kamu oyunda yerini ve gibi yer bulduğunu söylemek güçtür. Bu nedenle ağacın ve ormanın istismar konusu

yapılmamasından kaynaklanan bir görüşe yer verilmelidir.

3. Bu kurultayda bilim adamları, yöneticiler orman ve orman hizmeti kesimindeki toplumsal kitle örgütlerine yer verilmelidir.

Ayrıca toplantının, ormana ve ağaca etki gösteren dolaylı ve dolaysız çok çeşitli kesimleri içermesini konuların geniş bir şekilde tartışılmasını dilerim.

CİHAN TÜRKOĞLU'NUN (*) GÖRÜŞLERİ

1. Ormancılık Kurultayı «Temel Ormancılık Stratejisinin» saptanması için toplanmalıdır.

2. a. Önce halktan yana bir stratejinin saptanmasında kesin zorunluluk bulunduğu belirlenmelidir.

b. Böyle bir stratejinin ilkeleri belirlenmelidir.

c. Sağlıklı bir strateji belirlenmesi için eldeki bilgi, araştırma ve kaynakların yetersizliği vurgulanmalıdır. Bugünkü Ormancılık Ana Planının yanlışları kamu oyumuzca bilinmektedir. Elde sağlıklı araştırmalar olmayışı kesin bilgiler sağlanmasını engellemekte ve varsayıma dayalı planlar yapılmaktadır. Bu nedenle bugünkü planlar tutar sızdır. Bilimsel düşünce açısından böyle bir meslek için uygulanacak stratejinin ana hatları IV. Beş Yıllık Kalkınma Planının ilgili bölümleri de eleştirilerek belirlenmeğe çalışılmalıdır. Bu plana dayalı olarak düzenlenen Özel İhtisas Komisyonu Raporları da pek çok yanlış bilgiye dayanmaktadır.

3. Kurultaya;

a. Orman Bakanlığı ve Genel Müdürlükler Yüksek Kademe yöneticileri, Başmüdürler,

b. Uygulamada kilit kademede olan müdürler ve başmühendisler, diğer bütün müdürler,

c. Fakültelerin temsilcileri,

d. Diğer Bakanlık ve kuruluşlar temsilcileri,

e. Özel kesim temsilcileri,

f. Demokratik kitle örgütleri temsilcileri (Oda, kooperatif, sendika ve dernekler),

g. Mesleki yayınlar, araştırmacılar ve eser vermiş yazarlar,

h. Diğer ilgililer.., çağrılmalıdır.

(*) İ.Ü.O.F. 1964

TODAİE 1975

ORMAN BAKANLIĞI ORMAN MEMURLARI VE EMEKLİLERİ DERNEĞİ GENEL BAŞKANI SÜLEYMAN ALATLI'NIN GÖRÜŞLERİ

1. Ormancılık Kurultayının toplanması ve bu toplantıda ele alınacak konular hakkındaki görüşlerimiz aşağıda maddeler halinde belirtilmiştir.

A. Ormancılık Kurultayına sunulacak konular:

a. Eğitim sorunu,

b. Personelin geçim durumunu düzenleyici tedbirler,

c. Ormancı çocuklarını okutma sorunu,

d. Orman Vakfı,

e. Ormanlarda açma ve yerleşmeler,

f. Orman Muhafaza Memurlarının yetkilerinin genişletilmesi ve emniyet sınıfı gibi bir sınıf ihdas edilmesinin görüşülmesi,

g. 6831 Sayılı yasadaki boşlukların günün şartlarına uygun şekilde orman varlığımızın geleceği bakımından yeniden düzenlenmesi,

h. Orman suçlarının af kapsamı dışında bırakılması,

ı. Ormanların Anayasa teminatı altına alınması,

j. Personel istihdamı ve 657 sayılı yasada köklü değişiklikler yapılması, kadro tıkanıklığının önlenmesi için tedbirler alınması,

k. Orman korumacılığının ilkel metodlar yerine çağımız teknolojisine uygun biçimde modern şekilde düzenlenmesi,

l. Tüm çalışanlara toplu sözleşmeli sendikal hak ve siyasal özgürlük tanınması,

m. Orman Bakanlığı ve buna bağlı Genel Müdürlük çalışmalarının kurultay karar ve önerileri doğrultusunda ele alınması,

B. Kurultayda esas olarak yukarıda 13 madde halinde özetlediğimiz konular tartışılmalıdır.

C. Kurultaya, bilim adamları, Emekli Sandığı yöneticileri, Personel Dairesi, Orman ve Maliye Bakanlığı temsilcileri, siyasi parti temsilcilerinin , özellikle de parlamenterlerin ve ormancılık camiası içinde kurulmuş bütün derneklerin ve federasyonun çağrılması gereklidir.

TÜRKİYE TİCARET ODALARI, SANAYİ ODALARI VE TİCARET BORSALARI BİRLİĞİ'NİN GÖRÜŞLERİ.

1. Kuruluşunuz böyle bir Kurultay planlamayı amaçladığına göre, istem içeriğinde bunun cevabı da sizce doğal olarak belirlenmiştir.

2. Orman ürünlerinin elde ediliş aksaklıkları, dağıtımındaki ters işlerlikler özellikle son aylarda özel sektörün karşılaştığı hammadde darlığı gibi konulara ağırlık verilmelidir.

3. Devlet sektöründen ve özel sektörden yarı yarıya ayarlanmak suretiyle ilgili kuruluşların katılmaları sağlanmalıdır.

ORMANCILIK KURULTAYI HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİM

CEMAL AKIN (Emekli Sendikacı — Eğitimci)

1. Ülkemizdeki ormancılık sorunu ve konuları halkımızca yeteri kadar bilinmemektedir. Halkın Ormanı dergisinin yayınlanmasından beri, salt bu dergi okurları açısından belli bir tartışma ve bilinçlenme ortamı doğmuştur. Bence, Ormancılık Kurultayı, Ormancılık Günleri gibi geniş kitlelerin katılacağı ve tartışacağı toplantılarla ormancılık sorunları ve konuları tüm halkımıza maledilmelidir.

2. Ormancılık Kurultayında, tartışılacak birçok konu bulunabilir. Öncelikle, ormaniçi ve yakınlarındaki 10 milyona yakın yoksul orman köylüsü ve işçilerinin baskı, sömürü ve zulüm altındaki ortaçağ yaşantısından kurtulması gündemin ilk maddesi olmalıdır. Ormanlar, salt ormaniçi halkının değil, ülkemizdeki 45 milyonun malıdır. Konuya bu bakış açısından eğilmek ve buna göre, orman sömürüsüne çözüm aramak gerekir. Bu nedenle, Ormancılık Kurultayına, tüm demokratik kuruluşların (Siyasi Partilerin, meslek Odalarının, derneklerin, kooperatiflerin, sendikaların ve konfederasyonların) temsilcileri çağrılmalıdır. Özellikle, orman yörelerinde yaşayan halktan gelecek temsilciler, bu davaya daha sıkı sarılacaktır. Birinci Ormancılık Kurultayı toplanmadan önce, geniş bir çağrı kampanyası yapılmalı; kurultay öncesi tartışmaları yoğunlaştırmalı, bu amaçla özel bildiri, broşür ve yayınlarla katılabilecek en geniş çevrelerin birleştirilmesine çalışılmalıdır.

3. Ormancılık Kurultayına, kişi olarak, orman içi ve yakınlarındaki köylülerin temsilcileri, köy muhtarları, köy öğretmenleri, ormancılık mesleğinde çalışan emekçi ler ve aydınlar delege olarak çağırılırsa, diğer çağrılılar da kurultayın izleyicileri olurlarsa daha yararlı olabilir.

GÖRÜŞLER.. GÖRÜŞLER...

Ali Galip Yörüker (Orman, Y. Mühendisi)

1. Ormancılık Kurultayı yeni bir ormancılık politikasının saptanmasını sağlamak amacıyla toplanmalıdır.

2. Kurultayda aşağıdaki konuların tartışılmasını yararlı görüyorum;

. Orman köylülerinin yerinde veya orman dışına çıkarılarak kalkındırılması.

. Ormanların korunmasında polisiye tedbirlerin değil orman köylülerinin ekonomik seviyelerinin yükseltilmesinin esas alınması

. Orman ağaçlarının idare müddetlerinin teknik özellikleriyle birlikte yurdumuzun ekonomik ve orman durumu göz önüne alınarak ağaçlandırma çalışmalarının yavaşlamasına neden olacak cephe genişlemesi şeklinde değil de daralması şeklinde ele alınması gerekir. (İdare müddetlerinin kısaltılmasıyla ormansızlaşan saha çoğalacaktır.)

. İtibari hizmet yasası, yetki yasa tasarısı, memurlara sendikal haklar verilmesi, istihsal işçilerinin tarım iş kolundan alınıp orman iş koluna verilmesi.

3. Kurultaya, ormancılık konusunda çalışan bilim adamları, teknik elemanlar ve orman köylüleri katılmalıdır.

Kazım Yılmaz (Orman işçisi)

1. Ormancılık Kurultayı işçi haklarını, sendikaları konuşmak üzere toplanmalıdır.

2. Kurultaya orman işçileri, TBMM'den parlamenterlerin katılması sağlanmalıdır.

Yeni Zelanda Ormancılığı

Bu sayımızda da bir ikinci dünya ülkesinin ormancılığını fakat diğer ikinci dünya ülkelerinden oldukça uzakta birini Yeni Zelanda'nın Ormancılığını tanıtmaya çalışacağız. Bizimle hiçbir coğrafi yakınlığı olmayan, dünyanın «bir ucunda» ki bu ülkeyi seçmemizin özel bir nedeni yok. Y. Zelanda Ormancılık Servisi hemen bütün ülkelere gönderdiğimiz ve bu köşede yayınlanan yazıların temelini oluşturan ankete ilk cevap verenlerden birisiydi. Ankete verdikleri cevap yanında gönderdikleri bir dizi broşürle, Yeni Zelandalı ormancılar (bizim için) ilginç bir ormancılık deneyi sergiliyorlardı. Örneğin doğal ormanları koruma ormanı olarak ayırıp, odun ihtiyacını hızlı büyüyen yabancı tür dikimlerinden sağlamayı amaç edinmek; bizim gibi gelişmekte olan bir ülkeye oldukça «lüks» görünebilir. Ama yine de bu değişik ormancılık anlayışının okurlarımızın ilgisini çekeceğini umuyoruz.

Genel bilgiler :

Yüzölçümü	: 26 900 000 hektar
Nüfus	: 3 120 700
Nüfus yoğunluğu	: 11 (km²'ye)
Orman alanı	: 6 900 00 hektar
Tarım alanı	: 13 500 000 »
Orman alanı yüzdesi	: % 25.6
Tarım alanı yüzdesi	: % 50.2

İşletme ormanı alanı 1 500 000 hektardır. Bunun 702 000 hektarı dikim suretiyle yetiştirilmiş yapay ormandır.

ORMANLARIN BİLEŞİMİ

Ondokuzuncu yüzyılın başlarına kadar ülkenin üçte ikisi daimi yeşil ormanlarla kaplı idi. Geri kalan üçte biri yalnızca sazlıklarla kaplı alçak yağmur zonu ve 1100-1400 m'nin üstünde kayalık dağ tepeleri idi. Avrupalılar, ülkeye geldikleri ilk günlerde bu zengin kaynağı sınırsızca israfa başladılar. Tarım için arazi açarken ormanlar düşüncesizce yakıldı veya kesildi. Bu ilk yerleşimler sırasında öylesine çok orman tahribi oldu ki, sonunda orman alanları bugün için kabul edilen orman sınırından bile öteye çekildi. Ve 19. yüzyılın sonuna varmadan bir zamanlar dörtte üçü ormanlık olan bu ülkede orman koruma problemleri ortaya çıktı. Bugün ise Yeni Zelanda'daki doğal ormanlar ülkenin toplam alanının % 23'ünü kaplar. Ayrıca % 2 oranında da yabancı tür dikimi vardır.

Mevcut orman alanının yalnızca 1/4'ü işletme ormanıdır. Geriye kalanı ise koruma ormanı olarak ayrılmıştır. Bunlar yüksek dağlık yöreleri kaplarlar ve asıl fonksiyonları toprak ve su korumadır. Üretim bu ormanlarda ikinci plânda düşünülmektedir. Bugün için geçmişten geriye kalan 6.2 milyon hektar doğal orman vardır. Ve bunun yalnızca 0.8 milyon hektarı işletilmektedir (işletme ormanıdır). Yerli ormanlardan esas olarak kereste üretiminde faydalanılmaktadır. Yabancı tür odunun kullanımındaki büyük artışa rağmen, yerli ormanlar, kereste üretimi için, ortalama yılda 5 bin hektar oranında kesilmekte, fakat bir yandan da bu miktarın yıldan yıla azaltılması için çalışılmaktadır.

Yabancı tür dikimleri 700 bin hektardır. Bunun yarısına yakın kısmı devletin, diğer yarısı da şirketlerin ve şahıslarındır. Özel sektörün imtiyazındaki 1.3 milyon hektar doğal (yerli) ormanla beraber toplam

özel orman alanı, 1.67 milyon hektardır. Yani toplam orman alanının % 24'ü Devlet ormanları yaklaşık 4 milyon hektar, ulusal parklar ve koruma alanları 1.5 milyon hektardır. Ayrıca 362 bin hektar yabancı tür, dikimi de devlet mülkiyetindedir ve yukarıda de belirttiğimiz gibi yabancı tür dikimlerinin yarısını oluşturmaktadır.

Yabancı tür ormanlarının odun verimi yerli ormanlardan daha üstündür. Yabancı koniferler, özellikle radiata çamı yüksek büyüme oranlarına sahiptir. Kuruluşu (yetiştirilmesi) kolaydır ve odunu çok kullanışlıdır.

Yeni Zelanda ormanları başlıca üç tipe ayrılmaktadır.

a. Podokarpase familyasına ait cins ve türlerle çeşitli yapraklıların karıştığı ormanlar: bu tip ülkenin her tarafında görülür. Hakim tür, podokarplardır. En önemli podokarp türü Dacrydium cupressinum (yerel adı rimu) dur. Ayrıca miro (Podocarpus ferrugineus,) matai (P. spicatus), totara (P. totara) ve kahikatea (P. dacrydioides) diğer önemli podokarpus türleridir.

b. Kauri ormanları: Bu tip yalnızca Kuzey Adası'nın (North İsland) kuzeyinde bulunur ve hakim ağaç türü kauri (Agathis australis) dir.

c. Kayın ve Kayın - Podokarp karışık ormanları: Genellikle Güney Adası (South Island) ve Kuzey Adası'nın orta yükseklikte dağlık bazı kısımlarında ve alçak alanların kuru (yağışsız) kısımlarında bulunur.

Yabancı tür ormanlar: Bu başlıca yerli orman tiplerinden başka, bir de dikim yoluyla yetiştirilmiş, yabancı türlerden meydana gelen plantasyonlar vardır. Yukarıda da söylediğimiz gibi yabancı tür dikimlerinin % 95'ini pinus radiata oluşturur. P. radiata, Yeni Zelanda şartlarında 25-30 yılda bıçkılık tomruk verecek hale ulaşır. Diğer önemli yabancı türler Douglas göknarı (Pseudotsuga menziesii), Karaçam (Pinus nigra), Ponderosa çamı (Pinus ponderosa), Melez türleri ve az miktarda Eucalyptus ve kavaktır. En büyük yabancı tür ormanları merkezi North Island'dadır.

ORMAN ÜRÜNLERİ ÜRETİMİ:

Üretim	1966 1000 m3	%	1976 1000 m3	%
Toplam üretim	6 531	100	10 019	100
Yakacak	510	7.8	250	2.5
Yapacak	6 021	92.2	9 979	97.5
Kereste	1 744		2 086	
Kaplama	8		8	
Kontrplak	26		51	
Yongalevha	14		160	
Liflevha	61(ton)		130(ton)	
Selüloz	436(ton)		1 103(ton)	
Kağıt ve karton	360(ton)		634(ton)	

Yeni Zelanda'da 398 kereste, 8 kaplama, 5 kontrplak, 3 yongalevha, 10 liflevha, 6 selüloz ve kağıt fabrikası vardır. Bu 6 fabrikanın 5'i North Island'dadır.

1977 yılında ülkenin toplam yuvarlak odun üretimi 9.9 milyon m3'tür. Yerli kereste üretimi azalırken yabancı tür kereste üretimi artarak toplam miktarı da yükseltti. Geçtiğimiz yıllarda dünya çapındaki bunalıma paralel olarak, Yeni Zelanda ormancılık sektöründe de bir durgunluk göze çarpıyordu. 1978'de bu durumun değişmeye başladığı gözlendi. Üretim ve ticaret hacmi yeniden yükselmeye başladı.

Devletin orman endüstrisi konusundaki politikasının ana ilkelerinden biri (doğal olarak), endüstrinin geliştirilmesidir. Bunun uygulaması içinde şüphesiz odun kaynaklarını da birlikte genişletmek gerekir. Bu genişlemenin önümüzdeki yıllarda, 1925 ve 1935 arasında dikilmiş olan orman kaynaklarının kullanımına, üretim artıklarının daha fazla değerlendirilmesine ve ihracata ayrılan tomrukların alıkonulmasına dayanması planlanmaktadır.

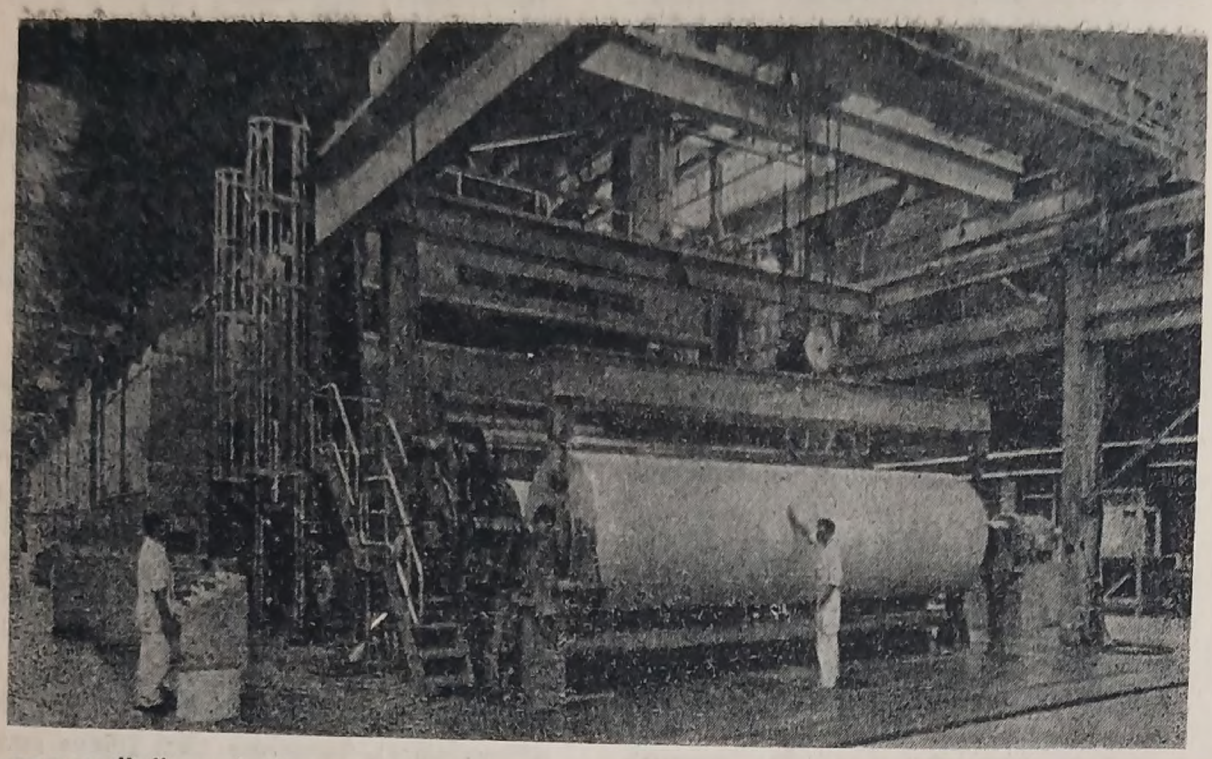

ORMAN ÜRÜNLERİ TİCARETİ

Orman ürünleri ticareti, yukarıda da değindiğimiz gibi, dünya çapındaki krizden etkilenerek, geçtiğimiz yıllarda bir miktar geriledi. Fakat 1976'dan itibaren yeniden gelişmeye başladı.

	İthalat		İhracat	
	m3	dolar	m3	dolar
Yakacak	4 000	147 000	—	—
Yapacak	4 000	433 000	1 267 000	38 959 000
Tomruk	4 000	433 000	947 000	31 238 000
Kereste	36 000	7 928 000	259 000	18 941 000
Kaplama	5 000	2 730 000	—	—
Kontrplak	5 000	2 520 000	1 000	358 000
Yongalevha	—	—	4 000	625 000
Livlevha	—	—	6 000	807 000
Selüloz	4 000	1 735 000	369 000	73 928 000
Kağıt - karton	34 000	31 413 000	247 000	86 028 000
TOPLAM		47 339 000		250 884 000

Yeni Zelanda'nın son yıllarda, ihracat miktarından çok ihracat geliri arttı. Bunun nedeni kağıt ve selüloz ihracatının, yani daha fazla işlenmiş, daha değerli odun ürünleri ihracatının artışıdır. Orman ürünleri ihracatı 1976'da bir önceki yıla nazaran % 40, 1977'de 1976'ya nazaran % 32 arttı.

AĞAÇLANDIRMA ÇALIŞMALARI

Yeni Zelanda'daki ağaçlandırma çalışmalarını başlıca iki grupta toplayabiliriz: birincisi doğal orman alanları dışında kurulan yabancı tür dikimleri, ikincisi ise tahrip edilmiş doğal ormanların geliştirilmesi, toprak ve su koruma amacıyla yapılan ağaçlandırmalar. Birinciler esas olarak ticari amaçlı iken, ikinciler daha çok çevre koruma amacıyla yapılmaktadır.

Yabancı tür dikimleri: Bu tür ağaçlandırma çalışmalarının 1925'lerde başladığını ve 1925-1936 yılları arasında ilk hararetli dönemini yaşadığını öğreniyoruz. Bu dönemde dikilen ormanlar, şimdilerde üretime açılıyor ve elde edilen odun çeşitli sanayi dallarında ve ihracatta kullanılıyor. Bu dikimlerin hedefi, elde edilecek odunu hem yurtiçi tüketime harcamak, hem de ihracatta yerli türlerin yerine geçirmektir. Böylece yerli ormanların daha fazla korunması ve geliştirilmesi plânlanıyor. Dikimlerden elde edilen ürün arttıkça yerli ormanlardan yapılan üretimin azaltılması da hedefler arasında bulunmaktadır. Bu amaçlarla, en

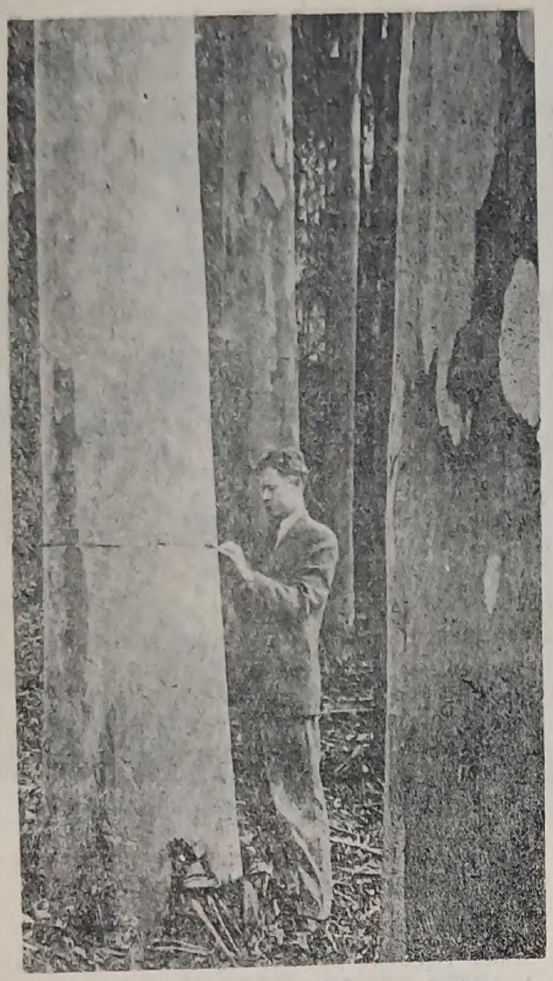

Yeni Zelanda'da yetiştirilen «Eucalyptus saligna»

uygun yabancı türlerin seçilerek yetiştirilmesi için araştıma ve uygulama çalışmalarına devam edilmektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bugün için radiata çamı en yaygın yabancı türdür. Bütün yabancı tür dikimlerinin % 95'ini meydana getir mektedir. Fakat son yıllarda Okaliptus dikimleri de artmıştır ve bazı türlerinin iyi geliştiği kaydedilmektedir.

Doğal ormanlardaki ağaçlandırma çalışmalarına gelince; bunun amacı, bozulan ormanları onarmak, toprak korumasını sağlamak, su rezerv alanlarını ağaçlandırmak, kısacası doğal bitki örtüsünü dolaylı görevlerini yerine getirecek hale koymaktır. Doğal ormanların onarılmasının bir diğer nedeni de onlardan dinlenme ve eğlenme alanı olarak yararlanmaktadır. Bugün Yeni Zelanda'da toplam 1 080 000 hektar orman parkı ve rekreasyon alanı vardır.

ORMAN KORUMA VE ORMANCILIK POLİTİKASI

Aslında, yazımızın önceki bölümlerinde Yeni Zelanda Ormancılık politikasının ana hatları hemen hemen ortaya çıkmış bulunuyor. Bunları maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz.

1. Doğal ormanları koruyup geliştirebilmek ve onlardan çok yönlü faydalana-

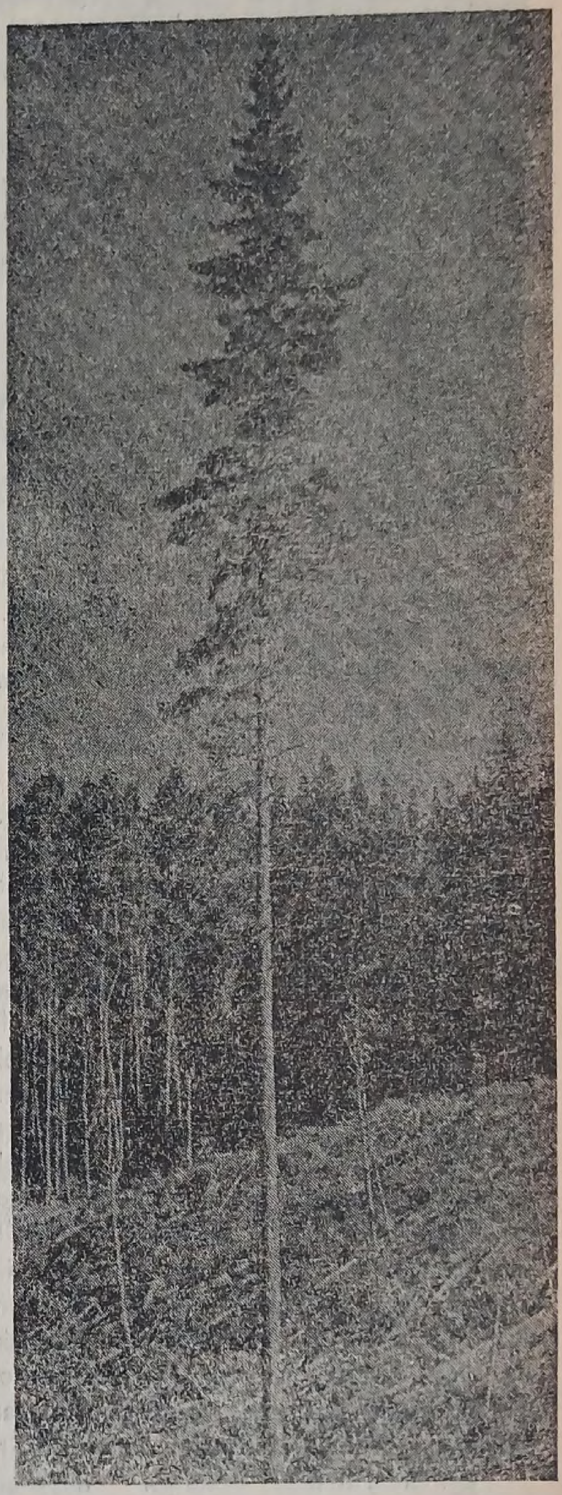

Pinus radiata (Radiata çamı)

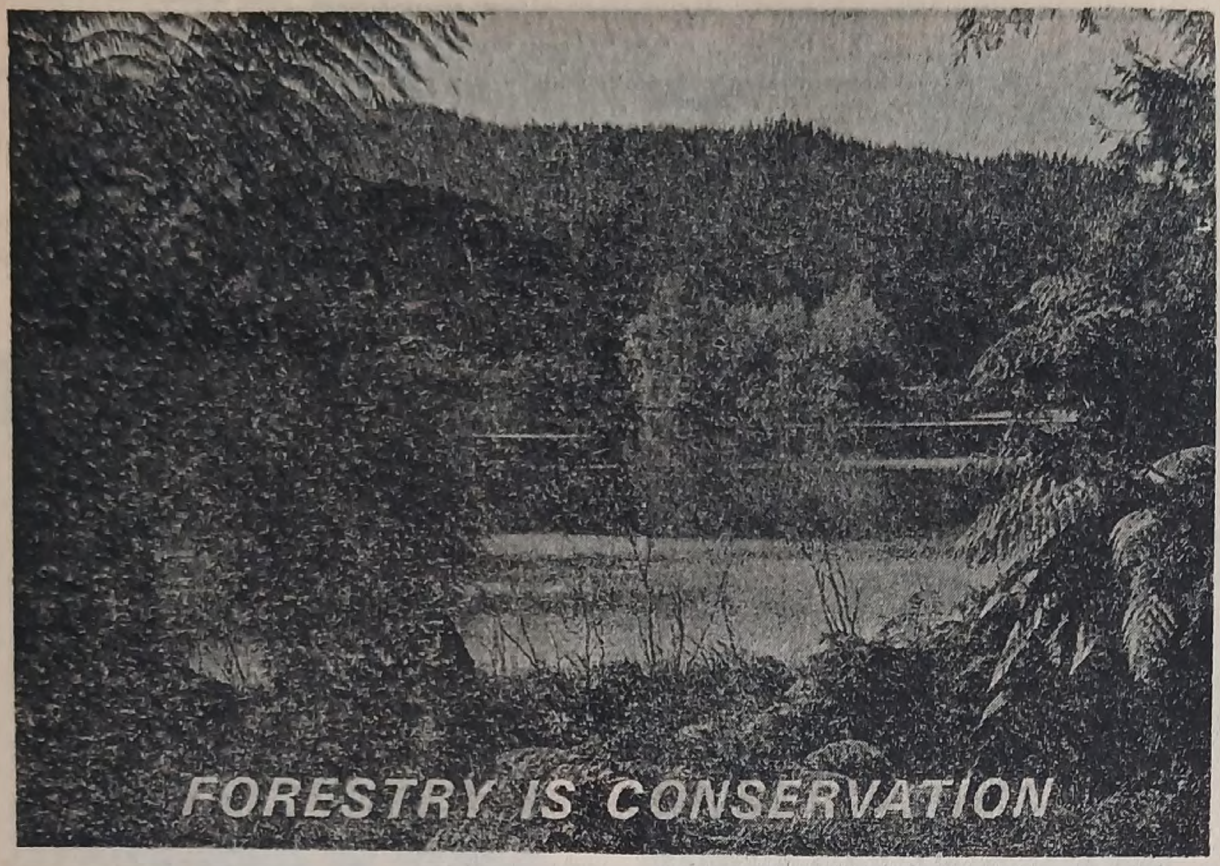

bilmek için, endüstriyel odunu hızlı büyüyen yabancı tür dikimlerinden sağlamak.

2. Başlangıçta ülkenin dörtte üçünü kapladığı halde bugün sınırları çok daralmış ve yer yer bozulmuş doğal ormanları yeniden genişletmek ve ıslah etmek.

3. Ülkenin önemli ekonomik etkinliklerinden biri olan ormancılık sektöründen ülke kalkınmasında daha fazla yararlanmak. Bunun için orman ürünleri endüstrisini geliştirmek ve daha fazla ihracat yapabilecek hale getirmek Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için alınan önlemlerin bazıları şunlardır:

Yabancı tür dikimlerini arttırmak için, örneğin özel sektöre kredi imkanları sağlamak, halk sektörünü teşvik etmek, üreticilerin kooperatifler kurmasını sağlamak ve bu kooperatifleri desteklemek gibi tedbirler alınmaktadır. Bu tedbirlerden amaçlanan ormancılık ve orman ürünleri sanayi ile uğraşan büyük şirketler yanında şahıslarında ağaç dikimine katılmalarını sağlamaktır. Yeni Zelanda, bu yolla endüstriyel odun üretimini arttırmak ve doğal ormanlar üzerindeki baskıyı azaltmak istemektedir.

Ormanların ticari olmayan değerleri halka tanıtılarak da ülkenin doğal bitki örtüsünün korunması ve geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Bunun için yoğun bir tanıtma ve eğitim programı uygulanmaktadır. Denilebilir ki, bu eğitim ve propaganda programının bir parçası da şehirler çevresinde kurulan parklar ve rekreasyon alanlarıdır. Bugün bu tip alanlar 400 bin hektara ulaşmış bulunuyor.

Doğal bitki örtüsünün geliştirilmesi çabalarının içine yalnızca ormanların değil, çayırların ve yüksek dağlık alanlardaki bitki örtüsünün ıslahı, kumul tesbiti çalışmaları da dahildir. Fakat bu tip çalışmaların henüz yeterli düzeye ulaşmadığı belirtiliyor.

Sürdürülen eğitim ve propaganda çalışmaları sayesinde halk, ormanların önemini ve Yeni Zelanda doğal ormanlarının bugün asgari sınırlarda bulunduğunu kavramış durumdadır.

ORMANCILIK SEKTÖRÜNDE ÇALIŞANLAR:

Ormancılık sektöründe çalışanlar 1970 yılında yaklaşık 41 bin kişi idi. Bu miktar çalışan toplam nüfusun % 4.'ini sanayi sektöründe çalışan nüfusun ise % 10'unu meydana getiriyordu. 1975'de ise ormancılık sektöründe çalışanların sayısı 42 834'e çıktı. Fakat çalışan toplam nüfusa oranı % 3.5'a düştü.

Ormancılık sektöründe büyük tesisler, doğal olarak, büyük orman alanlarının yanlarında veya yakınlarında kurulduğundan,

bu bölgelerde bir işgücü yoğunlaşması meydana gelmiştir. Örneğin ülkenin yabancı türle tesis edilmiş sun'i ormanlarının yarısından fazlasının bulunduğu merkezi North Island'da bölgesel işgücünün 1/4'ü orman endüstrisinde çalışır. Bu haliyle ormancılık sektörünün bölgesel kalkınmada çok önemli bir paya sahip olacağı açıktır. Gerçekten de orman endüstrilerinin yer aldığı büyük orman alanları yakınında görülen nüfus yoğunlaşması ve refah artışı bunun belirtisidir. Bu endüstriler bir yandan yakınlardaki kentlerin gelişmesine, yepyeni kentlerin kurulmasına, öte yandan bir takım yardımcı işkollarının da canlanmasına yol açıyorlar.

Kaynaklar, Yeni Zelanda'da işgücü temininde önemli güçlükler olmadığını, yalnız bazı alanlarda «usta» ve «uzman» niteliğinde çalışanların temininde bazı güçlüklerle karşılaşıldığını yazıyorlar.

DUYURU

Kağıt fiyatlarına yapılan son zamlar nedeniyle dergimizin maliyeti oldukça yükseldi. Bu şartlarda dergimizin fiyatını yükseltmek yerine, kuşe kağıda basılan kapağımızı kaldırdık. Ortaya çıkan maliyet artışını siz okuyucularımıza yüklemektense, bu yolla gidermeyi daha uygun bulduk. Sizlerin bu değişikliği anlayışla karşılayacağınızı umarız.

Dergimizin baskıya verildiği bugünlerde şimdiye kadar abone olanların sayısı 715'e, yenilemelerle birlikte fiili abone sayısı da 295'e ulaştı. Geçtiğimiz yıl ile karşılaştığımız zaman sevindirici olan bu sayıların daha da arttırılması hepimizin önünde önemli bir görev olarak duruyor. Ayrıca önümüze çıkan mali sorunları yenmenin de en emin yolu budur. Bütün okuyucularımızı dergimize abone olmaya, çevrelerinde yeni aboneler bulmaya çağırıyoruz. Dergimizi her güçlüğe karşı yaşatmak için görev başına!

Orman Mühendisleri Odası XXV. Genel Kurulu yapıldı.

«Gerçeği söyliyeni dokuz köyden kovmuşlar. İnsan gerçeğin yanında saf tutarsa, daima düzenle, yıkılanla, eskiyenle karşı karşıya gelir. Bu yüzden de başına gelmedik kalmaz. (...) Dünyanın hiçbir yerinde, dünyayı değiştirecek olan insanlara, devrimcilere 'buyur, hoşgeldin' demezler. Dünyanın değişmesine razı olmayanlar eğer biraz nezaketleri varsa sizi çürük yumurta atarak karşılıyacaklardır, daha zorbaları ise sopayla kafanıza vuracak, hatta kurşun sıkacaklardır.»

Orman Mühendisleri Odası'nın 25. Genel Kurulu Ankara'da DSİ Salonlarında 10-11.2.1979 tarihlerinde toplandı. Geçmiş yıllara göre daha çok sayıda üyenin katıldığı genel kurul geçmişe göre ve öteki Odalara bakarak daha demokratik bir hava içerisinde geçti. Birçok üye konuşmak ve görüşlerini açıklamak fırsatını buldu. Başka Odalarda genellikle sahte sol siyasetlerle, sahte «TKP» lilerin ortadan kaldırdığı, konuşma ve fikirlerini açıkça belirtme özgürlüğünü korumaya bundan sonra da özen göstermeliyiz. Sahte «TKP» li ve öteki sahte sol siyasetleri izleyen zorbaların çeşitli siyasetler arasındaki mücadeleyi ideolojik plâtformdan, hotzotçuluğa ve zorbalığa kaydırma uğraşlarını boşa çıkartmak için uyanıklığı biran bile elden bırakmamalıyız.

Orman Mühendisleri Odası'nın Genel Kurulunda üyeler **esas** olarak 1. Özlük hakları, 2. MC dönemindeki haksızlıkların düzeltilmesi, 3. Meslekte birlik ve 4. Anarşinin kaynağına inilmesi ve anarşinin önlenmesi, konularında görüşlerini birleştirdiler. Özellikle hiçbir siyasi grup içinde bulunmadığını belirten bazı konuşmacılar ve genel olarak geniş mühendis kitlesi özlük hakları konusunda son derece duyarlı olduklarını ifade ettiler.

Sahte «TKP»liler daha Genel Kurulun başında devrimcilere karşı düşmanca bir tavır içinde olduklarını gösterdiler. Bu, onların bütün Türkiye çapında ve efendileri Rusya'nın bütün dünya çapında uyguladığı zorbalık ve saldırganlık tabiatına uygundu. Bu bakımdan da sadece meslektaşlık dar görüşlülüğü içinde bunlara sempati besleyen orman mühendisleri açısından da tutumları son derece uyarıcı oldu. Bunlar önce devrimcilerle geniş mühendis kitlesinin arasına sınır çekebilmek için genel kurul öncesinde MHP—AP eğilimli kişilerin oluşturdukları ve kendilerine «Üçüncü Dünyacılar» denilen grup ile «yurtsever mühendis» grubu arasında bir ilişki olduğu yalanını yaydılar. Ancak bu yalanları da bütün yalanları gibi fiyaskoyla sonuçlanınca bu kez de orman mühendisleri arasında yüzlerce abonesi bulunan HALKIN ORMANI dergimizin satış ve abone kampanyasını engellemeye çalıştılar. Bu konuda divanı ve Divan Başkanını yanıltarak «Oda yayınlarının dışında başka yayınlar satılmama» kararı çıkarttılar. Ancak Genel Kurulun ikinci günü dergimiz yeniden divan kararı ile satılmaya ve abone yapmaya başladı. Bu arada dergimize büyük çoğunluğu **yeni abone olmak üzere** 30 civarında abone kaydedildi. Özel sayımız ve eski sayılarımızın da satışı sürdü.

ZORBALIK REVİZYONİZMİN TABİATIDIR.

Sahte «TKP»liler ve objektif olarak onların güdümünde bulunan bazı sahte solcular Genel Kurulda havayı gerginleştiren, üyeler arasında küfre ve zorbalığa dayanan ve birliği bozmaya hizmet eden bir tutum içindeydiler. Konuşmacılara «yuh» çekmek, oturdukları yerden müdahale etmek ve

konuşma hakkını ortadan kaldırmaya çalışmak bunlar için sıradan davranışlardı.

Özellikle yurtsever orman mühendislerinin konuşmaları sırasında sahte ««TKP» lilerin Rus uşağı yüzleri açığa çıktı. Bunlar «yaşasın Sovyetler Birliği» diye bağıranlara karşı «Yaşasın Türkiye» diye bağırmalıyız, diyen bir üyeye «yuh» çekmeyi devrimcilik (!) sayıyorlardı. İçlerinden biri «Sovyet Rusya emperyalist midir?» diye soran aynı konuşmacıya «değildir» diye bağırdı. Bunlar sözde «dostluk (!)» ziyareti için limanlarımıza gelen Rus savaş gemilerine çiçek götürenleri; «filoya hoşgeldiniz» yürüyüşü yapanları açıklayan bir orman mühendisine de «yalan» diye bağırdılar. Bunlar halkımızın uşaklık mertebesine inmiş insanlardan ne kadar çok nefret ettiğini bildikleri için kendi uşaklık siyasetlerini örtbas etmeye çalışıyorlardı.

Yine özellikle sahte «TKP»liler 45 milyon halkın birliğinin sağlanmasını isteyen; anarşinin kaynağının iki süper devlet ve bunların yurdumuzdaki beşinci kolları olduğunu, halkımızın bugün can düşmanı haline gelmiş olan MHP'ye karşı bütün siyasetlerin ortak tavır almasının sağlanmasını, isteyen konuşmacıya «sınıf işbirlikçisi» diyerek kara çalmaya çalıştılar. Faşizme karşı mücadelenin esas olarak, faşizmin kitle temeli yaratma çabalarına karşı uyanıklığı artırmak, MHP ve kontgerillayı tecrit ve teşhir ile olabileceğini; özellikle MC zamanında ormancı çalışanlar üzerinde sürdürülen haksızlıkların düzeltilmesi konusunda, sorumlu olan büyük bürokratlara karşı acımasız davranmakla birlikte sıradan insanları faşizmin ideolojik etkilerinden kurtarmak yönünde bir tutum izlenmesini, «intikamcı» davranılmamasını, halkımızın birliğe en çok ihtiyaç duyduğu böyle bir dönemde aramızdaki ayrılıkların derinleştirilmesini, birleşebildiğimiz noktalarda birliğin sağlanmasına özen gösterilmesini savunan üyelerin konuşmalarını sloganlarla kesmeye çalıştılar. Bunlar siyasetlerinin halkın birleşmesinin ve iki süper devlet karşısında güçlü olmasının ne kadar büyük düşmanı olduğunu ortaya koydular.

Şurası bir gerçek ki; bugün birçok kamu görevlisi geçmiş dönemde objektif olarak MC ile uzlaşmış olmanın hesabını vermektedir. Yine birçok iyiniyetli ve mücadele azmi zayıf olmaktan başka kusuru bulunmayan kamu görevlisi de suçlular listesinde bulunmaktadır. Genel Kurul sırasında MHP ve Kontgerilla ile mücadele konusunda **somut** hiçbirşey söylemeyen bazıları memurların tayinleri ile faşizme karşı mücadeleyi özdeşleştirdi. Bu; işin gerçekten kolay olanı ve geçmişte uğradıkları haksızlıkların düzeltilmesi konusunda gerçekten de duyarlı olan birçok orman mühendisinin duygularını dile getiriyor gibi görünen bir tutumdu. Oysa ki biz, CHP iktidarı döneminde kariyer ve mevki peşinde koşanlarla, MC döneminde yapılan haksızlıkların düzeltilmesini içtenlikle isteyen insanları birbirinden dikkatlice ayırmak zorundayız. Birinciler kişisel çıkarlarını halkın çıkarlarıymış gibi gösterme gayretkeşliği içindedirler. İkinciler ise esas olarak geçmişin suçlularından hesap sorulması konusunda belirli bir kararlılığın içinde. Bu iki kesimi birbirinden ayırmak - genel kurul sırasında görüştüğümüz bir arkadaşın da belirttiği gibi- bıçak sırtı bir meseledir. Nazik bir konudur. Ancak faşizme karşı mücadeleyi «memur tayinine» indirgeyen tutum, esas olarak faşizmin sınıf özünü gizlediği ve faşizmin odaklarını gözden uzak tuttuğu için mücadele edilmesi gereken yanlış bir tutumdur.

Teorik olarak bu sorunu açıklamak pek zor değildir. Ancak somut olarak, pratik olarak nasıl bir tutum izlenmesi gerektiğini açıklamak hassas ve yanlış anlamalara yol açabilecek bir konudur. Ve açıkça belirtmek gerekir ki bu revizyonist demagoji ve yalanlara zemin de hazırlayabileceği için açıklanması cesaret isteyen bir meseledir. Ancak yurtseverler demagojinin ne faşist ne de revizyonist olanından korkmamalıdırlar. İşte son genel kurul sırasında bunun somut bir örneğini yaşadık.

Kendi mesleğimizde **önce** birliğe hizmet eden, ve faşizmin ideolojik etkisinde kalmış, halka karşı henüz suç işlememiş insanları ve hatta suç işlemiş bile olsa şimdi pişmanlık duyan insanları kazanmak yönünde bir siyaset izlenmesini talep eden arkadaşımızı genel kurul salonunda bulunan bazı AP ve MHP eğilimli kişiler de alkışladılar. Yurdumuzda MHP'ye esas hedef almayı, canilerden ve katillerden hesap sorulmasını aynı konuşmasında talep eden birinin MHP'liler tarafından alkışlanması iki şekilde açıklanabilir: Birincisi, alkış tutanlar MHP'yi ve bu örgütün cinayetlerini, halka düş-

man yüzünü tasvip etmeyen bir siyasi çizgidedirler. İkincisi, bu kişiler sahtekârlık yapmakta ve yurtseverleri - geniş mühendis kitlesinin faşizm konusunda duyduğu nefreti bildikleri için - geniş mühendis kitlesi karşısında küçük düşürmeye çalışmakta ve «bakın bunlar bize daha yakın» demek istemektedirler. Genel Kurulda arkadaşlarımızı alkışlayanların içinde her iki kesimden de insanlar vardı. Genel Kurul sırasında konuştuğumuz ve esas olarak demokrat olan birçok üye konuşmalarımızı olumlu karşıladıklarını içtenlikle ifade ettiler.

Sağ eğilimli olarak bilinen mühendislerden arkadaşlarımızın konuşmalarını alkışlayanların çıkması, sahte «TKP»nin takipçileri ve sahte solculardan bazıları için yayagara ve demagojiye uygun zemin demekti. Onlar da fırsatı kaçırmadılar. Çünkü onların da esas derdi, birliği bozmak ve yurtseverleri geniş mühendis kitlesi için de küçük düşürmeye çalışmaktı. Bu nokta da Sahte «TKP» ve bazı sahte solcularla, faşist elebaşıların tutumları çakıştı. Birinciler «yuh» çekerek, ikinciler de «alkışlayarak» yurtseverlere kara çalmaya çalıştılar. Sahte «TKP»lilerin, MHP'lilerin alkışları üzerine karşı - devrimci yaygarayı yükseltmeleri örgütsüz ve dağınık olan birçok CHP'li üyeyi de tarafsızlaştırdı. Bu revizyonizmin ekmeğine yağ süren bir durumdu. Bu kişilerden birçoğu arkadaşlarımızın konuşmalarını olumlu bulduklarını söylemekle birlikte bunu kürsüden ifade etme cesaretini gösteremediler.

Bütün bunlar bize şunu gösteriyor: Revizyonist karşı - devrimci propağandaya malzeme olacak görüşleri savunurken dikkatli olmalı, ve konuştuğumuz sözcükleri iyi seçmeliyiz. Öte yandan ve daha da önemlisi bu konuda daha önceki kitle içinde bir çalışma yapmış ve birçok insanın onayını almış olmalıyız. Böylece kürsüde ifade edeceğimiz görüşler birçok kişi tarafından hemen ve daha kolay anlaşılacaktır. İleri sürdüğümüz görüşlerin geniş kitle tarafından tavsip görmemesi görüşlerimizin yanlışlığından değil ama, kitlenin bu mesleyi kavramamış olmasından doğduğuna göre taktik bir hata var demektir.

Elbette doğru görüşleri cesaretle savunması gerekirken tarafsız kalanların ve geri çekilenlerin durumu geçicidir. Ancak doğru bir çalışma tarzı ve uzun süreli sabırlı bir hazırlık, doğru görüşlerin en büyük çoğunluk tarafından kavranılıp savunulmasını sağlayabilir.

Öte yandan sahte «TKP»nin tutumu, bunların sayıca çoğunluk kazanmaya başladıklarını sandıkları ve kendi gerici propagandalarının altına belirli sayıda insanı alabildikleri heryerde saldırgan olduklarının da göstergesidir. Bunlar insanları etki altına alabilmek için her kılığa girmekte ve etki altına alamadıkları herkese de saldırmakta ve zorbalık uygulamaktadırlar. Onların bu tutumu özellikle CHP'liler için uyarıcı olmalıdır. Bunlar bugün yüzlerine taktıkları sahte «barış» mankesini atmışlardır. Bunlar artık Türkiye'yi gerici bir iç savaşa götürmek konusunda «savaş birlikleri» kurmaktan söz etmektedirler. Düne kadar esas olarak CHP'nin sırtından güç toplamaya çalışan sahte «TKP»liler bugün Orman Mühendisleri Odası genel kurulunda da görüşüldüğü gibi; «CHP hükümetini faşist ve egemen güçlerin denetlediğini» iddia etmekte ve CHP'nin anarşi ve bölücülüğe karşı «bütün ulusun birliğini sağlama» talebini» soyut kavramlarla uğraşmak «olarak nitelemektedirler.

Sahte «TKP»liler sıkıyönetim MHP'nin üzerine yürüse bile sıkıyönetime karşıdırlar. Bunlar için esas mesele efendileri Rusya'nın hegemonyasını sağlamak için uygun buldukları karışıklık ve anarşi ortamının sürmesi, Yunanistan'la barışın engellenmesi ve Kıbrıs sorununun barışçı yollarla çözümünün mümkün kılınmamasıdır. Bu noktada sahte TKP ile MHP arasında tam bir siyaset çakışması vardır. Her iki siyasi mihrak ta yurdumuzun 45 milyon halkı ile iki süper devlet karşısında dimdik durmasının toprak bütünlüğümüz ve milli eğemenliğimizin en azılı düşmanlarıdır. Her iki mihrakın durumu bugün dünya gericiliğinin merkezinin ABD'den Rusya'ya kaydığının da göstergesidir. Bugün esas olarak dünyada gerici içsavaşların kışkırtıcısı ve gericiliğin bekçisi Sovyet Sosyal Emperyalistleridir.

Bütün bu olgular, başta CHP'liler olmak üzere MHP dışındaki bütün siyasetler için uyarıcı olmalıdır. Sahte «TKP»ve MHP dışındaki bütün siyasetler bu iki mihraka karşı ortak tavır almak durumundadırlar.

Herşeye rağmen 25. Genel Kurul, Orman Mühendisleri Odası yönetiminde sahte «TKP»nin etkinliğinin kırılmasıyla sonuçlandı. Bizzat sahte «TKP»nin takipçileri yönetimde ancak bir kişiyle temsil edile-

bilmiş olmalarının üzüntüsü (!) içinde «üçten bir'e düştük» diye yakınıyorlardı. Bu olumlu bir durumdur. Ayrıca bazı üyelerin ve bu arada bir kısım CHP'li arkadaşımızın, düzenlenen listedeki sahte «TKP» nin siyasetini izleyen bir kişinin ismini silmeleri ise ilerisi için son derece ümit verici bir olgudur.

Buna karşılık, revizyonizme karşı mücadeleyi küçümsemek, onların kendilerini biraz güçlü hissettikleri her yerde saldırgan ve zorba olacaklarını kavrayamamak ve uyanıklığın azlığı «yurtsever mühendis» grubundan arkadaşların zaafıydı. Devrimciler Türkiye çapında gelişen ve güçlenen ve saygınlığı olan bir siyasi çizgi izlemenin, tek tek birimlerde de sağlanmasının dikkatli ve sabırlı bir çalışmayla olabileceğini kavramalıdırlar. Kendimize, siyasetimize ve halka güvenmek doğrudur. Ve iyi bir şeydir. Ama kendimize güvenmek «faşizmi ve revizyonizmi taktik plânda da küçümsemek» demek değildir.

Öte yandan «yurtsever mühendis» grubunda bulunan bazı arkadaşlarımızın hataları ve özellikle liberal ve küçük burjuva eğilimleri derhal terk etmeleri de bugün eskisine oranla daha büyük önem taşımaktadır. Bu arkadaşlarımız kendi siyasetlerinin hiçbir zaman hoşgörmediği ve kendileri dışındaki siyasetlerin elinde de karşı - propaganda için malzeme olabilecek davranışlarını bırakmalıdırlar. Özellikle özel hayat ları konusunda son derece dikkatli ve hal ka yaraşır devrimci bir tutum içinde olma lıdırlar. Devrimci bir kişinin yapacağı hata lar yalnız kendisini değil, savunduğu siyaseti de yaralıyacaktır. Özel hayatında alçakgönüllü, mütevazi ve halkı gibi yaşamıyan, lükse, eğlenceye ve israfa prim veren, yeri ve fırsatı bulduğu zaman halka yaraşır devrimciler gibi değil, burjuva züppeler gibi yaşamayı adet haline getirenler hiçkimseye önderlik edemezler. Ayrıca böyle insanlar, izledikleri siyaset tarafından tecrit edilmezlerse siyasetlerine de zarar veriler. Bu noktayı açıklarken acımasız olmalıyız. Geçmiş dönemde verilen mücadeleler içindeki saygınlıkları ve zaafları ne olursa olsun, insanların özellikle **bugün** ne yaptıklarına ve hangi yolda olduklarına bakmalıyız. Ayrımı şöyle yapmalıyız: **Bugün** bir insan doğru bir çalışma tarzı içinde midir? **Bugün** özel hayatı doğru mudur? **Bugün** devrimci mücadelede çalışkan, kararlı ve fedakâr mıdır? **Bugün** söylediği sözler ve izlediği siyaset ile yaptıkları uyum içinde midir? Eğer doğru bir çizgi izliyorsa istikrarlı mıdır?

İsimleri ile mücadeleleri zaman zaman özdeşleşmiş insanların **mazereti ne olursa olsun,** hareketimize zarar veren bir hayat tarzı sürmeye hakları yoktur. Bu arkadaşlarımızı uyarıyoruz; Onları doğru bir çalışma tarzı, ciddi bir düzelme ve mütevazi bir h a y a t y a ş a m a y a çağırıyoruz. B u g ü n, meslektaşlık, arkadaşlık ve dostluk bağlarına önem vermeye devam etmekle birlikte, esas olarak siyasi çalışmaya ağırlık vermeliyiz. Bütün ormancıların yurtsever birliğini gerçekleştirmek için ciddi ve sabırlı bir siyasi mücadele yürütmek zorunda olduğumuzu kavramalıyız.

Sonuç olarak O r m a n Mühendisleri Odası'nın 25. Genel Kurulu birçok deneyler edindiğimiz bir toplantı oldu.

Birincisi, devrimciler ilk kez en geniş mühendis kitlesi önünde revizyonizme karşı açık bir mücadele verdiler Elbette hataları mız oldu ama deney sahibi de olduk.

İkincisi, devrimciler sayıca az olmalarına rağmen ve geniş çoğunluk içinde fazlaca çalışma yapmış değilken bile, revizyonizmin karşı devrimci rüzgârına karşı kararlı davrandılar. Cesaretli ve atılgandılar. Halka karşı sorumluluk ruhu ile dolu olduklarını ve hiçbir zaman provakasyona gelmemek için uyanık olacaklarını gösterdiler.

Üçüncüsü, geniş mühendis kitlesi esas olarak tarafsız davranmakla birlikte yurtsever mühendislerin görüşlerini geniş ölçü de paylaştılar. Geniş kitlelerin olumsuzlukları geçicidir ve önümüzdeki dönemde ortadan kalkacaktır. Orman mühendisleri arasındaki esas eğilim, birlik yönündedir. Bir avuç faşist nasıl bu kitleyi kendisine tutsak edemediyse üçbuçuk revizyonist de edemiyecektir.

Şimdi önümüzdeki ilk sınav Türkiye Ormancılar Derneği Genel Kuruludur. Devrimciler bu genel kurulda hatalarından dersler çıkarmış olarak daha önemli bir görevle karşı karşıyadırlar.

REVİZYONİST SİYASETLERİN ELEŞTİRİSİNE TAHAMMÜL EDEMEYENLER...

Dergimizin bu sayısında yayınladığımız «Kitle Örgütleri ve Demokrasi Anlayışımız Üzerine» adlı yazımızda belirttiğimiz anti-demokratik uygulamalara ait ilginç bir örnek okuyucularımızın tümünün izleyemediği **Orman ve Av** Dergisinde sergilenmiştir. Türkiye Ormancılar Derneği (TOD)'nin yayın organı olan **Orman ve Av** dergisinin Aralık 1978 tarihli 10. sayısında **«Okurlarımıza»** başlığı ile yayınlanan yazıda; Yazı İşleri Müdürümüz Savaş EMEK'in aynı derginin Eylül 1978 tarihli sayısında yayınlanan bir yazısı üzerine, yazıyı yayınlamayı uygun bulmayan Yıldız YAPICI'nın yayın-kolundan istifa ettiği haberi yer almıştır. Arkadaşımızın aynı derginin Eylül 1978 tarihli sayısında «TARTIŞMA ALANI» köşesin de yayınlanan **«Türkiye Ormancılar Derneği (TOD) ve Örgütlenme Üzerine»** adlı yazısının yayınlanmasına karşı çıkan Yıldız YAPICI, «yayın kolu başkanı ile uyum içerisinde çalışamadığını» belirterek istifa etmiştir. Arkadaşımız yazısında Türkiye Ormancılar Derneği'nin bir meslek örgütü olduğunu belirtiyor ve revizyonistlerin bu örgütü «örgütsel açıdan yaşayan ölü durumunda» göstermesine karşı çıkıyordu. Yazıda; revizyonistlerin bu sinsi tahlillerle yola çıkarak TOD'u feshetmeyi amaçladıkları belirtilmekte ve **«Bu şartlarda bütün ormancıların görevi faşistlerin TOD'a ve diğer örgütlere yönelttikleri saldırıları altetmenin rehavetine kapılmamak, revizyonistlerin kaleyi içten fethetme taktiklerine sinsice saldırılarına da karşı çıkmaktır. Örgütümüzü korumak en önemli görevimizdir»** denilmektedir.

Oman ve Av Dergisinin Ekim-Kasım 1978 tarihli 9. sayısında yer alan bir yazıyı, konuyla çok yakından ilgili gördüğümüz için aynen aktarıyoruz;

«Okurlarımıza

Demokrasi insan kafasında, soyut bir kavram değildir. Aksine hayatın her alanında, tüm maddi ilişkilerimiz içerisinde yokluğu yada varlığıyla direk hissettiğimiz bir ilişkiler bütünlüğüdür. Kişi en keskin demokrasi savunucusu kesilir ama bakarsın yaşadığı ortamla ilişkilerinde ve davranışlarında zerresi yoktur. Bu tür kişiler demokrasiyi ancak süslü bir hayal gibi görürler. Böyle olduğu içindir ki demokrasi mücadelesi içerisinde yer tutamazlar, karşı - devrim safları(na) doğru hızla yol alırlar.

Dergimizde bir kaç sayıdır, bazı konularda tartışmalar sürdürüyoruz. İlk başta yayın politikamızı sunarken de bilimsel yanlı her türlü tartışmalara açık olduğumuzu belirtmiştik. Bu tür tartışmalardan rahatsız olan, gocunan çıkabilir elbette. Bunların karşıt bir fikir, sav ortaya getirmedikleri müddetçe ciddiye alınmaları ola naklı değil.

Yineliyoruz, her türlü yazı, eleştiri, tartışmaya bilimsel sınırlar içerisinde - açığız.

Doğru fikir, yanlış fikirlerle çatışarak gelişir ve kendini kabul ettirir.

Saygılarımızla

Orman ve Av»

Bizim bu yazıdaki tümüyle katıldığımız görüşlere ekliyeceğimiz fazla bir şey yoktur. Söz konusu olan şey, demokrasi sözcüğünü ağzından düşürmeyenlerin demokrasiden ne anladıklarını açığa çıkarmaktır.

MİLLİ PARKLARDAN BİRİSİNE «ABDİ İPEKÇİ PARKI» ADININ VERİLMESİ KARARLAŞTIRILDI

TMMOB Orman Mühendisleri Odası 25. Genel Kurulunda alınan bir karar uyarınca düşünce özgürlüğünün, barışın ve birliğin savunucusu değerli yazar Abdi İpekçi'nin anısına ülkemizdeki milli parklardan birisine «ABDİ İPEKÇİ MİLLİ PARKI» adının verilmesi kararlaştırıldı.

Ülkemizin birliğini parçalamak, yurdumuzda bir iç savaş çıkartmak ve özgürlükleri boğmak için öldürülen Abdi İpekçi'nin anısına Milli parklarımızdan birisine değerli gazetecimizin adının verilmesi Oda genel kurulunda oybirliği ile kabul edildi.

Bu karar üzerine Orman Mühendisleri Odası Manisa İşyeri Temsilcisi Tanzer Çalışkan, Manisa Valiliğine başvurarak «Spil Dağı Milli Parkı»nın adının «Abdi İpekçi Milli Parkı» olarak değiştirilmesini istedi. Bu isteğin İzmir Baştemsilciliğince de uygun bulunması üzerine Manisa'da bulunan «Spil Dağı Milli Parkı»na Abdi İpekçi adının verilmesi için İzmir bölgesinde çalışan mühendisler ortak imzalı bir dilekçe ile Orman Mühendisleri Odası Genel Merkezine başvurdular.

1. CİLT

YAZILAR DİZİNİ

ORMANCILIK POLİTİKASI

YAZININ BAŞLIĞI	SAYI NO	SAYFA NO
1 — Neden çıkıyoruz?	1	3
2 — Orman işletmeciliği ve orman köylüleri	1	3
3 — «Ormancılık Ana Planı 1973-1995» hakkında birkaç söz	2	10
4 — Kereste fiyatları artıyor	2	32
5 — Bu yıl orman yangınları görülmemiş düzeye ulaştı	2	33
6 — Hekimbaşı Çiftliğinin yerleşim bölgesi haline getirilmesi son anda engellenebildi	2	34
7 — CHP Hükümeti orman bakanının açıklaması	2	35
8 — Terme'nin Gölardı bölgesinde köylüler sekiz bin dönümlük araziyi işgal etti	2	35
9 — Antalya projesi için 5.5 milyon dolar ek kredi veriliyor	2	41
10 — Ormanları kim yokediyor?	3	3
11 — Orman yangınları (Şule Emek)	3	7
12 — Problemli köyler ve görevlerimiz	3	18
13 — Orman yangınlarının ve arazi yağmalarının en önemli nedeni sınırların kontrol edilmemesidir (Prof. Dr. Tahsin Tokmanoğlu)	3	21
14 — İzmir'in Değirmendere orman bölge şefliği sınırları içinde orman ve kıyı yağması (1)	3	25
15 — Orman Bakanlığı, orman yolları inşaatında kulanılacak çeşitli araçlar için dış kredi alıyor	3	42
16 — Sovyetler Birliği Afşin - Elbistan termik santralı projesine ilgi gösteriyor.	3	43
17 — Yakacak sorunu	4	3
18 — Orman köylüleri ve suçlar	4	14
19 — Ege Bölgesi Ticaret Odası İdare meclisi üyesi ve Sanayi Odası meslek grubu başkanı Sayın Orhan Özbek ile yapılan görüşme	4	22
20 — İzmir Değirmendere orman ve kıyı yağması (2)	4	25
21 — Boyalı köylüleri muhtar, orman idaresi, jandarma baskısından şikayet ediyor	4	33
22 — Sugözü köylüleri talep ediyor: tüm orman köylüleri sigorta ettirilsin	4	34
23 — Basında yakacak sorunu	4	35
24 — Basında enerji	4	36
25 — Yangın mevsimi başlarken	5	2
26 — Türkiye'nin yeri üçüncü dünya ülkelerinin yanındadır. «AET-Türkiye ormancılığı konulu tartışmaya yeni bir yaklaşım»	5	7
27 — Ormancılık sorunlarına yaklaşım nasıl olmalıdır?	5	12
28 — Orman Bakanının yangınlar konusundaki açıklamaları	5	49
29 — Ormancılık Kurultayı toplanmalıdır	6	2
30 — Türkiye'de orman ürünleri sanayii	6	3
31 — Tarım ve orman ürünleri sanayi (Prof. Dr. Tahsin Tokmanoğlu)	6	17

32 —	Ağaç sanayiinin sorunları ve bu sorunların çözümleri (Cihan Türkoğlu)	6	21
33 —	Orman Bakanlığında neler oluyor?	6	29
34 —	Ege Bölgesi Sanayi Odasının orman ürünleri sanayii konusundaki görüşleri	6	41
35 —	Kadastro kongresi ne getirdi?	6	43

ORMAN İŞÇİLERİ - SENDİKALAR

YAZININ BAŞLIĞI	SAYI NO	SAYFA NO
1 — Ağaçlandırma işçilerinin sorunları	1	25
2 — Toprak - İş Sendikası genel başkanı Şamil İlter'le yapılan görüşme	1	27
3 — Toprak - İş 2. olağan genel kurulu yapıldı	1	30
4 — Yenice Orman İşletmesi 41 işçinin işine son verdi	1	33
5 — Orman işçileri sarı sendikaların çemberini kıracaktır	2	3
6 — Karşıyaka Orman Fidanlığı işçileri ile yapılan görüşme	2	17
7 — Poyracık yangın işçileri sesleniyor	2	21
8 — SEKA Genel müdürlüğüne bağlı işyerlerinde çalışan 12 bin işçiyi kapsıyan toplu sözleşme görüşmeleri başladı	2	32
9 — Bir sunta fabrikasında patron, kurduğu sarı sendikaya üye olmamakta direnen işçileri jandarma zoru ile fabrikadan çıkardı	2	32
10 — Orman yangın işçilerinin «sekiz saatlik işgünü» taleplerini destekliyelim	2	36
11 — Orman işçileri ve yurtsever teknik elemanlar revizyonist sendikaların tertiplerine karşı uyanık olalım	3	32
12 — 8 saatlik işgünü.. iş güvenliği. sendika hürriyeti	3	33
13 — Orman işçilerinin sarı sendikalara karşı mücadelesi gelişiyor	3	34
14 — Toprak - iş sendikasının basın açıklaması	3	34
15 — Orman köylüleri işsiz kalınca Geyve orman işletmesini işgal etti	3	35
16 — Yangın mevsimi başlarken	5	2

ORMAN KÖYLÜLERİ

YAZININ BAŞLIĞI	SAYI NO	SAYFA NO
1 — Orman işletmeciliği ve orman köylüleri	1	8
2 — «Ormancılık ana planı 1973-1995» hakkında birkaç söz	2	10
3 — CHP Hükümeti Orman Bakanının açıklaması	2	35
4 — Terme'nin Gölardı bölgesinde köylüler 8 bin dönümlük araziyi işgal etti	2	35
5 — Orman yangınları	3	7
6 — Problemli köyler ve görevlerimiz	3	18
7 — Yakacak sorunu	4	3
8 — Orman köylüleri ve suçlar	4	14
9 — Boyalı Köylüleri, muhtar, orman idaresi ve jandarma baskısından şikayet ediyor	4	33
10 — Sugözü köylüleri talep ediyor: Tüm orman köylüleri sigorta ettirilsin	4	34
11 — Yangın mevsimi başlarken	5	2
12 — Orman Bakanının yangınlar konusundaki açıklamaları	5	49
13 — Kadastro kongresi ne getirdi?	6	43

ORMAN MEMURLARI - MEMUR ÖRGÜTLERİ - MESLEK ODALARI

YAZININ BAŞLIĞI	SAYI NO	SAYFA NO
1 — Orman memurları ve emeklileri derneği 2. olağan genel kurulu yapıldı	1	29
2 — Kamu görevlileri için sendikal hak istendi	1	33
3 — Mem-Der «memurların sendikal ve siyasi hakları için mücadele» kampanyası açtı	1	34
4 — TMMOB Orman Mühendisleri Odası genel kurulundan sonra Türkiye Ormancılar Derneği de (TOD) saldırıya uğradı	1	35
5 — Orman Bakanlığı Orman Memurları ve Emeklileri Derneği genel başkanı Süleyman Alatlı ile yapılan görüşme	2	23
6 — TMMOB 22. dönem genel kurulu yapıldı	2	31
7 — Ankara'da bazı kişilerce CHP Hükümeti orman bakanlığına, kıyıma uğrayanlardan CHP'li olmayanların listesi verildi	2	33
8 — Orman Muhafaza Memurları üzerindeki baskılar çeşitli şekillerde sürüyor	2	33
9 — MC yandaşlarınca yapılan sahte kongre Danıştay tarafından da iptal edildi	2	34
10 — UDC «Ulusal Demokratik Cephe» Sovyet sosyal emperyalizminin Türkiye üzerindeki hegemonya aracı	3	36
11 — Eski Orman genel müdürü Cavit Dinçel'in yeni bir usulsüzlüğü	3	39
12 — Bir açıklama	3	43
13 — Mem-Der'in basın açıklaması	4	39
14 — Kamu görevlilerine siyasal ve sendikal özgürlük tanınması istendi	4	39
15 — Türkiye Ormancılar Derneği genel kurulu yapıldı	4	40
16 — TMMOB Orman Mühendisleri Odası 24. genel kurulu yapıldı	4	40
17 — Yangın mevsimi başlarken	5	2
18 — Memurlara siyasal ve sendikal özgürlük	5	3
19 — Celal Soycan'ın eleştirisi üzerine ORMANCILIK SORUNLARINA YAKLAŞIM NASIL OLMALIDIR	5	12
20 — Orman memurlarının örgütlenmesi üzerine	5	20
21 — Orman Bakanlığı Memurları Haklarını Koruma Derneği genel başkanı Yunus Esirci ile yapılan görüşme	5	30
22 — Orman Mühendisleri Odası 22. genel kurulunun ardından (1)	5	40
23 — TMMOB Orman Mühendisleri Odası, temsilcilikler yönetmeliğinin anti - demokratik hükümleri değiştirilmelidir.	5	45
24 — Teknik Ormancılar Derneği genel kurulu yapıldı	5	46
25 — Orman Memurları Derneği Genel Başkanı Süleyman Alatlı'nın açıklaması: tüm ormancılık çalışanlarının birliği, demokratik yöntemler ile mutlaka sağlanacaktır	5	47
26 — Mem-Der (Memurlar Derneği) genel başkanı Şamil Perk ile «Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı» ve «Siyaset yasağının kaldırılması» konusunda yapılan görüşme	5	50
27 — Orman Mühendisleri Odası 22. genel kurulunun ardından (2)	6	37
28 — Cavit Dinçel mahkeme önünde yargılanıyor	6	41
29 — Orman Bakanlığında neler oluyor	6	29
30 — Celal Soycan'ın eleştirisi üzerine	6	36

TİCARET VE SANAYİ ODALARI - ESNAF DERNEKLERİ

YAZININ BAŞLIĞI	SAYI NO	SAYFA NO
1 — Türkiye Ağaç İşleri Esnaf ve Sanatkarları Federasyonunun basın açıklaması: «Tahsislerde yolsuzluk»	3	40

2 — Ege Bölgesi Ticaret Odası İdare Meclisi üyesi ve Sanayi Odası meslek grubu başkanı Sayın Orhan Özbek ile yapılan görüşme 4 22
3 — Ege Bölgesi Sanayi Odasının orman ürünleri sanayii konusundaki görüşleri 6 41

DÜNYA ORMANCILIĞI

YAZININ BAŞLIĞI	SAYI NO	SAYFA NO
1 — Dünya ormanları ve emperyalizmin ormancılık politikası	1	13
2 — «Her sayı bir ülkeden»e giriş	1	20
3 — Batı Afrika ülkeleri devlet ve hükümet başkanları zirve konferansı	1	36
4 — OAU Bakanlar Konseyi bir Afrika ekonomik örgütünün kurulmasına karar verdi	1	37
5 — Altmış üçüncü dünya ülkesi, tahıl üretiminde «kendi gücüne güven» ilkesi ışığında yeni başarılar elde ettiler	1	38
6 — Çin ormancıları yeni bir ağaçlandırma ve zararlılarla mücadele yöntemi uyguluyor	1	39
7 — Batı Malezya'da kereste ihracının yasaklanması planlandı	1	40
8 — Pakistan ormancılığından haberler	1	40
9 — Pilipinler'de birçok kereste fabrikasının kapatılması kararlaştırıldı	1	40
10 — Sovyetler Birliği ormancılığı	1	41
11 — Sovyetler Birliğine giden Japon kamyonları	1	41
12 — Japonya SSCB'den yaptığı yonga ithalini kısıtladı	1	41
13 — Nijerya'da metodik ağaçlandırma	1	42
14 — Bengaldeş ormanları için İsveç yardımı	1	42
15 — Bulgaristan'ın orman ürünleri endüstrisi ve orman varlığı konusundaki girişimleri	1	42
16 — Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Organizasyonu (FAO) bölgesel konferansında kendine güven esası	1	43
17 — Arjantin ormancılığı	2	27
18 — Seri FAO toplantılarında ormancılık konularında yeni düşünceler doğuyor	2	37
19 — Güneydoğu Asya ülkeleri arasında işbirliği gelişiyor	2	39
20 — Nijerya'da bir yonga levha fabrikası kuruluyor	2	39
21 — Bai bang projesinin maliyeti arttı	2	39
22 — 1976'da Batı Almanya'nın ahşap ihracı % 25.6 arttı.	2	39
23 — Pakistan'lı ve Doğu Afrikalı iş adamları işbirliği yapıyor	2	40
24 — Pakistan'da ağaçlandırma çalışmaları arttı	2	40
25 — Tayland'da kereste sıkıntısı çekiliyor	2	40
26 — İran ve Finlandiya kurumlarının işbirliği	2	40
27 — Tomruk ve kontrplak fiyatlarında meydana gelen değişmeler Asyalı ticaret adamlarını endişelendiriyor	2	40
28 — SEALPA'nın navlun ücretlerini ucuzlatmak için girişimlerde bulunması kararlaştırıldı	2	41
29 — Ligna 77 fuarı kapandı	2	41
30 — Kenya ve Sudanda yeni ormancılık projeleri uygulamaya konuyor	2	41
31 — Japonya Papua Yeni Ginede entegre orman sanayii kuruyor	2	41
32 — Sovyet kereste fiyatları artıyor	2	42
33 — Sabah tomruk ihracını sınırlıyor	2	42
34 — Filipinler'de tomruk ihracı kısıtlandı	2	42
35 — Filipinler'in ABD'ye olan kontrplak ihracı azaldı	2	42

36 —	Yugoslavya'da modern bir lif levha fabrikası kuruluyor	2	42
37 —	Afrika'da ekonomik işbirliği güçleniyor	2	43
38 —	Tayland ormancılığı	3	28
39 —	1978'e girerken	3	44
40 —	Dünyada Yakacak Odun kullanımı	4	11
41 —	Gana Ormancılığı	4	30
42 —	8. Dünya Ormancılık Kongresi toplanıyor	4	31
43 —	Son 20-30 yılda uygulanan politika sonucu Avrupa Ormanlarında servet birikmesi oldu	4	42
44 —	Dünya Enerji Konferansında orman alanlarının boşaltılmasına karşı çıkıldı	4	42
45 —	Kalkınma için yardım ve işbirliği	4	42
46 —	Yugoslavya ormancılığı	5	34
47 —	8. Dünya Ormancılık Kongresi için çalışmalar ilerliyor	5	53
48 —	Sovyet Sosyal Emperyalizmi üzerine (1)	5	53
49 —	Dünyada orman ürünleri sanayii	6	25
50 —	Endonezya Organizasyon Komitesinin 8. Dünya Ormancılık Kongresi hakkındaki görüşleri	6	47

halkın ormanı

1. CİLT ÇIKTI

- Ormancılık Politikası
- Dünya Ormancılığı
- Orman İşçileri, Sendikalar
- Orman Köylüleri
- Orman Memurları, memur örgütleri Odalar konularında yapılmış araştırmalar, inceleme yazıları, haberler. 284 sayfa

halkın ormanı

OCAK 1979 ÖZEL SAYI

ORMANCILIĞIMIZDA NE YAPILMAMALI!

«TMMOB Orman Mühendisleri Odası'nca yayınlanan 'Ormancılığımızda Ne Yapılmalı..' Broşürünün eleştirisi»

ÇIKTI!

Fiyatı : 5 TL.

1979'a girerken Dünya Ormancılığı

İçinde bulunduğumuz 1979'un ilk aylarında geriye, 1978 yılına dönüp baktığımızda, geçen yılın dünya ormancılığına bir bakımdan canlılık, bir bakımdan ise durgunluk getirdiğini görmekteyiz. Geçtiğimiz yıl dünya ormancılığı, ormancılık politikası açısından bir hayli canlanırken, sanayi ve ticaret ise durgun sayılabilecek bir yıl yaşadı. Canlılığı yaratan etkenlerin başında, geçtiğimiz Ekim ayında Endonezya'da toplanan Dünya Ormancılık Kongresi geliyordu. Bundan başka yıl içinde yer alan bir dizi uluslararası fuar, konferans, toplantı bahsedilmeye değer diğer önemli olaylardandı. Ormancılık ekonomisi açısından ise 1973-1974 yıllarındaki ekonomik bunalımdan sonra 1975-1976 yıllarında canlanmaya başlayan ormancılık sektörü, 1977'nin sonuna doğru ve 1978'de yeniden durgunlaşmaya başladı. Bu durgunlaşma bazı ürünlerin üretim ve ticaretinde daha belirgin oldu. 1978'de üzerinde en çok konuşulan konulardan biri de tropikal ormanlardı. Gelişmiş ülkelerin odun talepleri arttıkça, tropikal ormanlara ilgileri de artıyor. Bu kaynakların hemen tamamına sahip olan gelişmekte olan ülkeler ise hem bu ilgiden çeşitli şekillerde yararlanmaya çalışıyorlar, hem de bir ölçüde rahatsız oluyorlar. Aslında ormancılık faaliyetleri, geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl da çeşitli ülke gruplarında farklı farklı niteliklerde oldu. Biz de şimdi, bu ülke gruplarını ayrı ayrı ele alarak gözden geçirmeye çalışalım:

SÜPER DEVLETLER

ABD ve SSCB, bilindiği gibi, geniş orman kaynaklarına sahip ülkelerdir. Ormancılık gelirleri büyük yekunlar tutar ve her iki ülkede de ormancılık önemli bir sektördür. Bu iki ülke de 74-75 bunalımdan büyük ölçüde, daha doğrusu 2. dünya ülkeleri kadar etkilenmemişlerdi. Bunalım geçtiğinde de toparlanmaları diğerlerine nazaran daha çabuk oldu. Bu ortak nokta dışında, iki ülkenin ormancılıklarının görünümü birbirinden az çok farklı nitelikler taşıyordu. Önce ABD'ye bakalım: Bu ülkenin bunalım yıllarını kolay atlattığını ve çabuk toparlandığını yukarıda söylemiştik. Bunalımdan sonra tekrar canlanma başladığında da, üretim ve ticaretin gelişmesi, 2. dünya ülkelerinden daha yüksek düzeyde oldu. Ormancılığın hemen tüm dallarında daha yüksek gelişme oranları elde edilmeğe başlandı. Fakat yine de, denilebilir ki 74'lerde genel ekonomik bunalım, diğer faktörlerle birlikte, ABD ekonomisinde bir takım köklü etkiler yapmışa benziyor.

Bilindiği gibi ABD bugün yükselme dönemini geride bırakmış bir süper devlettir. Dünya çapında gerilemeye başlamıştır. Hegemonyası altındaki devletleri «elinden kaçırmamak» için uğraşmaktadır. 1950-60 arasındaki saldırgan tutumu, durumunu koruma çabalarına dönüşmüştür. Şüphesiz emperyalist olma karakteri, süper devlet olma durumu, genel ekonomik yapısı değişmemiştir. Ama, yine de bir takım değişiklikler söz konusudur ki, bizzat ABD kaynakları bunları 40 yıldır uygulanmakta olan politikaların ilk defa değişmeye başlaması şeklinde değerlendiriyorlar. Örneğin, ABD'de tekelleşme, kağıt sanayiinde olduğu gibi, hala devam etmektedir, sanayi sektörünün üretim kapasitesi başka ülkelerle kıyaslanamıyacak kadar büyüktür ama ormancılık sanayii teknolojik gelişmelerle eskisine nazaran daha az ilgilenebilmektedir. Çünkü belli ölçülerde de olsa bir bunalımın etkisine girmeye başlamıştır. Bir yandan üretim artmaktadır ama, öte yandan enflasyon hızı da artmaktadır. Bir yandan Güneydoğu Asya'dan gelen odun kökenli levhalar, daha ucuza mal oldukları için ülke içinde üretilenlere tercih edilmektedir ama, öte yandan da yıllardır muhafaza altında tutulan ve üretim yapılmayan devlet ormanları

nın yeniden üretime açılabilmesi için ka nun değişiklikleri gerçekleştirilmektedir. Yalnız hammadde temininde değil, üretilen malların ticaretinde de ABD, eskiye nazaran iç pazara biraz daha fazla oranda dön mektedir. İç pazarın talepleri daha fazla dikkate alınmaya ve üretim buna göre düzenlenmeye başlamıştır. Tek cümleyle özet lemek gerekirse, ABD'de genel ekonomik ve politik alanda olduğu gibi ormancılık ala nında da kabuğuna çekilme hareketi devam ediyor. Şüphesiz bu ABD'nin kendi isteğiy le olmamaktadır. Dünya çapında gelişen şartlar onu böyle davranmak zorunda bı rakmaktadır.

Yukarıda, ABD ve SSCB'nin ormancı lık sektöründe 1974 ve 1975 yıllarında or taya çıkan bunalımdan ikinci dünya ülkele ri kadar büyük ölçüde etkilenmediklerini ve daha sonra da diğerlerine nazaran daha çabuk toparlandıklarını yazmıştık. Buna ek olarak SSCB'nin bunalımdan biraz da kâr lı çıktığını söyliyebiliriz. Çünkü odun ürünleri ihracatçısı Avrupa ülkelerinin, sarsılan durumları SSCB'nin onların pazarlarına nü fuz etmesini sağlamıştı. 1973 sonrası Avru pa ülkelerinde artan enflasyon fiyatları yük seltmişti. Ülke içinde kendi işçilerini sömü rerek ucuz maliyetle üretim yapan Rusya, diğer ülkelerin rekabet edemiyeceği fiyatlar la ihracaat yaparak özellikle Avrupa pazar larında önemli bir yer elde etmişti. SSCB bunalım yıllarında başlayan bu «mücadele sine» devam ediyor. Bir yandan üretimin mekanizasyonu hızla devam ederken, öte yandan ihracat da giderek artıyor. Bu ara da belirtmek gerekir ki, bütün iddiasına rağ men, teknolojik bakımdan SSCB, diğer sana yileşmiş ülkelerden ormancılık alanında da çok geridir. Bir yorumcu, SSCB'nin bu gün, petrol ve tabii gaz karşılığında yüksek teknoloji ve buğday ithal ettiğini, fakat ge lecekte bazı nedenlerle bu maddeler ihraç edilemez hale geldiğinde, bunların yerini odun ve maden cevheri almazsa SSCB'nin güç durumda kalacağını yazmaktadır. Bu nun için de ne yapıp yapıp odun üretimini arttırmak zorunda olduğunu eklemektedir.

2. DÜNYA ÜLKELERİ

Avrupa'da, özellikle Batı Avrupa'da or mancılık sektöründe bocalama devam ediyor. İşsizlik ve enflasyon hızı artmaktadır ve bunalım sonrası yıllarında görülen düzelme çok cılız olmuştur. Orman sanayiinde bir yandan büyük şirketlerin genişlemesi, yani tekelleşme artarken, öte yandan da küçük ve orta büyüklükteki işletmeler kapanmaktadır. Avrupa'da şirketlerin birleşmesinin iki temel niteliği vardır: orman sa nayi şirketleri 74-75 bunalımından sonra kendilerini daha iyi koruyabilmek için, baş ka sanayi dallarında üretim yapan şirket lerle birleşiyorlar. Bazıları da durumlarını korumak için ABD şirketleri ile bütünleşme yoluna gidiyor. Belirtildiğine göre Orman sanayiinde pek çok şirkette ABD ve Avrupa sermayesi birbirine karışmış durumdadır. Öte yandan Avrupalı sanayiciler için ham madde temini güçlükleri artarak devam etmektedir. Ticaretin bir türlü düzelememe si sanayii de etkilemekte, üretim arzulandı ğı gibi olamamaktadır. Gerçi Avrupa'nın toplam kapasitesinde bugün için de bir artış mevcuttur ama ilgililer bunu yeterli bulma maktadırlar. Dünya orman ürünleri sanayiinde önemli bir payı bulunan Batı Avrupa'nın bu durumunda sarsılma belirtileri görü lüyor. Uzun sözün kısası ormancılık alanın da dünyanın eski efendileri olan Avrupalı emperyalistlerin gerilemeleri devam ediyor.

Japonya'ya gelince, ormancılık sektö ründe bu ülkede de bazı sıkıntılar olmakla beraber ülke içi tüketimin çok yüksek düze yi, şimdilik bunların sorun haline gelmesi ni önlemektedir. En önemli sıkıntılar ahşap levhaları sanayiinde görülmektedir. Bu da lın Güneydoğu Asya ülkelerinde giderek ge lişmesi Japonya'yı etkilemekte, rekabet et mekte zorluk çektiği bir güçle karşı karşı ya getirmektedir. Bunun nedeni Güneydoğu Asya ülkeleri ürünlerinin çok düşük mali yetleridir. Japonya yüksek üretim maliyet leri yüzünden ihracat pazarını bu ülkelere kaptırıyor. Örneğin 1950'lerde ABD kontr plak ve kaplamanın en büyük bölümünü Japonya'dan ithal ediyordu. 1974'de itha latın yarıdan fazlası Güney Kore'den, yak laşık % 28'i Tayland'dan, % 8 kadarı Fi lipinler'den geldi. Yine de Güneydoğu Asya' dan tomruk olarak ihraç edilen odunun % 75'ini Japonya alıyor.

Yeni Zelanda ve Avusturalya, üretimle rini arttırmak ve dünya ticaretine daha bü yük oranlarda katılmak için çalışıyorlar. Kanada ihracatının büyük kısmını ABD'ye yaptığından, denilebilir ki dünya ormancı lığında ABD'den bağımsız bir pozisyona sa hip değildir. Avrupa'daki bunalım onun da bu bölgeye ihracat imkanını bir miktar

arttırmıştır. Bundan başka sanayileşmiş ülkelerin tümünde az veya çok miktarda önemli, bir enerji sorunu söz konusudur. Bunu gelecek bölümlerde detaylı olarak inceliyeceğiz.

3. DÜNYA ÜLKELERİ

Üçüncü Dünya ülkelerinin hammadde ihracatçısı olma durumları devam ediyor. Bunun yanında sanayiin de adım adım geliştiğini görüyoruz. Orman ürünleri sanayiinde büyük bir üretim artış hızı olmasına karşılık, üretimlerinin dünya toplamı içindeki payı hala daha çok küçük bir yer işgal etmektedir. 73-74 ekonomik bunalımı bu ülkerin ticaretini büyük ölçüde etkilemiş, ihracat birim fiyatları, birçok malda yarıya yakın düşmüştü. Bunalımdan çıkılmasıyla birlikte, özellikle tropikal odun yeniden değer kazanmaya başlamıştır.

Latin Amerika ülkelerinde son yıllar da büyük çaplı ormancılık projeleri yürürlüğe konuyor. Özellikle Brezilya, Amazon havzasının üretime açılabilmesi için yoğun çaba harcamaktadır. Dünyanın en önemli tropikal odun ihraç kaynağı olan Güneydoğu Asya bölgesindeki birçok devletin tomruk ihracından rahatsız olmaya başlaması ve ihracatı kısmaya yönelmesinin bu yoğun faaliyette dolaylı bir etken olduğu söylenebilir. Çünkü aslında Amazon Havzasındaki ormanların işletilmesi bugün için oldukça pahalıya mal olmaktadır. Ekonomik değeri olan işletmeler kurmak bir dizi ön araştırma, teknik çalışma gerektirmektedir. Bunun yanında bölgedeki bazı ülkeler de ihracatlarını arttırmak için çalışıyorlar. Şili bu ülkelerden biridir. Amerika kıtası dışında da ihracat yapabilmek için yoğun çabalar sarfetmektedir. Bu amaçla Japonya ve Orta-Doğu ülkeleriyle temasa geçmektedir. Kıtada görülen bir diğer özellik ise yabancı şirketlere orman işletme imtiyazlarının bol ca verilmesidir.

Öte yandan Peru'nun başkenti Lima'da açılması düşünülen uluslararası TECHNOFOREST fuarı bazı nedenlerden dolayı 1979'a ertelendi. Bir makina sergisinin açılacağı fuarda, ayrıca bölgenin teknik ormancılık sorunlarının tartışılacağı toplantılar düşünülüyordu.

Afrika ülkelerinin birçoğu, ormancılık alanında da kendi kendine yeterlilik mücadelesi veriyor. Yapılacak yatırımlarla döviz tasarrufunu sağlıyacak yani ithalatı azaltacak tesisler kurulmasına dikkat ediliyor. Afrika'da görülen bir diğer önemli hareket de kurak bölgelerdeki ağaçlandırma çalışmalarıdır. Sahel adı verilen bölgede, özellikle yakacak ihtiyacını karşılamak üzere ağaç landırma projeleri hazırlanıyor. Bu projelerle, aynı zamanda çölleşmenin önlenmesi de amaçlanıyor.

Avrupa'nın ilk sertodun kaynağı olan Afrika'nın bu durumu giderek değişiyor. Eskiden Avrupa, sertodunun tamamını Afrika'dan getirirdi. Şimdi % 75'ini Afrika'dan sağlamakla birlikte % 25'ini de Güneydoğu Asya'dan ithal ediyor. Avrupa ve ABD'ye gönderilen sertodun miktarındaki azalmanın nedenleri arasında orman kaynaklarının azalması ve ülkelerin önlem alma gereği duymaları yanında bölgesel tüketimin artması nın da rolü vardır. Afrikalı ormancılar şimdi yurtiçi tüketimi karşılamak ve ihracatı geliştirmek için daha az bilinen türlerin pazarlanmasına çalışıyorlar.

Afrika bugüne kadar, diğer Üçüncü Dünya ülkeleri gibi bir hammadde ihracatçısıydı. Geçtiğimiz son bir iki yılda bu durumu değiştirmek, bölgesel işleme kapasitesini arttırmak için yoğun bir faaliyete girişilmiş bulunuyor. Günümüzde başlayan ve yaklaşık on yıl kadar sürecek bir dönem sonunda Afrika'nın çehresinin ormancılık açısından değişeceği söyleniyor.

1978'de Asya kıtasının ormancılık bakımından en canlı bölgesi Güneydoğu Asya oldu. Bunalımdan sonra tekrar canlanan tropikal odun ticareti yanında dünya ormancılığı açısından çok önemli olan bir olay, 8. Dünya Ormancılık Kongresi de bu bölgede gerçekleşti. Kongreye ilişkin haberlere aşağıda daha geniş olarak yer vereceğiz.

1978'de Güneydoğu Asya ve Pasifik bölgesi yalnız kıtanın değil, dünya ormancılığının da hareketli merkezlerinden biriydi. Bu ilginin nedenini, şüphesiz bölgenin tropikal sertodun kaynakları oluşturuyordu. Aslında Güneydoğu Asya ve Pasifik bölgesi dünya sertodun kaynaklarının yalnızca % 11 ine sahiptir. Buna rağmen sertodun üretiminin % 63'ünü, ihracatının da % 84'ünü gerçekleştirir. Yapılan tahminler, önümüzdeki yıllarda tropikal sertodun talebinin Güneydoğu Asya ormanlarının takatini aşacağını belirtiyor. Bu durumda, ya bu ülkeler ormanlarını takatlerinin üstünde işletecekler, ya da Afrika ve Latin Amerika'da yeni üretim alanları açılması gerekecektir. Bir yol da bugün için kullanılmayan serto-

dun türlerinin kullanılmasıdır. Hem yeni alanların üretime açılması, hem de yeni türlerin kullanılması için dünya çapında çalışmalar yürütülüyor. Ama daha uzun süre tropikal **sertodun** talebi büyük çoğunluğu itibariyle Güneydoğu Asya'dan karşılanacağa benzemektedir. Bu da kaçınılmaz olarak orman kaynaklarının daha fazla zorlanması ile sonuçlanacaktır. Artan odun talebi şimdiden uzak dağlık bölgelerdeki ormanların üretime açılmasına neden olmaktadır. Öte yandan bölgedeki ağaç dikimi de önem kazanmaktadır. Fakat ağaçlandırma çalışmaları bölgedeki tropikal ormanların sorunlarına çözüm getirecek ölçüde olmaktan uzaktır. Bir yandan nüfus artışı, öte yandan yoğun üretim nedeniyle ormanların daralması devam etmektedir.

Bölgedeki ülkeler bu tablo karşısında, doğal olarak bir takım önlemler almak gereğini duymaktadırlar. Geçtiğimiz yıllarda SEALPA'yı kurdular. Bu örgüt 1977-1978 yıllarında bölgesel ihracatı düzenleyici bir takım kurallar koydu. Üretici ülkelerin ihraç kotalarını saptadı. Bu kurallara genellikle uyulduğu görüldü. Öte yandan bölgede yaşıyan yoksul halkın ormancılık aracılığıyla kalkındırılması için bazı projeler de yapılıp uygulanmaya başladı. Tayland, Hindistan, vb. ülkeler bu çabalara yıllar önce girişmişlerdi. Şimdi bunun daha da yaygınlaştığını görmekteyiz. Kore'de kendi kendine yeterlilik hareketi çerçevesinde bugüne kadar 11 000 köy kendine ait yakacak odun ormanları kurdu. Devlet Orman Örgütü bu köylere teknik yardım sağlamak suretiyle çalışmaları destekliyor.

8. DÜNYA ORMANCILIK KONGRESİ

16-28 Ekim. 1978 tarihlerinde Endonezya'nın başkenti Jakarta'da yapılan Dünya Ormancılık Kongresi ;yaklaşık birbuçuk yıl önceden saptanan gündemine bakılarak, dünya ormancılık politikasında köklü-değişikliklere yol açacağı benziyordu. Bilindiği gibi Kongrenin ana teması «Ormanların halk yararına kullanılması» olarak belirlenmişti Bu ana fikrin dünya ormancılığına ne gibi değişiklikler getirdiğini etraflı olarak tartışmak için henüz elimize yeterli bilgi ulaşmamıştır. Yine de, edinebildiğimiz bilgiler ışığında bazı konularda ortaya çıkan somut görüşleri aktarabileceğiz.

Değinmek istediğimiz ilk nokta Kongreye sunulan bazı tebliğlerde yakacak odun konusunun ele alınış biçimidir. Eskiden odunun yakacak olarak kullanılmasına karşı çıkılır, yakacak olarak kullanılan odunun sanayie aktarılması için sürekli olarak baskı yapılırdı. Yakılan oduna «kayıp» gözüyle bakılırdı. Odunu daha çok yakıt olarak tüketen ve hepsi de gelişmekte olan ülkeler, politikalarını bu yolda değiştirmeleri yakacak odun yerine diğer enerji kaynaklarını kullanmaları için zorlanırdı. Oysa bugün tam tersine bir eğilimin belirmiş olduğu görülmektedir. Bugün odunun yakacak olarak kullanılması adeta teşvik ediliyor. «Yakacak odun» konusuna bu tür yaklaşımlara bir süredir tek tek bazı ülkelerde rastlanmaktaydı. Bazı bilim adamlarının da bu görüşü destekler makaleler yayınladığı oluyordu. Fakat ilk defa bu Kongre ile «odunun yakıt olarak kullanılması» uluslararası ormancılık politikasının esas unsurlarından biri haline gelmiş oluyor. Bu şüphesiz olumlu ve gerçekçi bir tutumdur. Dünya nüfusunun üçte ikisini oluşturan gelişmekte olan ülkeler halkı, ne denirse densin, odunu yakacak olarak kullanmaya devam etmektedirler. Bunu görmezlikten gelmenin bir yarar sağlamıyacağı açıktır. Çünkü bu durumu doğuran yalnızca toplumların yüzyıllardır süregelen alışkanlıkları değildir. Ondan da daha önemli olan etken bu toplumların ekonomik durumlarıdır. Bugün için dünyanın büyük çoğunluğu, yakıtını pazar ekonomisi içinde karşılamak imkânlarından yoksundur. Alım güçlerinin yetersizliği, yoksul halklar için böyle bir şeyi imkansız kılmaktadır. Büyük ölçüde parasız olarak sağlanabilen odun ise, görülse de görülmese de bu toplumların biricik enerji kaynağı olmaya devam etmektedir. Bu durumda deve kuşu gibi başını kuma gömmenin bir yararı yoktur. Madem ki dünyanın üçte ikisi ürettiği odunun % 90 ını yakacak olarak kullanıyor ve bu kullanımın gelecek yıllarda daha da artacağı tahmin ediliyor, o halde bunu en yararlı, en doğru hale getirmekten başka çare yoktur. Yakacak odun sağlamak için en uygun politikalar, en uygun metodlar bir an evvel bulunmalı ve üretim bunlara göre düzenlenmelidir. Üstelik yakıt odun kullanmak, gelişmekte olan ülkeler için enerji politikası yönünden de daha doğrudur. Odun, her ülkenin kendi kaynaklarından temin edebileceği bir yakıt olduğundan enerji konusunda dışına bağımlılığı azaltıcı bir rol de oynayacaktır. Dergimiz bu gerçeği bundan yaklaşık bir yıl önce, 4. sayısında ülkemiz açı

sından saptamış bulunuyordu. (Bakınız: Halkın Ormanı, Sayı: 4, Yakacak Sorunu).

İşte son zamanlarda gittikçe kuvvet kazanan ve Ormancılık Kongresi ile de iyice belirginleşen görüş budur. Kongreye sunulan FAO tebliğinde, yalnızca odunun yakacak olarak kullanılmasının bir zorunluluk olduğu kabul edilmemekte ve bu noktada kalınmamaktadır. Aynı zamanda bugün dünyada bir yakacak odun sıkıntısının baş göstermekte olduğu bu sıkıntının giderilmesi için gerekli tedbirlerin alınması istenmektedir. Bugün bile yeterli miktarda odunun bulunmaması nedeniyle Asya ve Afrika'daki yoksul halkın 400 milyon tonluk gübre ve ekin artığını yakmak zorunda olduğu belirtilmektedir. Bu miktar yakılmayıp tarlalarda gübre olarak kullanılsa idi, yapılan hesaplara göre, tahıl üretimi yılda yaklaşık 5 milyon ton daha fazla olacaktı. Tebliğde şöyle denmektedir: «Tezeğin tarımsal kullanımdan uzak tutulması yemek pişirmek için yemek yakmak gibi bir şeydir.» Ve yakıt olarak kullanılan odunun miktarını artırmak için bazı çareler önerilmektedir:

1. Odunun daha verimli olarak kullanılması.

2. Ormanların yönetim politikasında yapılacak uygun değişiklikler.

3. Odun kömürü üretimini arttırarak odunun daha geniş bir alanda yakıt olarak kullanılmasını sağlamak. Çünkü hem odun kömürü daha uzak yerlere odundan daha ucuza taşınmaktadır, hem de odun kömürünün daha uzak yerlere odundan daha ucuza taşınmaktadır, hem de odun kömürünün yapımına arzedilebilecek kaynaklar odunun doğrudan doğruya yakacak olarak kullanılabilecek miktarından daha geniştir. Örneğin Uganda'da kesilen ağaçların kalıntılarının kullanılmasıyla kömür üretimi 200 tondan 63700 tona çıkarılmıştır.

4. Uzak kırsal bölgelerde yaşıyan toplumlar için en uygun yol ise doğrudan doğruya yakacak odun üretilmesidir.

Ayrıca, yakacak odun elde etmek için kurulan plantasyonların, aynı zamanda, çevre koruması yoluyla tarımdaki verimi de arttırdığı görülmektedir.

8. Dünya Ormancılık Kongresinde ortaya atılan görüşlerden ilginç olan bir diğeri ise endüstriyel odun kaynaklarına ilişkindir. Bilindiği gibi dünyanın endüstriyel odun ihtiyacı gerek gelişmiş ülkelerde, gerekse gelişmekte olan ülkelerde sürekli olarak artmaktadır. Artan ihtiyacının yakın bir gelecekte bir odun açığına yol açacağı tahmin edilmektedir. Yine bilindiği gibi dünyanın artan odun ihtiyacına paralel olarak tropikal ormanlara duyulan ilgi de artmakta, ihtiyacın bu ormanlardan karşılanması için çeşitli çalışmalar, projeler yapılmaktadır. Ama yapılan hesaplar, bu ormanların da gelecekteki ihtiyacı karşılamakta yetersiz kalacağını ortaya koymaktadır. Yukarıda sözünü ettiğimiz, Kongrede ortaya atılan bu görüşe göre, aslında artan ihtiyacın çoğu, tropikal ormanlardan karşılanabilir, fakat bunların bugünkü gibi tüketilerek işletilmesi terkedilmek şartiyle...

Şüphesiz buna, gelişmiş ülkelerdeki ormanlarda muhafaza edilen, yani üretimden uzak tutulan kapasitenin de eklenmesi gerekir. Bu takdirde, gelecekte ortaya çıkacağı farzedilen odun açığının aslında söz konusu olmadığı anlaşılacaktır. Gelişmiş ülkelerin son yıllarda ormanlarının geniş çoğunluğunu koruma altına alarak üretimden uzak tutmaları ve gelişmekte olan ülkelerdeki ormanların ise son derece tahripkar bir şekilde ve takatlerinin üstünde işletilmesi, ormancılık kamuoyunu gelecekle ilgili kötümser tahminler yapmaya götürüyor. Bu sorunun çözümünün orman kaynaklarının dikkatli ve adil kullanımı ile gerçekleşebileceğinin farkına varılmakta olması iyi bir adım oluşturmuş, Kongrenin de olumlu yanlarından birini teşkil etmiştir.

Kongrenin bir diğer önemli yanı, dünya ormancılık politikasına ilk defa giren «ormanların insan toplumları yararına kullanılması gerektiği» fikridir. Elbette bu kongreden önce de ormanların toplumsal yararları, toplum kalkınmasına olan katkıları kabul ediliyordu. Ama bugüne kadar ormanlara genellikle hammadde temini açısından yaklaşılmaktaydı. Diğer faydaları ise kısaca «ormanların ikinci (tali) yararları» olarak nitelendiriliyordu. İlk defa bu kongreyle, gelişen ülkeler için ormanların asıl rolünün sosyal ve ekonomik

yararları olduğu kabul edildi. Gelişmekte olan ülkelerdeki ormanlara toplumların özellikle de kırsal toplulukların kalkınmasında bir araç gözüyle bakılmaya başlandı. Yakın zamanlara kadar ormanların yalnızca bir hammadde kaynağı olarak değerlendirilmesi bir yerde son derece doğaldı. Çünkü yakın zamanlara kadar dünya ormancılık politikasını yalnız başına gelişmiş ülkeler belirliyordu. Ve bu ülkeler için, toplyekun dünya ormanları kendi sanayilerinin hammadde depolarıydı. Bu temel üstünde, gelişmiş ülkelerde orman ürünleri sanayii ve tüketimi alabildiğine genişledi. Tüketim giderek israf boyutlarına ulaştı. Başlangıçta dünya orman kaynaklarının bu hızlı ve israfçı tüketimi bu ülkelerin kendi ormanlarını da kapsıyordu. Fakat zamanla ortaya çıkan çevre problemleri ve kamuoyu baskısı nedeniyle sanayileşmiş ülkeler kendi ormanlarını «kapsam dışı» bırakmaya yöneldiler. Bir anlamda bu gelişmekte olan ülkelerin ormanları üzerindeki baskının artması demekti. Ama artan baskı, karşıtında artan bir tepki yarattı. Gelişmekte olan ülkeler kendi orman kaynaklarını korumak zorunda kalırken, gelişmiş ülkeler de yine kendi sanayilerinin geleceği adına, dünya ormanlarını kendi sanayilerinin «şerrinden» korumak gerektiğini kavradılar. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu açık yürekle itiraf ettikleri pek iddia edilemez. Çünkü onlar bugün hala daha ormanlar üzerindeki esas tehlikenin sanayiin odun talebinden çok, hızla artan kırsal nüfusun baskısı olduğunu iddia ediyorlar. Oysa gelişmekte olan ülkelerde yaşıyan insanlar yüzyıllardan beri ormanları kullanmaktadırlar. Örneğin ülkemizde orman içinde kurulu köylerin varlığı bildiğimiz kadarıyla yüzyıllar öncesine dayanmaktadır. Bu şüphesiz diğer ülkeler için de böyledir. Halbuki ormanların hızla tükenmeye başlaması sanayiin gelişmesi ile birlikte söz konusu olmuştur. Ne kadar gizlenmeye çalışırlarsa çalışılsın, ormanları tüketen esas etmen sanayidir. Bunun yanında kırsal toplulukların da bugün ormanlar üzerinde hiç bir baskı oluşturmadığını iddia edemeyiz. Fakat şimdilerde kabul edildiği gibi bu baskı önüne geçilemiyecek bir şey değildir. Ormanla insanın bir arada yaşaması pek ala mümkündür. Hatta son Ormancılık Kongresinde ortaya atıldığı gibi faydalıdır da. Çünkü hem ormanlar içlerinde yaşıyan insanlar tarafından korunacak, hem de bu insanların yaşam düzeylerinin yükseltilmesi sağlanmış olacaktır. İşte ormanları insanlar yararına kullanma fikrinin özü bu cümleyle belirtilebilir. 8. Dünya Ormancılık Kongresi ile açılan yolda, hem tek tek ülkeler, hem de uluslararası ormancılık örgütleri şimdi bunu sağlamak için projeler, planlar yapmak üzere harekete geçmiş bulunuyorlar. Ormanlara bu açıda yaklaşmak orman içinde ve çevresinde yaşıyan yoksul topluluklar için sevindirici olduğu kadar bizzat ormanlar için de, hatta doğa için de sevindiricidir. Böylece yüzyıllar sonra ormanlar tekrar gerçek sahiplerine, yani içinde yaşıyan halklara geri verilmeye ve onların emin ellerine terkedilmeye başlanıyor. Kuşkusuz bu insanlar birlikte yaşadıkları ormanları, bilimin de yardımcılığıyla en iyi şekilde koruyacak ve gelecek kuşaklara aktaracaklardır.

GELECEK SAYI : (DÜNYA ORMANCILIK POLİTİKASI NEDEN DEĞİŞİYOR?)

Sovyet Sosyal Emperyalizmi üzerine (3)

RUSYA ORMANCILIK ALANINDA KURDUĞU DIŞ İLİŞKİLERDE NASIL DAVRANIYOR?

Şimdi de Rusya'nın ormancılık alanında kurduğu dış ilişkilere elde edebildiğimiz bilgiler ışığında bir göz atalım:

Rusya'nın ormancılık alanında kurduğu dış ilişkiler, ilişki kurduğu ülkeye göre bir takım özellikler gösteriyor. Bu ülkeleri üç bölüme ayırarak inceliyebiliriz: 1. İktisadi işbirliği, 'üretimde işbölümü' gibi masallarla kendi ekonomisine bağımlı kıldığı Doğu Avrupa ülkeleri, 2. Batı Avrupa ve Japonya gibi İkinci Dünya ülkeleri, 3. Üçüncü Dünya Ülkeleri.

Önce birinci gruptan başlıyalım: Rakam-

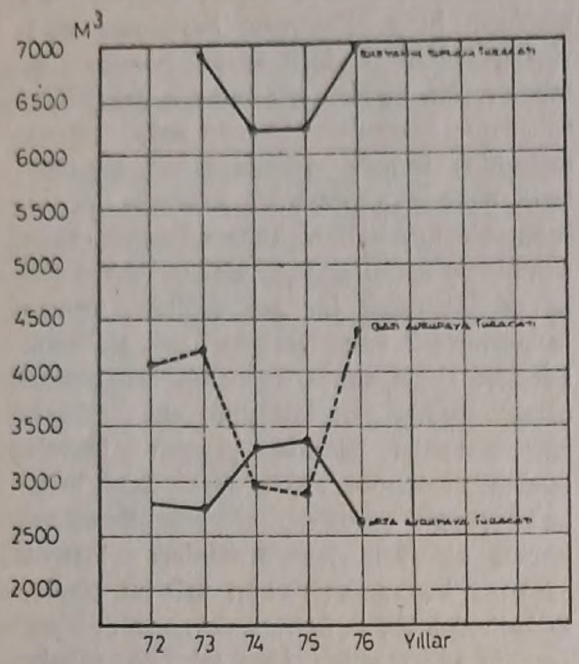

Grafik — 2 : Avrupa'ya ihraç edilen kereste

lardan edindiğimiz izlenime göre, Rusya bu ülkelere, orman ürünleri ihracatında bir çeşit sigorta gözüyle bakıyor. Örnek olarak Rusya'nın Avrupa'ya kereste ihracını alalım (Grafik : 2) : Açıkça görüldüğü gibi, Batı Avrupa'nın ithalatının düştüğü yollarda, Doğu Avrupa'nın Rusya'dan yaptığı kereste ithalatı yükseliyor. Ve böylece SSCB, Batı Avrupa'ya yaptığı kereste ihracatındaki muazzam düşüşten bir derece daha az etkilenmiş oluyor. Doğu Avrupanın kereste gereksinmesinin, tam da Batı Avrupa'nın ihtiyacının azaldığı yıllarda artması biraz garip değil mi?.. Üstelik bunun 1974-75 yılları gibi, orman ürünleri ticaret ve sanayiinde dünya çapında önemli bir krizin, bir durgunluğun yaşanmakta olduğu yıllara rastlaması? Eh, insanın Rusya gibi dostları olursa bütün bunlara olağan gözüyle bakması gerekir. Kendisine ekonomik ve siyasal bakımdan bağımlı olan Doğu Avrupa ülkelerini, zararını telafi edecek bir sigorta gibi görüyor; Batı Avrupa pazarına satış imkânları ortaya çıkıncada onları bir tarafa itiyor. Kapitalist ekonomik sistemde yıldan yıla düzensizlikler normaldir. Bazı seneler parlak geçer, ardından buhran yılları başgösterir. Oysa planlı ekonomilerde yıllar arasında böylesine bir istikrarsızlık, anormal bir görüntüdür. Ve ancak zorlama bir istikrarsızlık olabilir. Rusya'nın çıkarlarının, dünyayı ele geçirme niyetlerinin zorladığı bir istikrarsızlık!..

Rusya'nın Doğu Avrupa ülkelerine karşı, yani Varşova Paktı ve COMECON müttefiklerine karşı tavrına bir örnek de gazete-haberlerinden verelim:

11.12.1977 tarihli gazetelerden: «Sovyetler Irak'a uzun menzilli jet nakliye uçakları satıyor. Irak'ın dört motorlu Sovyet İL-76 nakliye uçaklarının ihraç edildiği ilk yabancı ülke olduğu belirtiliyor. (..) Amerikan istihbarat kaynakları, Sovyetler Birliği'nin iki Varşova Paktı müttefiki Polonya ile Çekoslovakya'nın İL-76'ları beklemekte olduklarını, fakat Irak'ın bu iki sosyalist ülkeye tercih edilmiş olduğunu bildirmişlerdir.»

İşte Rusya'nın dostluk ve işbirliği anlayışı budur. Ne zaman eline yeni bir çıkar fırsatı geçse, eski dostluklarını bir kalemde silip atıyor. Dünya hegemonyasında yeni bir adım uğruna eski dostlarına atmıyacağı kazık yok.

Rusya'nın Doğu Avrupa ülkeleriyle ormancılık alanındaki ilişkileri yalnızca ticaret düzeyinde değildir elbette. Rusya'nın bu ülkelerle olan ormancılık ilişkilerini tüm cepheleriyle burada anlatmak için, doğrusunu söylemek gerekirse ne elimizde yeterli döküman var,ne de dergimizin kapasitesi bu kadar uzun bir yazıya izin verecek durumda. Bu işi dört başı mamur bir şekilde yapmayı ileriki sayılara bırakarak, birkaç örnek vermekle yetinelim:

Halkın Ormanı'nın 1. sayısında yer alan bir haberde Bulgaristan ile SSCB arasında yapılan bir ormancılık anlaşmasından söz edilmekteydi. Bu anlaşmanın maddelerinden birine göre, Bulgaristan ihtiyaç duyduğu orman ürünlerini Rusya'dan alacak, fakat bu ürünlerin istihsalinde Bulgar işçileri çalışacaktır. Anlaşmanın tarihi 1967'dir. Oysa yazımızın başlarında anlatıldığı gibi, aynı yıllarda, Rusya'da Schekino sistemi yürürlüğe girmiş ve Rusya kendi işçilerini işten çıkarmaya başlamıştı. Hal böyleyken Bulgaristan'dan «işçi ithal etmek» acaba ne anlama gelebilir? Bize tıpkı kapitalist Batı Avrupa ülkelerinin yaptığı gibi, ucuz işçi temin etme düşüncesinden başka anlama gelmez. Onlardan tek farkı (?), bu 'işçi ithali'nin iki devlet arasında yapılan belli bir anlaşma çerçevesinde gerçekleşmesi ve işçilerin mal karşılığı çalıştırılmasıdır. Yani açıkçası Rusya

öylesine saldırgan, öylesine zorba bir emperyalisttir ki, kendisine bağımlı olan ülkelerin halklarını yaptığı anlaşmalarla, zorla Rusya'da çalıştırmaktadır. Bulgaristan eğer Rusya'dan orman ürünü almak istiyorsa buyursun alsın. Ama karşılığında Rusya'ya insangücü verecek..

World Wood dergisinin Haziran/1977 sayısında ise aynı doğrultuda başka bir haber yeralıyordu. Habere göre, «Komi ASSR'de inşa edilecek 3.6 milyon m^3/yıl kapasiteli, geniş ölçekli bir ahşap yatırımında, emek gücü ve teknik personelin Bulgaristan'dan getirilmesi planlanmış»tı. Bir yanda işten atılan 55 000 orman işçisi öte yanda Bulgaristan'dan gelen emekgücü ve teknik personel.. Bir yanda da Batı Avrupa'nın talebi azaldığında artan Doğu Avrupa ülkelerine kereste ve tomruk ihracatı. Her yanıyla zorbalık, tek yanlılık kokan bir ilişki..

Orman ürünlerini keyfinin istediği gibi Doğu Avrupa ülkelerine satan Rusya'nın, bu ülkelerle orman ürünleri sanayii konusunda ki ilişkileri bir hayli değişik ve ilginç. Elde edebildiğimiz haberlerden anlaşıldığına göre, Rusya bu ülkelerden fabrika makineleri satın alıyor. Hem de önemli miktarlarda. Örneğin 1959 yılından bu yana Polonya'dan 35 liflevha fabrikası (makineleri) ithal etmiştir. Rusya'daki toplam liflevha fabrikasının 58 olduğu hatırlandığında hiç de küçümsenemiyecek bir rakamdır bu. Yine Polonya'nın 1968'den bu yana ihraç ettiği 36 yongalevha fabrikasının büyük bir bölümü Rusya'ya satılmıştır. Öte yandan geçenlerde basında yer alan bir habere göre Finlandiya'dan da bıçkı makinaları ithal ediyor.

Rusya askeri alanda ABD ile kıyasıya yarışıyor. Askeri varlığının pek çok alanda ABD'yi geçtiği basında çıkan haberlerde zaman zaman yer almaktadır. Bu alandaki teknolojisinin de ABD'den ve dünya standartlarından aşağı kalmadığı bir gerçek. SSCB, gayri safi milli hasılası ABD'nin yaklaşık yarısına eşit olmasına rağmen, son yıllarda askeri harcamaların toplamında ve büyüme oranında ABD'yi geçiyor. Rusya, silah ve cephane üretimiyle doğrudan bağıntılı olan ağır Sanayie özel bir önem veriyor Brejnev ağır endüstri gelişmeden savunma (?) kabiliyetinin uygun seviyede sürdürülemiyeceğini» söylüyor. SSCB, savaş araçları yapımında başlıca eleman olan çelik üretiminde dünyada birinci sırayı alıyor. 10. beş yıllık planda toplam endüstriyel üretim için % 35-39'luk büyüme oranı tahmin edilirken, makine endüstrisi için % 50-60 oranında artış öngörülmektedir. Son on yılda endüstriyel sermaye üretimi için yapılan yatırımların % 85'den fazlasının üretim araçlarının geliştirilmesi için kullanıldığı iddia edile dursun, SSCB bir yandan dışarıdan makine ve teknoloji ithal etmektedir. Çünkü söz konusu yatırımların çoğu silah üretimi için harcanmaktadır. Tarım alanındaki durumu ise yazımızın başlarında belirtmiştik. Rusya'nın gözü dönmüş yöneticileri, kendi ülkelerinin ve halklarının da zararı pahasına dünya hegemonyası peşinde koşuyorlar. Çünkü Rusya'daki hakim sınıfın, bütün emperyalistler gibi kendi çıkarlarından başka bir düşüncesi yoktur.

BATI AVRUPA VE JAPONYA İLE İLİŞKİLERİ

Yukarda incelediğimiz, Doğu Avrupa ile ilişkilerinde Rusya, görüldüğü gibi daha açık ve zorbaca bir siyaset uygulamaktaydı. Çünkü bu ülkeler uzun yıllardır «sosyalist blok içinde yer almakta idiler. Diğer pekçok devletle ilişkileri yıllardır oldukça kapalıydı. Varşova paktı ile askeri yönden, COMECON ile ekonomik yönden Rusyaya bağımlı idiler. Fakat bugün Rusya, yalnızca bu Doğu Avrupa ülkeleri ile yetinmiyor. Büyüyen gücüne güvenerek dünyanın tümünde daha büyük bir lokma istiyor. Öbür süper devletin, ABD'nin nüfuz alanlarına da «sarkıntılık» ediyor. Bu alanlardan biri de Avrupa'dır. İki dünya savaşının üzerinde geçtiği, gelecekteki bir üçüncü savaşta da en önemli nokta, en stratejik yer olacak olan Avrupa.. Dünya ekonomisinin can damarlarından biri, iki süper devlet dışında, sanayi tesislerinin en büyük ölçüde yoğunlaştığı kıta, Avrupa... SSCB Doğu Avrupa örneğinde olduğu gibi buraya açık açık saldıramıyor. Ama Avrupa'ya nüfuz etmek için eline geçen hiçbir fırsatı da kaçırmıyor. Zorbalıkla değil, kibar bi satıcı kılığında çıkıyor, Avupa'nın karşısına..

Biz bu olayı ormancılık yönünden inceliyelim yine:

Avrupa pazarlarına nüfuz etmede Rusya

için en iyi fırsatlardan biri, geçtiğimiz yıllarda doğdu. Avrupa'nın orman kaynaklarının en önemlilerinden biri olan İskandinav ülkelerinde maliyet fiyatlarının yüksek oluşu, Rusya'ya onlarla rekabette kolaylık ve üstünlük sağladı. 1975 yılında, orman ürünleri ticaretinde, dünya çapında başgösteren kriz nedeniyle bu şans biraz daha kuvvetlendi. 1976-77 yıllarına gelindiğinde, İskandinav ülkeleri, Avrupa'daki pazarlarını Rusya'ya kaptırma tehlikesiyle karşılaştılar. World Wood'un Şubat/1977 sayısında, Karlstaad'da toplanan ve İsveç, Finlandiya, Norveç, Danimarka, Federal Almanya, Hollanda, Fransa, İspanya ve İngiltere'nin katıldığı yıllık orman ürünleri konferansından bahseden bir haberde, «1977 yılında, İsveç orman ürünleri satışı için en ümit verici piyasa yurt içi pazarıdır. 1978'de ise Japonya'nın artan talebi nedeniyle Kanada ve SSCB Asya'da daha fazla satış yapabileceklerinden, Avrupa piyasası üzerindeki baskıları kalkabilir..» deniliyor. Tablo: 2, SSCB'nin 1972-1976 yıllarında Batı Avrupa'yı ihraç ettiği orman ürünlerini göstermektedir. Tablo: 3'de aynı yıllarda çeşitli ülkelerin ihraç birim

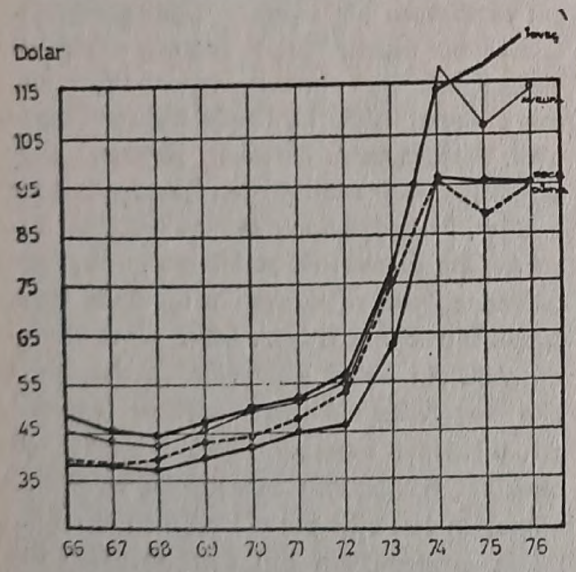

Grafik — 3 : İbreli kereste ihracat birim fiyatları

fiyatları görülüyor. **Grafik:** 3'de ise ibreli kereste ihraç birim fiyatları yer almaktadır. Grafiğe göre fiyatlar başlangıçta az çok bir birine paralelken, orman ürünleri ticaretinde ve sanayiinde büyük bir buhranın görüldüğü 1974'den itibaren bu paralellik bozuluyor. İsveç'in birim fiyatları alabildiğine artarken, Rusya'nın ki çok aşağılarda kalıyor (yine de görüldüğü gibi dünya ortalamasının bir miktar üstündedir). Avrupa'nın ortalama birim fiyatlarında ise istikrarsızlık başgösteriyor. Öte yandan ibreli kereste ihracatında miktar olarak tam tersine bir durum görülüyor. (Grafik : 4) : İsveç ve Batı Avrupa'nın birim fiyatları yükselirken, ihracat miktarları düşüyor.

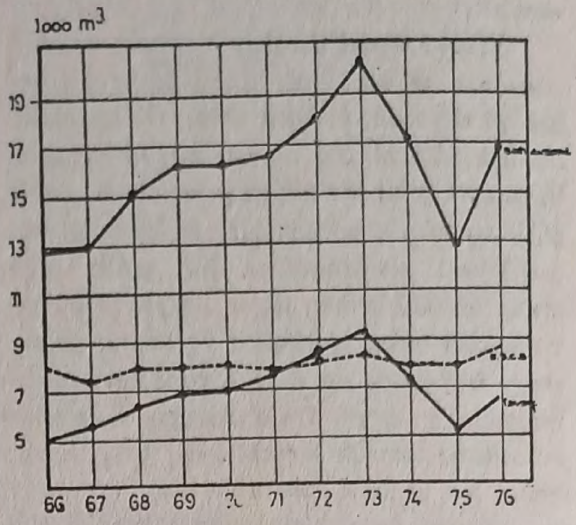

Grafik — 4 : SSCB, İsveç ve Avrupa'nın kereste ihracat miktarı

Sözünü ettiğimiz bütün bu haber ve rakamlar, «emeğin verimliliğinin arttırılması» programının ne işe yaradığını bir kez daha ortaya koymaktadır. Rusya, kendi işçilerine daha az ücretle daha fazla mal ürettirerek, maliyeti düşüyor. Sonra bu 'avantaj'dan faydalanarak yurt dışında diğer-devletlerle rakebete giriyor. Bu tutumun, pazar kavgası peşinde koşan herhangi bir kapitalist - emperyalist ülkenin tutumundan hiç bir farkı yoktur. Rusya tam bir emperyalistin yapacağı gibi, hakim sınıfın hegemonya emelleri için hem kendi halkını sömürüyor, öte yandan da kapitalist ekonominin kuralları içinde, dünya ekonomisini ele geçirme mücadelesine katılıyor. Böyle bir ekonomik politikanın belirlenmesinde hangi sınıfın rolü olabilir?.. Herhalde işçi ve emekçiler kendilerinin sömürülmesi pahasına ve Rusya'nın dünyadaki ekonomik -politik etkinliğini arttırmak amacını taşıyan böyle bir politikanın belirleyicisi olamazlar.

Batı Avrupa karşısında 'kibar satıcı' kılığına bürünen Rusya, yine bir 2. Dünya ülkesi olan Japonya karşısında ise pek de öyle davranmıyor. Japonya ile orman ürünleri konusunda uzun süreli ticaret anlaşması yapmış-

Tablo : 2 SSCB'nin 1972-1976 yılları arasında Batı Avrupa'ya ihracatı ve Rusya'nın toplam ihracatında Batı Avrupa'nın % payı

Cinsi	1972 bin m3	%	1973 bin m3	%	1974 bin m3	%	1975 bin m3	%	1976 bin m3	%
İbreli tomruk	542	42.4	797	49.5	1091	50.1	766	52.9	843	56.0
Kâğıt odunu	2846	67.0	4057	73.9	4574	77.3	3783	71.1	4763	77.0
İbreli kereste	4047	59.1	4188	60.6	2952	47.3	2864	46.0	4377	62.9
Kontrplak	123	56.9	159	61.1	125	52.7	83	36.4	100	42.9
Yongalevha	9	7.1	8	5.5	16	7.8	11	4.3	8	3.7
Liflevha (ton)	7	5.2	18	11.5	12	6.2	8	3.9	12	5.9
Selüloz (ton)	88	19.3	84	18.9	49	11.3	127	22.0	54	11.2
Gazete kâğıdı (ton)	22	15.2	24	15.9	24	14.1	29	15.4	30	17.3
Diğer kâ. ve k. (ton)	35	8.1	64	14.1	109	25.3	53	9.6	76	13.5

Tablo : 3 - 1972-1976 yılları aasında çeşitli ülkelerin ihraç birim fiyatları (dolar)

Cinsi	1972 SB	Avr.	İsveç	Dünya	1973 SB	Avr	İsveç	Dünya	1974 SB	Avr.	İsveç	Dünya
İbreli tomruk	23	26	20	27	39	36	24	46	51	44	32	52
Kağıt odunu	15	14	12	14	17	15	15	15	25	22	23	22
İbreli kereste	46	55	56	53	62	78	78	74	96	119	114	95
Kontrplak	151	206	170	166	174	259	217	216	217	356	277	255
Yongalevha	56	76	76	75	64	90	88	90	64	108	105	106
Liflevha	71	78	82	79	80	91	99	93	86	127	156	126
Selüloz	160	154	160	153	182	177	183	179	208	293	305	292
Gazete kâğıdı	149	144	148	155	174	168	173	169	246	268	270	234
Diğer kâ. ve k.	164	263	219	236	182	332	330	299	207	421	374	390

Cinsi	1975 SSCB	Avr.	İsveç	Dünya	1976 SSCB	Avrupa	İsveç	Dünya
İbreli tomruk	43	49	36	51	41	52	43	52
Kağıt odunu	30	27	29	27	26	27	32	25
İbreli kereste	95	106	119	88	95	114	125	94
Kontrplak	251	345	266	231	243	416	312	258
Yongalevha	67	112	111	111	68	112	106	108
Liflevha	120	126	139	128	112	119	133	125
Selüloz	239	389	405	356	273	364	380	341
Gazete kağıdı	238	353	363	298	269	339	351	296
Diğer kağıt ve karton	234	559	493	482	257	468	435	427

olmasına dayanarak daha hot-zotçu bir tavır takınıyor. Fırsatlardan yararlanırken daha zorbaca davranıyor. Örneğin 1977'de Japonya'ya yaptığı ibreli tomruk ihracatı;

1976'dan % 6.3 oranında düşük miktarda, buna karşılık fiyatı 1976'nın son üç ayından % 6 fazla oldu. World Wood'un haberine göre, «Sovyetler'in Uzak Doğu Bölgesinde meydana gelen büyük yangınlar Asya'daki tomruk üretimine sekte vurmuşlardır». Böylece Rusya, yangınlardan gördüğü zararı, Japonya'nın sırtına yıkarak işin içinden çıkıvermiştir. Çünkü, Japonya ile aralarında bir ticaret anaşması vardır ve bu anlaşmaya göre, Rusya, Japonya'ya verdiği orman ürünleri karşısında ondan yatırım malları almaktadır. Rusya teslim edeceği tomruğu zorunluluklar (!) karşısında azaltırsa, bu Japonya'nın da Rusya'ya satacağı yatırım mallarını azaltmasını gerektirecek. Japonya kendi sanayiini etkileyecek böyle bir azaltmayı göze alıyorsa, buyursun yapsın, yok göze alamıyorsa, o zaman da fiyatların yükselmesine rıza göstermek zorundadır!. İşte 'kibar satıcı'nın ikinci yüzü. Okurlarımız emin olmalıdırlar ki, Batı Avrupalılar da 'satıcı'larının bu ikinci yüzünü görmekte gecikmiyecekler. İşte bir örnek «Sovyet yumuşak ağaç fiyatları Avrupa piyasasına oranla % 10 artı: Orman ürünlerinin İngiltere pazarına ilk sunuluşunda, beş kalite malın ortalama fiyatında % 10 oranında bir artış meydana gelmiş ve bu fiyatlar, Hollanda ve Federal Almanya piyasalarının fiyatlarıyla hemen hemen aynı olmuştur. World Wood, Nisan/1977».

3. DÜNYA ÜLKELERİ İLE İLİŞKİLERİ:

Rusya'nın bu ülkelerle ilişkileri de yine zorbalık ve fırsatçılık temeli üzerinde gelişmektedir. Bunların en çarpıcı örneklerinden birisi, Kore ile ilişkileridir. Haziran/1977 sayılı World Wood'dan: «Sovyetler Birliği 10 yıldır, Uzakdoğu bölgesindeki emek eksikliğini kapatmak için Kuzey Koreli işçilere dayanıyordu. Uygun arazinin sınırlı olması yüzünden, ülke içinde kısıtlı olan odunun bu şekilde temini Koreliler için avantajlıydı. Fakat Kore ihtiyaç duyduğu odun için gerekli parayı bulmakta güçlük çektiğinden, bu konuda yapılan yeni anlaşma bir çözüm yolu gibi görünmektedir. Sovyet Uzak doğusundaki Koreli ağaç kesicileri, Kore'nin ithal ettiği odunun karşılığını, Sovyetler'e istihsal ettikleri odunlarla ödiyecekler. Bu ödeme, kullandıkları Sovyet üretim araçlarının ve traktörlerinin kirasını da kapsayacak».

İşte 'Sosyalist' Rusyanın alışveriş ve yardımlaşma anlayışı.. Zor durumda olanlara şantaj yapmak. Japonya'ya sattığı malın fiyatını yükselterek, Kore'ye ise ihtiyacı olan odun karşılığında, ortaçağ metodlarıyla bölüşümü kabul ettirerek.. Çünkü düşünülürse, Kore ile Rusya arasındaki anlaşmanın, ağa ile tarlasında çalışan yarıcı arasındaki ilişkilerden hiç bir fark yoktur. Ve böylesi bir anlaşma ağanın yanındaki yarıcıya ne getirmişse Kore'ye ve yukarıda bahsettiğimiz Bulgaristan'a da aynılarını getirir. Aynı 'adil' bölüşüme yol açar, çünkü aynı sömürü mekanizmasına dayanmaktadır.

SSCB'nin 3. Dünya ülkeleri ile yaptığı ticarete genel olarak baktığımızda başlıca iki özellik dikkatimizi çekiyor:

a. Üçüncü Dünya ülkeleri ile yaptığı ticaret, SSCB'nin dış ticaretinde oldukça önemsiz bir yer tutmaktadır.

b. SSCB'nin 3. Dünya ülkelerinin dış ticaretindeki yeri ise biraz daha önemlidir. Bazı kalemlerde Rusya, genel olarak Üçüncü Dünya ülkeleri gubunun dış ticaretinde büyük paylara sahip bulunuyor.

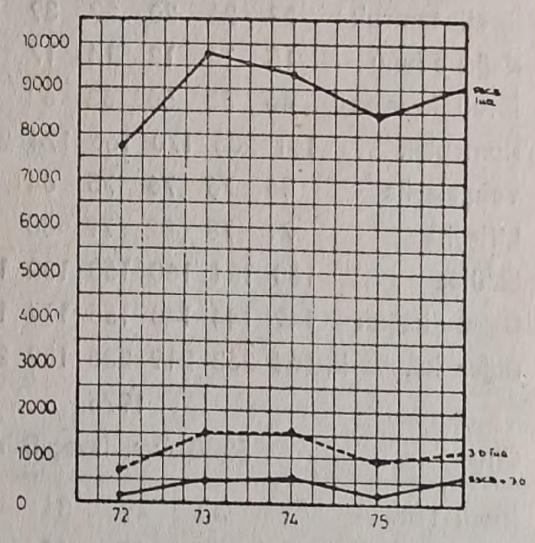

Grafik — 5 : SSCB'nin ibreli tomruk ihracatında 3. Dünyanın payı ve 3. Dünyanın toplam ibreli tomruk ithalatı

Rusya'nın ihraç ettiği en önemli (en çok miktarda) orman ürünü olan ibreli kerestenin çok az bir kısmı (yaklaşık % 16) bu ülkelere gidiyor. Ama bu Üçüncü Dünya ülkelerinin ithal ettiği ibreli kerestenin 1/3'ünden fazlasını meydana getiriyor. Tomrukta durum daha da aşırı (Grafik : 5); 3.

Dünya ülkelerinin ithal ettiği ibreli tomruğun yarısından fazlası SSCB'den geldiği halde bu miktar Rusya'nın toplam ihracatı için de yalnızca % 6,5'u meydana getiriyor. Rusya; dünyanın önemli ihracatçıları arasında yer aldığı kağıt odunu, yonga levha, lif levha, selüloz, kağıt ve karton kalemlerinde 3. Dünyaya ya hiç ihracat yapmıyor, ya da yaptığı ihracat çok az bir yer tutuyor. Ve aynı zamanda 3. Dünyanın ithalatının da küçük bir kısmını meydana getiriyor.

Gazete kağıdında 3. Dünyanın Rusya'dan yaptığı ithalat, Rusyanın toplam ihracatının 1/3'ünü meydana getiriyor ve bu haliyle orman ürünleri ticareti içinde bir istisna teşkil ediyor. Öteyandan bu rakam 3. Dünyanın toplam gazete kağıdı ithalatının yalnızca % 7 kadarını oluşturuyor.

Sovyetlerin 3. Dünyadan yaptığı ithalata gelince. İbreli tomruğun hemen tamamının 3. Dünya Ülkelerinden ithal edildiğini görüyoruz. Keza yapraklı ağaç tomrukları da Rusya'ya 3. Dünyadan geliyor. İlginç olan, bu iki kalemde de Rusya'nın Doğu Avrupa'dan hiç bir şey almaması. Oysa özellikle ibreli tomrukta, dünyanın başlıca ihracatçıları arasında Doğu Avrupa ülkeleri de bulunmaktadır. Üstelik 1976 yılında ibreli tomruk ithalat birim fiyatı dünya ortalaması 71 dolar. İbreli tomruk ithalatının tamamını 3. Dünya ülkelerinden yapan SSCB'nin aynı yıla ait ithalat birim fiyatı ise bunun tam yarısı: 35 dolar!.

Bu rakamlar Rusya'nın 3. Dünya ile ilişkileri hakkında yalnızca bizim elde edebildiğimiz kadarı, Şüphesiz iş bununla kalmıyor. SSCB'nin diğer ülkelerle ormancılık alanındaki ilişkileri ve Rusya içinde ormancılıkla ilgili yeni gelişmeleri, haberdar oldukça okurlarımıza iletmeye devam edeceğiz.

Bu bölümü bitirmeden önce, son olarak da Rusya ile ASEAN arasındaki ilişkilere değinmek istiyoruz. ASEAN, bilindiği gibi, Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği'nin İngilizce yazılışının baş harflerinden oluşan bir simgedir. Açık yazılışından da anlaşılacağı gibi, Güneydoğu ASya'daki 3. Dünya ülkelerinin aralarında kurdukları, ekonomik yönü ağır basan bir birliktir. (Üyeleri: Malezya, Filipinler, Papua Yeni Gine, Tayland, Endonezya). Rusya, yayın organlarında bu birliğe saldırmakta, ASEAN'ı emperyalizm tarafından güdümlenen «militarist bir ittifak»a girmekle suçlamaktadır. ASEAN'ın ekonomik kalkınma yönündeki çabalarını «ASEAN'a üye olan devletleri gelişmiş kapitalist ülkelerin ekonomilerinin dümen suyuna sokmak» ve «ASEAN ülkelerinin ekonomilerini Washington-Tokyo mihrakına bağımlı kılmak» olarak nitelendirmektedir.

Rusya'nın ASEAN'a saldırıları, geçtiğimiz yıl (1977) içinde şiddetlenmiştir. Çünkü ASEAN, Güneydoğu Asya'da barış özgürlük ve tarafsızlık bölgesi kurma önerilerini yenilemiş ve bu konuları görüşmek üzere bir zirve konferansı düzenliyeceğini ilan etmişti. Bu, elbette ki, Rusya'nın 3. Dünya üzerindeki emellerine ters düşüyordu. Rusya başlangıçta ASEAN'ı etkisi altına almak için, bu önerinin, kendi önerisi olan «Asya kollektif güvenlik sistemi» ile 'ortak' noktalar taşıdığını, ve hatta bir uyum içinde olduğunu iddia ediyordu. Bu manevrada başarıya ulaşamayınca, ASEAN'a karşı açıktan açığa saldırıya geçmiştir. Böylece ASEAN'ın prestijine gölge düşürmek ve kamuoyunu, bölgede yapabileceği herhangi bir müdahaleye hazırlamak istemektedir. Bir Tayland gazetesi bu konuda şöyle yazıyor: «ASEAN, Sovyetler Birliği'nin bölgede ki nüfuzunu arttırma planlarının farkındadır. Sovyetler tarafından önerilen Asya Kollektif Güvenlik Sistemi' bölgedeki ülkelerin, özellikle ASEAN'a üye ülkelerin hiçbiri tarafından olumlu karşılanmamıştır. Sovyetler Birliği Güneydoğu Asya'nın bir barış ve tarafsızlık bölgesi olmasına karşıdır. Gerek Sovyetler Birliği, gerek ASEAN ülkeleri dış politikalarında bir değişiklik yapmadıkları sürece iki taraf arasında bir ilişkinin kurulması olanak dışıdır.»

Rusya, elbette böyle bir birliği istemez. Böyle birlikler onun 3. Dünya ülkeleri üzerindeki isteklerini sınırlar. 3. Dünya ülkelerinin ekonomik bakımdan güçlenmeleri, bağımsızlıklarına sahip çıkmaları Rusya'nın hegemonya kurabileceği alanı daraltır. Giderek onu tecrid eder. Rusya ASEAN'a ne kadar saldırsa azdır. Kolay değil, koskoca bir Güneydoğu Asya bölgesine sahip olma hayallerine veda etmesi gerek. Elbette her yolla saldıracak, yıpratmak yok etmek için her

metodu deniyecektir. Rusya'nın dostları (!) da şüphesiz öyle yapacaklardır. Ama bazıları var ki - bunlara hem genel olarak, hem de kendi kesimimizde rastlamak mümkündür- bunlar hem laf başında Rusya'ya karşı çıkıyorlar, hem de söz Üçüncü Dünya ülkelerinden açıldığında küçümseyerek dudak büküyorlar. Dünyanın neresinde ASEAN benzeri bir örgüt kurulsa hakındaki düşünceleri aynıdır: «Ne yapabilirler?...» Onlara göre, OPEC de, ABÖ (Afrika Birliği Örgütü) de, ASEAN da, ve bütün benzerleri de kocaman birer hiçtir.

Bizce bu kişiler hata ediyorlar. Dünya halklarını ve onların mücadelesini küçümsiyerek, süper devletleri ve bütün gericileri yeryüzünden silecek biricik gücün halkların gücü olduğu gerçeğine gözlerini kapıyorlar. Dünya halklarını unuttukları için Üçüncü Dünyayı şeyhler ve şahlardan ibaret görüyorlar. Bu tutum onları, süper devletleri yenilmez, devler, dünyanın rakipsiz efendileri olarak görmeye götürüyor. Bu manzara karşısında kapıldıkları ümitsizlik, her türlü maceracı akımın içlerinde filizlenip dal budak salmasına neden oluyor. Biz bu arkadaşlarımızı olaylar üzerinde bir kez daha düşünmeye çağırıyoruz.

ÖZET : Teknik bir takım sorunlar yüzünden SSCB ile ilgili yazımız birçok sayıya dağılmak zorunda kaldı. Ve yayınlanıp bitmesi oldukça uzun bir zaman süresinde gerçekleşti. Bu bakımdan, yazımıza şimdiye kadarki bölümlerin bir toparlanmasını yaparak son vermek istiyoruz.

1. SSCB, ormanca zengin bir ülkedir. Ormancılık önemli bir faaliyet alanıdır. SSCB bazı Orman ürünleri üretiminde dünyada birinci sırayı almaktadır Orman ürünleri sanayii gün geçtikçe gelişmektedir.

2. Fakat Rusya'da ormancılık sektörünün işleyişi halk yararına değildir. Çünkü:

a. Ülkenin genel ekonomik yapısına uygun olarak «emeğin verimliliğinin arttırılması» adı altında emeğin sömürüsü yoğunlaştırılmaktadır.

b. İşçi ücretleri gerçek anlamda düşmektedir. Çünkü işçinin eline ürettiği birim mal karşılığında giderek daha az para geçmektedir.

c. Ormancılık çalışmalarının mekanizasyonu adı altında, orman işçileri işten çıkarılmakta, bütün sektörlerde benzer politika izlendiğinden, işten çıkarılan bu işçiler işsizliğe mahkum edilmektedir.

3. Ülke çapında «gelirin bölüşümü» adil değildir. Tekelci bürokrat burjuvazi ve yandaşları - uzantıları - ile halk arasındaki yaşayış farkı bunun inkar edilmez kanıtıdır.

4. SSCB'de sosyal hayatta olduğu gibi ekonomik hayatta da «emperyalizm»in özellikleri göze çarpmaktadır. Bunlardan biriside üretim buhranlarıdır.

5. SSCB'de 1956'da Kruşçev-Brejnev kliğinin iktidara gelmesiyle başlayan bir süreçte sosyalizm terkedilerek bir sistem kurulmuştur. Gerçi mülkiyet alanında hala sosyalist şekiller vardır. Fakat bu yalnızca kağıt üzerinde kalmıştır. Rusya'da bugün ekonomik alanda bürokrat burjuvazinin yönetiminde büyük tekeller kurulmuştur. Sermaye ihracı, hem de ortaçağ tefeciliği usulleriyle yapılmaktadır. Ve Rusya, hergün biraz daha pervasızlaşarak dünyada hegemonya mücadelesi vermekte, dünyanın dört bir tarafında ülkelerin iç işlerine karışmakta, halklara saldırmakta, kargaşalıklar, iç savaşlar kışkırtmaktadır.

6. İçte ise sosyal - faşist bir diktatörlük kurulmuştur. Halk üzerinde yoğun bir baskı ve terör estirilmektedir. Hakim sınıf ise Batı burjuvazisinden aşağı kalmıyacak (!) bir şekilde yaşamaktadır.

7. Ormancılık alanındaki dış ilişkileri de diğerleri gibi zorbalık ve şantaja dayanmaktadır. Rusya başka ülkeleri soymak için bir yandan siyasi ve askeri yolları kullanırken, öte yandan ekonomik yöntemleri de sonuna kadar zorluyor. Zengin orman kaynaklarını, halkını sömürerek işletip, elde ettiği ürünleri dünya pazarlarını ele geçirmede kullanmaktadır.

halkın ormanı